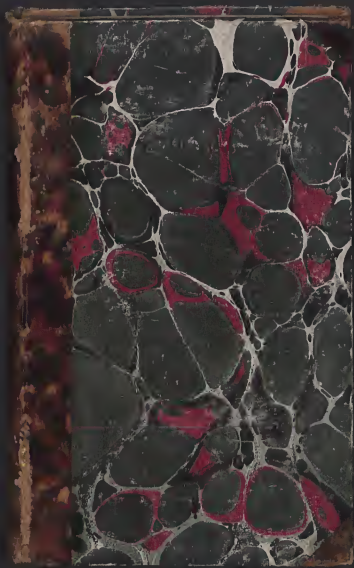
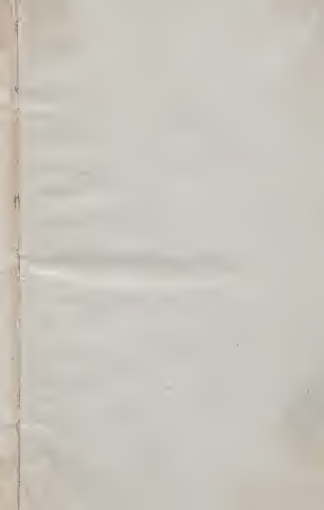

Compt.

N í m u r

af

Ulfari Sterka,

forðnar af

Þorláki Gudbrandsyni

forðum Eshlunnanni í nýðra parti Ísahjardar Spílu

og

Arna Þodvarsyni.

Utgáfnar eptir Grappseyar Utgáfunni.

Seljað eimubundnar 56 p. reidu Silfur.

Land. Skrifstofa

V i d e y a r K l a u s t r i , 1 8 3 4 .

Prentadar á Forlag O. M. Stephensens,
Vice-Þistils- og Sekretára í Íslands Konungl. Landsskrifrétti
af Bókpryðara Selga Selgafyni.

Vel þótt hafi vandad senginn,
vins Öðraíra Gudmundur,
samt er vafi á þoi einginn,
afbragd meira er Þorlákur.

Þann hafið vanið Eubra síðir,
um sónar híl m.ð sagurt straut,
og vóðir farid vel hám prúði,
við þar til i sundur braut.

Þort mun flutinn hér svo renna,
Hleidólfó suðju bröma við,
að fremra blut ei frá mægi kenna,
fast það eði af roðrum smid.

Fyrsta Dæma.

Fuglar Sigtyrs fljúgid enn, frammi af
herjans heilu, Skálin Odins skulud seun, þenkja
félki fujollu.

2. Þó ei séu um virktir vol, vale á dýrum
fönnum; þóri eg bjóða Odins öl, öllum múga
mönnum.

3. Mér er á hendi merkileg, minning afreks
verka, og sannlega kominn á sagnar vög, sagan
af **Ulfari Sterka**.

4. Því þesur háir á hornin rennt, breinum
dvergum geymi, og mér lífa Soguna sendt, suun-
an langt úr heimi.

5. Ndur því bera eitt skal fyrst, Odins skaup
ad mundum; smættid þér féll sem fyrir var
þyrst, fléd úr Orófers undum.

6. O! þér Endir í Asa höll, öl styrendur
þjara, láttid spretta ljóða vell, lífa ávöxt
bera.

7. Týr er hefi hundir á, þá er að ráðum
mættum, meðan eg inni allt í frá, Ulfar er
þreifti-verkum.

8. Mitt glerir enda Mannsaunga tal, mæði
vinda byrjar, blástid til eg herma þal, hvernig
Söguna byrjar.

9. Týrum nefna Mílding mál, margra
er gætti láða, Persía allri og Ufía, átti fyr-
ir að ráða.

10. Hæði hann einatt heotta þrá, heims
um byggir víða, eingi treystast maður má,
móti honum að stríða.

11. Geingu allir hans á hönd, honum
seo luckan þjónar, Rógnurinn tók inn Chal-
dæa lönd, og komst til Babilónar.

12. Israels laud í audnu stóð, enn um
þessar mundir, þar var herleidd Herrans þjóð,
heldur langar stundir.

13. Þar var hinn dýri Daniel, er dæm-
Gyðinga hrygdi, og sóma gjæddur Béróbabel,
er síðar Mustarid byggdi.

14. Unnt var Gyðingum ordlofs úti,
er óskad höfðu leingi. Enn Daniel féundi
kristna trú, Kóngi og öllu hans meingi.

15. Frá upphyrjan alda nú, árin telja
máttu; Hundend fjögur, Þúsund þrjú, þrjár
tíu fimur og átta.

16. Clarelíns hét fjörn vid dör, Kóngi
sins Hershöfðingi. Sá var Tyggja systur bær,
sáft ei hans jafningi.

17. Sveitin vildi orustu í, ekki leingur
standa; Kóngurinn heldur hernum þvi, heim
til Persta lauda.

18. Spakur í fyrðum Ormur gár, Gud
til feldar mýkti. Tuttugu og níu taldust ár
er Tyggi frægur ríkti.

19. Hilmit eptir heims umvés, hné frá
baugi randum. Kom til ríkis Cambýses, að
Kóngi Týró daudum.

20. Þeim var gífurð Níflýngs nafn, njóti
handar ljóma. Hann þókti ei hinum jafir,
hverki að byggd né sóma.

21. Þegar að ríki Ejöli sest, sökótt víða
átti. Glæpasullur gjörði flest, Gud sem
stygga mátti.

22. Efti þolad eldin féð, Þetlings glæpi
stóru; af því margur undangéð, og í burtu
fóru.

23. Clavelius hugsar hitt, hér af stofnið
vandi; heimti saman herlid sitt, og héldi í
burt úr landi.

24. Glaupa létur Herrann sjá, þrannardýr
um græði; Hestar, báru hafinu á, höfðu
lánga mæði.

25. Þedurín hvöfs um hvíta drosn, hlunna
vognum öfu, um að dreingir dýra höfn, við
Dalmaríam tófu.

26. Eldin géð frá upsa: sal, uppá laud
med gleði. Dögling sjá hét Daneval, er
Dalmaría réði.

27. Honum var allt til lista lagt, líffins
mesta blóma. Eitnig líka er mér sagt, hann
ætti Drottning stóma.

28. Þetlings dóttir Elena hét, af þar
hverju spreundi; gétið er ei um Grietja flet,
göfugri finnaft mundi.

29. Clavelina Róugs á fund, kom med
lidinu snjóllu; var þar þriggja vetra fund,
velmetinn að þllu.

30. Bredda síðan grét frá Gram, gjörði
hagurinn brýna, Odling gaf honum Afrícam,
og einfa dóttur sína.

31. Rjórin sesti þar Róngdóm í, kafinn
gulli brenda; síðan stýrði þengill því, þaðan
af lífs til enda.

32. Döling tamar við unda tólf, aude
og gífni dýra, Syni áttu síðan tólf, svo
vill bólin stíra.

33. Grímur tindi geir við rønd, garpi
hverjum frægi; Geirúlfrur með vigra vønd,
varla þókti hægri.

34. Algarnus ekki selun, átur stekakti
h'asni. Valetrúnus var og einn, er varga
ól á rafni.

35. Víkingur síðr varla fyrr, vígs á
hjalli randum; Godvardur í stála styr, steypti
morgum dandum.

36. Elentinnus einatt bar, pyggjar: bál að
hildi; Ascalonis einnig þar, unda vakti
gildi.

37. Hertogi' og Brúni reindu rønd, røgn:
is stýrtur stýfðu; Eirindur og Súni úlar
lend, núni sundur stýfðu.

38. Upp hef talid alla hér, Þóðlings funda
stóra, átti Róugur aðra sér, ein launsoni
fjóra.

39. Opt Villifer pyti geir, annar Rand:
per merki, Vemundur þridji fleina freir,
fjórði Ulfar Sterfi.

40. Þref svo aldrei þótti stráugt, þeir
ei afli treysti; þó bar Ulfar af þeim langt,
alla frægd og hreyfti.

41. Eingt veit hans megn né mátt,
meintu brjótar sverða, að honum mundi aflar
fátt, aldrei finna verða.

42. Hans jafningja hvergi sanna, hverki á
þó né landi, hverri sképna þeims um rann,
haldinn ósigrandi.

43. Arfa Róngs til frægða flest, fýsti
þrátt að vinna. Unni honum Þóðling mest,
allra fona sinna.

44. Eit í feiti Þylkir lands, fram svo
stundir líða, eingi þordi ullur brands, á hans
ríki stríða.

45. Brædur geingu á fœdur sínú fund,
fá svo hegðað ráðu; oss lýstir um laxagrund
að leita vargi fœðu.

46. Halur er margur heims um sal, hraust
ur í fjúki skjalda; sáid osð skip og statna tal,
væt skulum í hernad halda.

47. Þú skal látid ótt í tje, ansa Róng
ur mundi, lángríp tólf með lýð og fé, er
liggja á Arnarsundi.

48. Drög skal gull á fleyin fært, og
saung sem best til verða. Brædur þacka Róngi
fjært, og qvæddu sig til ferða.

49. Hann lét velja hervopn góð, hund,
íngs vöð og skildi; Brædra fór svo búinn stóð,
í besta heimfins gylði.

50. U l f a r mælti: morgni að, munum
væt segl upp draga. Öllum þókti er hann kvæð,
ágjærtlegast haga.

51. Dagurinn kom, en dymman leid,
dreingir orðlof tóku; síðan að bjartri báru
heid, brantar vögnum öku.

52. Hugur var þorstur geirs í göll, geyst
þó margir fóru; Barmar koma að birtíngs
höll, þar bryggjar fyrir vöru.

53. Hestar allir hafsa blóðs, hrósudu
dýrum tresslum. Mæltu á lægi filar flóðs,
fögnum undir reslum.

54. Slóðu vegleg Grettis ból, greytt um stofna frída; á fála hlés hin fagra sól, fleygdi geislum víða.

55. Brædur stigu á dælu býr, dúfa byrjar þöndu; vargur trés í vöðurnar snýr, og varp; aði þúngri öndu.

56. Glimja segl en rymur raung, rackar og stýrinn gelta, streingir emja straums um gaung, þá stormar skipinn elta.

57. Plgjur ráðnar flýttu fer, flidru báse um strindi, eins sem flýgur elding er, undan hvoseum vindi.

58. Vermí skipti báls um géd, byrinn nærsta þægur, Víkinga á votum bed, varði flög; ur dægur.

59. Þá nam Jotun hvaða hátt, og hvept; ana belgja storma; laungum drýfur gjálfrid grátt, geyft um figlu orma.

60. Bedrid hvað úr hófi géaf, svo holdum nærsta ægdi; átta daga um upsa beaf, aldrei storminn lægdi.

61. Blacfa græðis brimla mey, að báðum síðum freysti; bíladi stjörn, en fyllti fley, flotann sundur leyfti.

62. Grams launspnir allir á, einu skipi fóru. Humlung þenna hrakti frá, og hin þrjú nærst honum voru.

63. Váru sjóra byrnt þá, bplagur víða eltu. Eins þeim líka aldann blá, á hmsar síður veltu.

64. Hvi mun vilja hamíngjann hér, hveði líka syna? ellegar skal hún ætla sér, Ulfar s lífi tína?

65. O! þér Gudir straums og storms, stillid reidi bráða; látid drottna öldu orms, ond og sínu ráða.

66. Aldrei vara af því mun, yðar frægd né veldi; þó Ulfar hittu æfi:hrun, og allar frægdir selði.

67. Síft má hafa hamíngu víð, hreki líka að finni. Þó stóð hún á aðra hlíð, eun þó lítid vinni.

68. Eingu ráðid andnan féð, fyrir ólmu vinda slagði, æpandi til Gudanna géð, gjæsan og þetta sagði.

69. Uenir vedra haldur fer, uppá vini mína; herrann ránar honum lér, hjálp og aðstod sína.

70. Þér sem elskid orlog sterk, æðsta
hreyfðimanna, látið ÞEgts illsta verk, yðar
Guddóm banna.

71. Ef virðar að solum verða ná, val
mun rjóðann smækka, líd einherja yðar
hjá, ætla eg muni fækka.

72. Gud orlaga gjætti að því, hvað gjæf:
an þrúgin ræddi. Svoddan fregn hans eyr:
um í; álaslega blæddi.

73. Þann hann Ekrymnis fóstur korn, og
féck svo orðum venda: atkadu á sætur öldend
norn, í Alfheima skal þig senda.

74. Eft þú verð svannin mátt, sein í
erinda störfum; kvæðu vora ber þú brátt, báð:
um fornjóts orfum.

75. Þann þeim bjóði Áustrá líd, illstu blind:
ast verka, og svo líka vægja víð, vin finn:
Ulfar Sterka.

76. Ellin gamla ÞEgt sann, alla mýl þú
brædi. Þuska storma reiddu rann, og ránar
silum mædi.

77. ÞEgtir stóru strauma söfn, stöðugt
sundur greiddi. Þróðir elds á hæga höfu,
hlunna fáka leiddi.

78. Hrannar tókn hestur þá, hvíld á
á lægi vænu; þar var fagnat land við lá,
lausgæd blómstri grænn.

79. Sjós af volki Dróttin dæst, deasnar
snála festi; værdur tóku, vill þvi nærst, virða
múgnrinn flesti.

80. Mig frá Fjalars Krúsar ál, Fallar
svefu og gríma: Ein er druckinn Odins
skál, endast fyrsta Ríma.

Dannur Ríma.

Ufa minni í annað sinn, ætla eg fólki
þeinfja, eina tíð, þó hugur um þríd, þafi nú
marge að þeinfja.

2. Regnis ond um raddar lönd, róms
vill fjadrir bræra, og stúla ljód, á streingja
hljóð, stilt með lagi færa.

3. Gef eg á grunn, að meingid muna, minn-
id Ulfar e halda; I sigtírs tér, ef uppsett er,
slid svidris kalda.

4. Þyrstri öld þal innan fold, Odins góma
sala; um vöfu stund og vetrar mund, með
versu sundi svala.

5. Endin ell í Afa-hell, yður skal fyrst umbeida; mærdar jörd með gréða gjörd, til gæds ávartar leida.

6. Dropum fléðs þér afra éðs, unda Oráðs daggvid, að skémt sé eld, en stérðist kveld, og stærd í vefuna heggvid.

7. Þegar hér eg flytja fer, félki bréðrar mesen, lifandi sál, sem líf og mál, lénid kvæði þesen.

8. Mannsaungs tal úr sagnar sál, í söeti þagnar stígur: Vjardar önd um næmis lund, nú til segunnar flýgur.

9. Vidris hvarf þar veitslu starf, vindar úr seglum rýmdu. Fákar hlunnis vid festar grunnis, fastir í læginn hýmdu.

10. Ulfars-þjóð var orðin móð, af sjóvolki laungu, sem fyrr var sagt, þá feingu hraft, feikna vedrin straungu.

11. Í þessum svip sjá þegnar skip, þar að landi halda, tólf með straut á birtings brant, beint úr hafinu kalda.

12. Framm á leid þar flotinn skreid, sagra glansa eygdi; því lægis sól um laxaból, ljóm; anum víða fleygdi.

13. Frægra straut um fiska laut, frá eg eingi sæi; einn var þar, sem af þó bar, öldur jók á lagi.

14. Hofudid gilt með gulli fyllt, geysla lánga sendi, vídt um lón að lýða sjón, líkast hrísla eða vendi.

15. Þidrid léf, þá fallid véf, fljótnum strauma hröfnum: Öldu:hró að hofnum dró, hægur byr á flöfnum.

16. Flæg því nærst vóru festum læst, féll þá vöðin þunna. Allsamt frá, þar Ulfar lá, ofan sök fleinn til grunna.

17. Þid siglu stóð með sína þjóð seggur á Drekaunum dýra, hár og digur, hofmannlegur, er honum átti að stýra.

18. Hár var svart, en hörundid bjart, hulid dýru perli; herjans skar í hendi bar, hofdín: legur á velli.

19. Ulfar spyr, þann ebldi styr, átru flotanum ráða? nafn þitt mátt þú herma hátt, hreytir kraka sáða.

20. Ansar hinn þá hetjan stinn: Harald má mig kalla; en hermid mér, hvað heitid þér, þlinur greipar mjalla.

21. Andsvör fljót gaf aptur mót, nallur
Drágon's reita: Þdling fá í Afríká, Ulfar
lét mig heita.

22. Afri hans eg er til sanns; aptur Sars-
aldur tjedi: Þdar mekt og frægdin frekt, fyrir
oss koma reði.

23. Svidgrinnur Jarl mér sagdi snjall, á
fló og einnig landi, manns af frapti, himn
mjög vel flapti, mundir ósigrandi.

24. Vektad hef eg um lágann veg, linna bald-
urs hlíða. Komdu nú, ef þorir þú, þegn
við oss að stríða.

25. Ójafnt er, hann Ulfar tór, okkar
lid að leika; sólf mitt þreytt og ortu eydt,
ílla mjög til reika.

26. Eldin fá ei mörðum má, móti figu-
rinn bera. Míðings verk mun vírdna sterkt, van-
semd í að gjöra.

27. Sarsaldur kvad, og hló við það, hild-
ar tamur verki: af ótta mest nú oss sýnist,
Ulfar titra hinn Sterki.

28. Ei munt sjá, nam Ulfar tjá, Od-
ins logann þuana, lifandi hér úr hendi mér
af hræðslu falla lanna.

29. Ulfar bad nú eptir það, öld vid-
blíast stríði; eggjan jókst, en ákos tókst, orrusta
á djúpum víði.

30. Eggja hrið var ærid stríð, vrsar flugu
af megni, eins og þeyt af þurruni leir, þyckva
flergir régni.

31. Ulfar s mundi vid máluna fund, mesta
afrek sýndi, lausinn hans, þess lista manns, lífi
margra týndi.

32. Alma týr, sem ólmast þýr, tígum
fæclar fidum; feldi menn og svo í seun sér ad
báðum hlidum.

33. Tást ei hans á hlýrunar stans, hárs í
vedri gríumnu. Þeirfeldu öld, sem lastast kæld
forn úr jeli þönnu.

34. Drva hrið, þá stöðrast stríð, stafna
sannaun egna, á skipum bráðr, enn hefja hátt
högg; orrustu meгна.

35. Tárast gérð, þá gánga sverð, gégnum
heila torgir. Blóðid rann, þvi margur mann
misti heila borgir.

36. Ulfar mest, af öllum best, orrustu
lánga háði; hjáluna raus enn hausa klauf, og
hvað sem sverdid náði.

37. Garalda þá nam hreiddi fá. hlunna:
fála fjóra; við heljar ró ei þrotar þó, þunga
styrjar óra.

38. Manna ófarir sinna sér, síðann Gar:
aldur sterki. Hamadist þá, og hrotta brá,
hradur að járna verki.

39. Í þessum svip, hann þessu hraud skip,
þeirra Brædra hrönnum, svo á þeim lífs, stóð
eingi lífs, eptir þar af mörnum.

40. Ulfar samt með gæðid gramt getra
fundinn stælti; sjögur enn lét sækva senn, siglu:
dýr, og mælti.

41. Efti má hér uppá sjá, endalýft hver
verdi; hreyftimenn þér höggvið enn, heldur
stórt með sverði.

42. Leitid sjár, enn unda ár auðid kámpur
þrífuar, svo yðar frægd sé aldrei lægd, unns að
himininn rífuar.

43. Garaldur sá ei svoddan má, svobúð
leingi standa; hann vedur frammi í vopna glámm,
og vó til beggja handa.

44. Rynja breidd að kálfjann reid, er kappinn
bar í hendi, afstóls manni með henni hann, til
heljar morgunn sendi.

45. Lét hann svo, og leingi vó, lýð með
hreyfði sanna, að eptir stóð af Ulfars þjóð,
eingi lifandi manna.

46. Heilir þar á hlunna mar, hlýtar allir
vöru, hreyfði þrótt að hræddist drótt, og hoggin
þeirra stírú.

47. Gjérir enn þeir frægdar menn, fjöri
rautu helda, að allri þjón sem ólmast ljón, í
íngum lamka fjelda.

48. A þeirra flíp í þessum svip, þegninn
kemst hinn mesti, Garaldur brátt, og bregdur
sátt, berlings vedrid hvesti.

49. Váðum höndum benja vönd, brjótur
reiddi geira, Ulfari að og þeinkti þad,
hann þurfa skyldi ei meira.

50. Ekjalda grér sinn skada sjer, flúli hann
hoggid hljóta, stórhugatur hreyftimadur, hugsar
orka að njóta.

51. Málna týt á móti suýt, mætu kastar
sverdi, Garald á sem hardast má, hlampa síð
an gædi.

52. Herði taf um brynjad bak, brjótur ætt,
artanga. Garaldur stundi og hýlbt að mundi;
hrizgrænum sundur gánga.

53. Orkan þraut, en Haraldur hlaut harla
frægur þetta, sviptur ránd og settur í bánd,
síðan eptir þetta.

54. Haralds ætt með namnum enn, alla
setti flækva. Þeir þágu gríð og þekktust fríð,
það nam hildi flækva.

55. Ad Haraldí gæf, sá hróðrinn féð,
hreptir og mælti veiga: Þú liggur lágt, þú
lífa bágt, létur hamingjan eiga.

56. Hef eg þó ei víð-hrotta þey, hirta þína
lífa. Heimurinn valla hér að falla, hefur nú
fémpu lífa.

57. Þettir þín sem óðsl fín, er þér skyldt að
fynna; líf skalt sá og lífa þá, læfning sára
þinna.

58. Samjafi þér að einginn er, ansa Har-
aldur náði, að allri frægd og æru nægd, und-
ir sólar láði.

59. Þigg eg gríð með fullum fríð, af fleygi
sofais dýnu; því öll mín fjör og einnig fjör,
eru í valdi þínu.

60. Öllu frá skal yður tjá, eflir mildur
styrjar. Eptir það, sem Ulfar bad, æfi-
söguna byrjar.

61. Þordum tíð ród faðir minn lýð, og feldi Þalstær þjóðir. Þess eg gét, hann Þórir hét, enn Þórun nefndist móðir.

62. Þjörgamall var faðir minn síjall, þá fyrst eg vara náði; sat með ró, en sjálfur þó, sinna ríkja gáði.

63. Þimm og þrjá að Þyltir sá, fræga bræður átti. Ásreks verk, er opt vóru sterkt, af þeim segja mátti.

64. Róngur einn til sámda seinn, sá hét Þeskull illi, fœdur minn vann, og feldi hann, því fátt var þeirra í milli.

65. Þósti mig í fleina rig, fœdur mínis síð; ann þesna; gjörði eg bráðt úr þansri átt, að mér líði stefna.

66. Þurdu knár eg fimmtán ár, seingid núna hafði. Þroski minn og $\frac{1}{2}$ menning svinn, mig til þesuda krafði.

67. Þessu mín gáf móðir sín, mér. Þá eg bar síðan; betri gjör ei hittist hjör, heim þó kanni víðann.

68. Þólkid bjóst í fleina gjóst, flep á eya bandi. Þá hafði eg um þorska veg, þrjátíu frá landi.

69. Jarlar tveir með þegni þeir, þessa sókru
hildi; Olafur hét, sá aldrei grét, annar Blá-
us gildi.

70. Eígldum vær að sumri nær, saung í
hverju bandi; furdu snar og byrinn bar, burt
frá voru landi.

71. Ormar trés og ylgir hlés, ómað lauugum
jóku; herden skrid þá Balland vid, vænstar hafnir
tóku.

72. Eldin géck frá upsa beik, úlfir að brytja
fylli. Í stríði snar, á stordu þar, — styrði Jök-
ull illi.

73. Herjudum vær á hendur tvær. Hrucku
menn til flóttu. Vídt um flód þar þusti þjóð,
þúngum haldin ótta.

74. Eldin lands vid odda dans, átti
þranta skoru. Borgir sjós og lægis ljós, léku
í valdi voru.

75. Hradt um torg að höfudborg, hjörva
særdíft gjálfur. Og á mót vid málma rót,
Mildíng kom þar sjálfur.

76. Hardsfeingt lid þá hittíft vid, hédins
vakri svanna. Med Ejóla var að sóknum þar
sextán þúsund manna.

77. Veanda heit þar hafdist strid; hlífir
sundur brustu; Sem steppist skur, því undum
úr, öldur sára þustu.

78. Vestist held, en hrutu á feld, höfund
af búfum daudum; benja sá þar elfar á, orustu
velli randum.

79. Þokull snar að vígum var, vanur í
morgu stridi; höggur og slær á hendur tvær,
til heljar vera lýði.

80. Engi ræð mót Ræfis hönd, reysa mad:
urinn ferdi. Þýngdist kross, en orustan efs,
öllu midur herfði.

81. Eðli knár við sverda fár, sælbadi unda
regnum; Olaf Jarl og jör á hjarl, járn
lagði í gegnum.

82. Þýsnum eun hann brytjar menn, túfar
þekru veldi; Þosur svo með járnvi vo, Jarlana
Bláus feldi.

83. Eókti eg framm í sverda glæmm, svo
sem hóund grimma; Eldin doct til heljar hröf,
hörd var járna rimma.

84. Þokuls fann eg merkis:mann, Nær:
donús að heiti. Af þeim hröf þar einnig
töf, egginn svardar leiti.

85. Þetta sjer, og þókti verr, þeingill Valsfra
lýða; að mér reid, sem elding greidd. Eg nam
Róagsfins bída.

86. Þokull hjó, en járnid smó jotna stig
í gegnum; særdíft brjóst og sundurhjóst, sára
steypu regnum.

87. Eg brá hratt, en hvergi latt, herjans
raudum eldi; Hjálmunn á kom egginn blá, og af
honum þridhjón stældi.

88. Veggis bórð með øllum svörð, unda skéssa
risti; síðu, hönd, og sína end, sjóli vond;
ur misti.

89. Hvíldist vigur, hafði eg sigur, hatti
snorpu streiddi. Ottast þjóð, sú eptir stóð, og
til borgar flýði.

90. Mæna síst þar vildi eg víst; vilum ofan
að sandi; stígunn á skip, og strax í svip, stefnd
um undan landi.

91. Mundu gæð, en glumdu vöð, gren-
jadi sjór á raungum: Eldu ljón um upsa frón,
eltu stormar laungum.

92. Leiddi dröfn til lands að höfn, lægis
hesta sína: Fólk af hlé á frónid sté, fann eg
móður mína.

93. Heima eg þar um veturinn var, þor:
id kom hid dýra; mig fýsti brátt á hermanns
hátt, í hernað lídi stýra.

94. Þjó eg drótt og skip mín skjótt, skjær:
um farar blóma. Váru ljós um blacka fjós,
brann með fögurum ljóma.

95. Frá Odins mey þar fólk og fleý,
flutti bráður andi; faldar trés með síla hlés,
flöndu undan landi.

96. Vestur um heim og víðann geim,
vindar fylgdu skeidum. Orusta hord var einatt
gjord, á sæ: lönga leidum.

97. Aldrei fyrr nam bresta byr, báru mæ:
ina góða; ein fundum vér við Eftorlands stór,
skjöldung Jrskra þjóða.

98. Grólfs nafu þar, sá hilmir þar, her
til orustu krafði. Eftatna val og skip ótal,
skjöldung Jrskur hafði.

99. Rvedju þrant en hilmir hlaut, hlés
vidbúast slagi; aðsófnar svo uppreis þar, orusta
grimm á lagi.

100. Hugu menn með égnum enn, undur
ur branda stóðu; um þálför, sem um i vor,
orustu tjarnir flóða.

101. Þríf tók drótt þá þanda sótt; dógl-
ing sjálfur úr lífi, á flótra rann við fjórða
mann, fétt svo bjargad lífi.

102. Skip hans vll, og munnar mjoll,
með of þurtu tókum; síðan um geim og
heilann heim, hernað víða jófum.

103. Þinnuinn ár um físta krár, flutt hef-
eg meður vígra. Þandri á var eingi sá, of-
sem mætti sígra.

104. Þyrftu enn vér nú fundinnst hér, fétt
eg þnefðu aldrei; yðar lífi eingi ríkir, undir
sólar tjaldi.

105. Yðar frægd og orku nægd, allur heinn
er fagnar. Á euda þú er saga mín. Síðan
Garaldur fagnar.

106. Ulfar tór: þig vitum vér, vera
garp hinn mesta; leystur þalt, en víst óvalt,
við þulum félag festa.

107. Leystur hann svo læknung fann, lángri
studdur giptu. Félag bundu, allvel undu,
apdnum með sér þíptu.

108. Frá eg var á fubni þar, frjálts af ó:
jofnuði, eldin sú í náðum nú, nærstu tólf
mánudi.

109. Þ þagnar hús mig hárs frá Frús,
hlýri Kallar danda; baleigs þér því brest:
ur hér, blóðid Qvásis randa.

Þriðja Ríma.

Serjans bítar ætla eg enn, yður bera
góðir menn; ef þér viljið eina stund, Qðins
gamla þiggja fund.

2. Nílfars bræðra eina skal, upp að
setja held eg mál, og á þana stentja þýðri
þjóð, þeingils ása frúfar fléd.

3. Múnkar að fennu mifid þó, mínis vin:
ar þorna sjó: mín það vitna mærdar dreg, á
máls íláti sjatnar mjög.

4. Þyknuar legur góma Grims, gjörift því
til mærdar stíms; ærid dænsur, eins og það,
eugann sinnur smeklinu að.

5. Drottmar éðræris enn á ný, yður
bíðja verður því, esnið qvæða anka við, og
eðfi spara dverga líð.

6. Veitid mærdar afurium á, salda fœdnis
þorna lá, óþart, svo þaun grœi greidt, og
gæti af sér ávort leidt.

7. Lénid bædi líf og frapt, sem lofligast-
ann sáid þapt, svoddan hluta rðli í, svo all-
ir megi dást ad því.

8. Mannsaunga þannig hættir hjal, bulid
og geymt í þagnar sal; fer ad vana fræða
spil, og sífan mæla segunnar til.

9. Af Grimi nú og hlýrum hans,
þessa verður mærdar dand, fyr þar dröfjan
baleigs brast, þá brædur stildi vedrid hvast.

10. Elti stormur plgi flóðs, um húsar
dreifar hafsa blóðs; ad sprengi komur hestar
hlés, hvíta flóku salda trés.

11. Kára og ægi orku þraut, öldinn brædra
þessa naut; náðu hœfn vid Súna sand, hér,
nærst geingu þeir á land.

12. Herjuda vidda á handri þar, hnígur
öld sú fyrir var. Um sumarid allt þeir abla
sjár, og unnid gæta borgir þjár.

13. Glerfemum og greiþar mjoll, garpar
hlóðu skipin oll; létu síðan landi frá, lidid
allt var sumarid þá.

14. Þodunum lári andar að, eptir því
sem hringurinn bad, og með hófi féð þær fyllt,
saldar mastra blöktu stílt.

15. Háfar hlunna fóru spakt. Af ferðum
þeirra er ekki sagt, fyrr enn kóngsins holla
hlá, hafnir tóku í Afríca.

16. Gæðir þeirra, saddur seim, sémilega
sagnar þeim. Þótri honum bæði ferðin frömi,
frægðarlig og aflasöm.

17. Alfarr Sterki er ei á veg.
Hudrat þetta kónginn mjög, að ekki fémur um
haustíð hann, og héldu allir drucknadamn.

18. Öðling þreytir arfa sinn. Einatt vættu
tárin linn. Sorgum spennur sjóli þvi, sjúki
ur reekju lagdist í.

19. Sorg einsömul ekki fer. Eptir þetta
svo til ber: Drottning kóngs, híd dýrsta víf,
döpur varð að missa líf.

20. Kóngsins jóf það sára sorg, og sér:
hvers manns í þeirri borg. Dröttu hværna
bergð af, bruna lækli hjartad gaf.

21. Sömalið var greftran gjörð, gófug:
legri níftis jörð, síðan druckid erfis ál. Eitt
og samt er kóngsins bál.

22. Fyrir fóngi töludu tíðt, tignir brædur
einka blíðt; báðu hann hrinda beiðri þrá,
brúði dandri hyggja frá.

23. Annarar skulum abla í stad, ef yður
mætti hjæta það. En þér ánesnið þessa frú,
þengill ræð ad ansa nú.

24. Konuvandur arid eg er, eptir þá
sem misti eg hér; veit þó eina gullhlads gná,
gylfa jöð í Asía.

25. Ammon heitir öðling lands. Rug-
vör nefnist dóttir hans. Ef svinna fengi eg
sifkhlín, sefast kynnu harnar mín.

26. Ascalones iunti það: Rugvöru skul-
um vér sakja í stad. Kröddu gram, eg gengu
á flep. Geispa tekur ránar meþ.

27. Balte flæða vífu á hug. Bindar
beindu þeirra flug, blómþri vörnu fróni frá,
fornjóts spnir eltu þá.

28. Hestur sjós um hoala bás, hvergi léttu.
flanni rás, fyrr enn lendtu Asía í, iuni á
höfn vid fóngsins bý.

29. Brædur gengur í hildar ham, hallar
til, og fundu gram, upp svo bera erindin ný.
Alvel tekur fóngurinn þv.

30. Vilji hin dýra dregla brú, tagling
láta; megið þér nú, með yður færa hana heim.
Hín skal svara málium þeim.

31. Þífs jód þad vilja léist. Þar hín
síðan kóngi fest, og tilbúin ferðar fljótt, með
friðann mund og aura gnótt.

32. Ítar tóku viddrof heim. Þóðlings dóttir
er fylgdi þeim. Steltann gæddu stilli þar,
flígu svo á hlunna mar.

33. Seglin vóru fýrind. við rá, svo út;
þanin mestrurn frá; þóðum vafinn hínna hver.
A hjólum léku streingirnir.

34. Allt var þad í einum svip, undan
landi héldu flíp, sífur ellðs að flíglum vél,
flálf við flýrid aldan léf.

35. Flýgdi jafnan fátum flós, frændi
báls og ægis. drós, í Afríkan alúðlig; á
arnar. fundi hvíldi flí.

36. Þræður gengur af þórða mar, til
þorgar þeim kóngurinn var, og hín flíða
refla rein. Dræfir fagnar öllum þeim.

37. Dræ þá gylfi reekju úr; réna þókti
þarma flír. Og flál fagnadar fléinkti þar,
flækju sól til vírdingar.

38. Gladdist meingi grans vid ró; að
gómum veitti í horna sjó. Elfi staupa ódum
flaut, um andar gaung í þánka laut.

39. Kjæran situr kóngs í hell, kenja
rjóð og hvít sem mjöll; augum hvergi unad
gat, utan þar sem Grímur sat.

40. Aftir hafð' hún á honum fest; unna
sjálfum kóngi lést. Varla gat hann varist því,
vífs áleitni ferðinni í.

41. Sjæsne og spakur Grímur var, geyfi
fagra áfýnd bar; öld því geyra geimi þann,
Grím hinn Þrúða kalla vönn.

42. Þar þá druckin veitflan býr. Býfir
henni í beullanp sínir. Hófst hún upp með
gleði og glönnu. Gramur veitti horna straum.

43. Þjóðin skála þá mi lút, þar til hún
var druckin út. Bjóðrinn þraut; en bodd; sólf;
ed, burtu reisti gjöfunnum með.

44. Sjóli og drottning sátu um lyret.
Samfarirnar féllu fyrde, vid hann báa þólrí
þúngt. Þeigi á saman gamalt og úngt.

45. Hvar sem elfar glóða gná, Grím hinn
Þrúða augum sá, uppá lægis ljósa ver, log;
udu sjónar eldarnet.

46. Enginn fék þó ástarhót, eða gulls af
málma brjót, hvada glens sem hafdist ad, hún
þurfti eeki ad reyna það.

47. Eptir þetta inat er mér, einusinnu
svo til bet; drottning gengur gleðisús, Grims
hins Prúða í sangur; hús.

48. Þegninn hvíldi í þessum stad. Þáng;
ad gengur drottning ad. Þóran litla átti vo.
Edlungs bedja mælti svo.

49. Um mig logar elsku hys; una má eg
hvergi fyr; komid er því tjærn ráð, kóngsson,
allt á yðar náð.

50. Geymt hef eg þér meydóm minn.
Máttarlaus er fadir þinn, honum ad spilla
hvílu í. Hvítleid ellin veldur því.

51. Er það bál sgrir unga mey, örmum
spenna svoddan grey; þeim sem mannin þurfa
frekt, það mun varla skémtilegt.

52. Mín til reidu elskar er, og yður í
té, ef vilid þér, af mér þiggja ástar hót.
Ansar Gránnur henni á ráð.

53. Mæld ei svo mikla skémd. Mínkar
svoddan vora fremd; ad saksa skuli eg sódur
míun hér, forbjódi það Drottinn mér.

54. Efti stöðudu afvæst nein; ei þeim gegndi menja rein. Alvörugéfin, Amórélíg, uppi hvílluna lagði sig.

55. Illn hann féck hún ornum fnytt, ein; att fast og furdu þídt, af allri lífa alúð tíst. Efti spardi neina líst.

56. Róngsóson fleit sig tjærn af, finnhest stóranu drottning gaf; síðan þreif til falstrar strúr, og fleigði henni sængiani úr.

57. Flöt á gólfid drottning datt. Dög; língs arfinn mælti hrædt: þú ert galin í gyrnd sem svín, og gæfir lífrid sóma þín.

58. Uppstóð kyndug inna grams, ecki frýn, í vöndum hamis; Róngsóson hvesti augun á, offa reid, og mælti þá:

59. Fæ eg ei þessa forsmán þér, full; goldid, sem verðugt er. Þvar því veldur pyrding fróm, og varin gipta fylgisóm.

60. Ríðnumaður eins og þú, ætla eg varla fæðist nú, þessum hluta heimsins í; hneckja bágt mér verður því.

61. Samt skal eg mæla þó fyrir þér, og þínum bræðrum nekkud hér. Efalauft það á yður hrín, allt sem kraptar túnga mín.

62. Sérkallís á hanka stig, hafid þér brædur
ur salfad mig, og svífid mínum sódur frá.
Fyrir það yður skulda má.

63. Þá best yður hjöring bíta má, í bar-
daga; það legg eg á, fyrir eins skulud fetla
töls, feigir standa brædur töls.

64. Eá sem styrir hvösem hjör, hafa skal
allra brædra fjör; er þér séud um sama bil,
svo sem heljar dæmdir til.

65. Petugils betja þagnad fétt, þaðan
svo í buetu gétt; þung í skapi þorna rein,
þetta geyndi með sér ein.

66. Viður klædist bauga þör, brædur
stúa hitta för, og þeim greindi öll til fulls,
ordin selju lýfi gulls.

67. Þér skulum drepa víf í stad, Vale-
brúnnus mælti það, svo töfna uorn í trygdum
töld, taki skript og mafleg gjöld.

68. Grímur þessu mælti mót, mun það
lítill rauna bót, audgrund leida æfi frá. Af
því styrjöld rísa má.

69. Öfi vort og öllum hag, auðnan
ædur nótt sem dag; forlög ekki forðumst ill.
Þramlémur það hamfugjan vill.

70. A það sáttir, urðu þeir. Efti bar til fréttu meir. Leynt svo brædra línæti hjál. Lífa endast ríman skal.

71. Tæmd er hin þriðja þundar frús, þognin setst í qvæda hús. Bródir danda bidur mig, að bragarins smíði hvíli sig.

Þjórda Ríma.

Uptur vaknar óðar strömmur, úr austra brunn: róms á skalir regnis minni, rema skal í fjórda sinni.

2. Gerjans veitsla hefst nú ein í húsí fœðda; uppsett bordin læt eg ljóða, löndungs pryða krúsar gróða.

3. Rómíð þér sólf til fœðda vanns; sem fjæti unnið; þar skal freyn erfíð inni, yður veitt af hendi minni.

4. Sett skal niður á sónar bekkinn segummar letur. Önytt hjál og önnur fjæti, eiga stíga úr þagnar sæti.

5. Anstri, láttu undir qvásis ákast blæða, meðan eg af upsa heidi, Ulfars skip til þagnar leidi.

6. Þú svo megi éðar fír af elinu dýra,
væls á boerdi standa stórn, staðfyllri enn að,
í r vórn.

7. Serjans skal sú horna fyllinn þonum
sagna, og heimkoma hraustra þegna, af hord-
um fundi járna regna.

8. Mannsamur er minn á enda menn til-
líði, meðan segunnar flytur fræði, serjan
róms í þeson qvæði.

9. Þar var falid í þagnar ranni þýf.
íð gauta; kóngs um beúðar breitni ljóta,
brædur létu ræðu þrjóða.

10. Skammt var farid flærri sól um skýa
brautir, sum er sáust flidru reita, sákar
þar á hafuit leita.

11. Logadi víða tóna hyr um lægis hína;
ljóina gleymdi sólin sínum, sunnu hlés fyrir
geislum sínum.

12. Glampann víða báran bar af brimla
sólum, eins og vindur elds úr bál, ótal fleyg-
ir neista stjál.

13. Otrar hlés á arnar fund og iuntil
hafna, í hafænu stillri stefna, strengi létu þeir
útgéna.

14. Þesta flatur fóla fjós á sögu lægi,
og um bratta þeggju stíga, þyrdir grana létu
siga.

15. Ulfar Sterki sté á land og
stoltir brædur. Þann flutu allir losa lýdir,
sem lífs þá færdi heim um síðir.

16. Hlyrum fylgdi Haraldur Késsa heim
frá grædi, sólum þryddir sögrum flóða. Þéð
það vita stillir þjóða.

17. Gledin hjartans géf svo ríft þeim gam-
la kóngi; sögnudur stór með fælsu augu, séð
sér rúm í brjósti þraungu.

18. Ulfar i gengur ellihálginn æðling
móti. Þundun þeirra fadmlog sata, og sagn-
adar beggja koskar mæta.

19. Öflum góðum ekki gleyndu aðrir held-
ur; menn aðfomnir fvedjur þuldu. Kóngur
og vinir sama guldur.

20. Sitklings fundur fjóla tunti af sínum
ferdum, og viðskiptunum Haralds hœrdum, hans
og fleiri suildargjörðum.

21. Mest þar þófti milding um og meingi
fleira. Afreks verkin undra stóru, þllum lengi
í minni vóru.

22. Suni stáðinn æðling leiddi Ulfar hrausta; sætid lét hann hafa hærsta, Harald Késsu það hid nærsta.

23. Gél þar næst í gøfugt sæti Grímur Prúði; og svo hinna hver að øðrum, hlívar prýddir drefa fjøðrum.

24. Sjálfur skipar sveita stýrir sitt øndvegi. Drotningin til handar hægri, hafði sefsinn eeki lægri.

25. Virðuglegust veitslan hófst í vífs ranni. Herrar dýrsteir hornin spennu; hrannir staups. um varir renna.

26. Gladir sátu gøfugir menn með gaman: ræðum; ølsteitid sem áfram knúði, allir, nema Grímur Prúði.

27. Grímur sá eingi græn við horna gladd: ann minnast; eeki heldur af hans munni, orðid nekkurt falla kunni.

28. Undirstendur Ulfar það, og undr: ast gjörði; hlýra sinu með hægum orðum, heintir undan dryckjabordum.

29. Geingu hlýrar tveir á tal úr tyggja ranni. Bróðir fjæti, Ulfar innir, ógledi hvað veldur þinni.

30. Jauri Grímur dæg stjúpna úlstrar sinnar, öll viðskipti sín og svanna, svinnu runni greipar fanna.

31. Ulfar mætti: ill svo meiga dæg hepta; lílu síngra fannar drísta, fjörinu láttu hjörinu svipta.

32. Gjori eg það ei, hann Grímur tór, því gjæfan rædur, hvernig minum høgum líður. Svad eitt sinna tíma bídur.

33. Ferlega mundi fadir minn reidast fólku þeirri. Hjært ev mjög, þó víst sé verra, vífid unga gömlum herra.

34. Einnig mundi Almon herrann Asia manna, þá aðburð frétti hann illu minnar, eslaust þefna dóttur sinnar.

35. Eski munum við í það hjá, hann Ulfar tædi. Mitt þal svíðis bálts breida, brúdi kóngs frá æfi leida.

36. Ganga skaltu í háa höll að hilmis hjæru. Deildir yðar minni og meiri, með þú snjallt, svo allir hepri.

37. Modna mun þá refsa flord með reidi fljóta, og ordum vöndum að ofs hreyta. Orðs saka þal þannig leita.

38. Ansar Grímur: yðar ráðin á skal hætta. Eignir brædur talinu léttu; til hallar gengu eptir þetta.

39. Grímur sté fyrir stillis bord, sem stólt; um hofdi, inntí rétt, þvít einörd krafði, at; vífin þau Drottning hafði.

40. Ordin, verk og áleg vond, svo allir hærðu. Öllum kom í stans, þeir stóðu, og stórkostlega undrast gjóðu.

41. Umsum litum æðlings bedju andlit flæddist; farvann þann sem óttinn eyddi, inn þar jafuðt reiddu leiddi.

42. Væddist ótta bræðin við í bejósti stóru; reiddu um síðir mátti meira. Menu þad flulu seinna heyra.

43. Stæði Ulfar stranna báls á stolta gérði, síðlings arfinn sá fyrir bordum, síðan mælti þessum ordum.

44. Yður er, Drottning, ómaflugar sá yndis hofgi, kléna sæng með kóngi byggja, en fyrfléga hjá þrælum liggja.

45. Ansar drottning, Ulfar, gjörir þú ad of þægja? eingi þad þig ord tilhnefja, illur þræll þú máttir þegja.

46. Af svörnum þínum slúts sölflu þje eg gjörta. Þó þeiktri blóssinn yður hér alla, eingi mundi þjarlægt falla.

47. Þjarsur reidist döglingi þör, en drófin þagnar, og með snörpum þör útdregnum dretn: inguna lagði gégunum.

48. Þel tók vís, þei þjör greip end úr hjartans inni. Þid þad þnicketi þverjum manni. Þalurinn géck af kóngsins ranni.

49. Mæltu allir mjeð þad særi ad mæleg: leikum, þreir þennar þegðan þíka, þeiptar ord og metnad líka.

50. Þjóli þidur, ad sæmileg gjörist þvanna tandum útförinn, sem er til þidur. Allt var gjört sem kóngurinn þidur.

51. Þeggir grófu sveipad lífid þittiblæn. En á meðan þei erfi þeya, af þðrum þal þér nþakud segja.

52. A þal minnast Ammon kónginn: Aþia manna. Þrjótur þréttir láða þinna, lát Þug: varar dóttur þinnar.

53. Nammliga þvo reiddist gramur ranna þvissi, ad þans varla grímdar geysi, gaf sér rúm í þánka þreysi.

54. Hér óvægum vífir lætur víða safna, og
flaum bræðrum saman stefna. Einnar vill svo
dóttur hefna.

55. Budlúng átti bræður sex, þad bólin
stirir. Hlýrar opt í hernad fóru. Hertogar
þeir allir voru.

56. Einn hét Kemund. Ei þann brestur
afl né horku; Gerbrandur og Gróar serfur,
hverutveggi nógu sterkur.

57. Virgilius og Valentínus vigurinn
grættu; Senícanus seggurinn fjötti, þerla
fladum margann fletti.

58. Þessir komu bræður búntir í bugnis
óra. Ser þúsundir hvercinn hlýra, hafði líd
til orustu stýra.

59. Ertillir líd var stált. Flædt í strid til;
búlid; Þeingill hafði þá að tíu. Þúsundignar
átta og tíu.

60. Distur lýfir budlúng því og bræður
gildir, í Afrícam þeir ætli að halda,
Ulfari Sterfa heiptir gjalda.

61. Hérnærst voru herskip mörg úr hrósum
dregin, og með flunda sett á sjóinn, síðan
út af vorunum róin.

62. Budlíngs herian bátar fluttu á búfœur
stórar. Dagurinn vannast til varða meira.
Vopna þjæf þar mátti heyrja.

63. Öll vörn væð hin fœgru flep með fullu
höndum; sílar geims um gamna stríði, gin-
inu snéru undan vindi.

64. Græðis dýra gífur tár um glamnir
stöðu. Af þeim geistar lóngir líðu, linnar
hlés þar áfram stríðu.

65. Nú var fóngur fominn til flíps og
kastir brædur: vopn og fans í vedri góðu;
vargar hlunnis á lægju stöðu.

66. Eilíki vöru segl uppdragin svo við húna.
Anda þúngum elda viður, að þeim hlés, svo
raungin stíu.

67. Belta búfœur, víðt um bord þá vœð:
irnir svíngla. Mótt og dag í nauði þaungla,
nöldrar rá, en streingir saungla.

68. Bœtt af svefni sævar frídla, flíglu húna,
þandi netp að gíltum grœnum, og geispadi
móti húsfæðum.

69. Aldrei lægði öldin segl í óska vindi,
fyrir en móðum hlunnna hundi, hafnir tók á
arnar fundi.

70. Þeir festu Reid, en fluttu á land
sinn fatar blóma. Afrícam nam við honum
varma, og vildi hann þar aldrei koma.

71. Hertílin og hardnesshjúrat hildu velði:
megtugur herra af miklu valdi, mannaþjolda og
nógu gjaldi.

72. Ótal brúða uppreis þá í þmsum flok-
um. Þann var ótta einn að flækva, ekki
innandi landid hrækva.

73. Fék um fíðir feingid pláts í fyrna
grúu. En hvað það málafst mundu vegir, mér
það ekki bófin segir.

74. Míldings tjald í miðju fíð hid meitar
dýra. Mátti sjá þar meingid flára, margann
dropa freyu tára.

75. Lék um tjaldid loginn raudur lægis
tundra, eins og þegar eldibrandar, inni báli
repstir standa.

76. Ejsla brædur sílfri hládnar sílfi búðir,
höfdu Kóngs á hægri síðu, og héldust þar
með líðinu fríðu.

77. Þyggi seundi tólsj menn heim, íá trygd:
um fargar, Clarelíi kóngs til bergar. Kyuna
flulu þeir efni fargar;

78. Þeir stálu innu að Ammon herrann
 Ásía láða, Clavelís kóngi þjóða, konu héd-
 ins gjafi þjóða.

79. Einnig megi illfummadurinn Ulfar
 Sterki, hleypa útá orustu mörku, afrel-
 sýna, þrótt og hörku;

80. Annars vilji hann æðlings borg í eldi
 brenna, og aldrei stríði láta linna, laund
 allt um síðir vinna.

81. Sendir fóru sagdir dólar sínar leidir;
 höllu sjóla hitta náðu; hérnærí kóngi erindin
 tjáðu.

82. Eingi gat það ita sed, hann yrði hradd-
 ur, herra ágætur, elli saddur, illa þó nú
 væri staddur.

83. Af þeir næsta óvart kom sú orustan
 hráða; mest aðsókti meina sæða; menn þó bidu
 hans aðgæða.

84. Æðling mælti: innid herra Austurríkja;
 eg mun koma með elli bleika, óstélsdur til hild-
 ar leika.

85. Ítar sendir Ammon fundu, og inntu
 í tómi erindis lof, en upphófst gríma, endast
 stal hér líta ríma.

86. Salid bíður þýfi þunds í þagur inni; því skal læsa þratu rönnum, þretid er rín á sigtýrs kónum.

Símta Ríma.

Bíndar. Ýmu vilja á tal víkja af dis-
jum fexda; frestar grímu í frada sal. Símtu
rímu heffa skal.

2. Ge log ráði hamfingjan því, hvað til
fexda verður. Seld er dæd um sinnu bý, og
seguar lodi þrjósnum í.

3. Öfla feingur endiqt lítt, nypgángsamur
værsta, róms því þreingur fræddid frídt, sær ei
leingur saman knýtt.

4. Míg vill jaga sveit í sesa; sannlega þó
eg hafi, eðfert lag að yrkja vers, Mífar s
Saga gráður þefs.

5. Þó eg leiti optar enn eptir Orvásis
benjum. Von sú þeitir seinleg sem. Svodde
en þreytir góða menn.

6. Enn eg meina út sé blædt, undum gráða
gamla. Það þessir steina þjóðin rædt; því skal
reyna dverga fætt.

7. Ef mér næðu austra Flid, ættir dvergafenda; mannsaungs væðum legdið líd, líka fœðum brygði víð.

8. Velta minna vill því þrátt, vestrar líða af hendi. Od skal spinna á annann hátt, apur finna sögunnar þátt.

9. Þar var áður þundar vín, þrotid á víðis fœnu; fœr háðu erindin brýn, og andsvær tjáðu fœngi sín.

10. Stýrir lands, sem orkar óðt, að sér líði safuar. Til sjóla rauns þar sótti drótt, saman í frans þá heila nótt.

11. Ekalf úr æði höllin há, af hvellnar lúðra gáungi; hugsa, stæði, meingid má, nýðum þræði borgin á.

12. Viddúnadur vopna gny, vakri drjúgum þessi. Hver var maður orustu í, altiáður lands um bý.

13. Dagurinn fridur dymnu beá, drauma gamni seggja. Hilmit ridur höllu frá, hans og lýður allur þá.

14. Seyra mundi hróp og koll, þar het óvægur þusti, stáls í fundi vígs um völl. Vid það stundi jordin öll.

15. Þáfund hafði ryggi tals, tuttugu rétt og átta. Eingi tafði ullur fals; orustu krafði fylli vals.

16. Þar var fyrstur fyrir á hjall, fylkir Austurlanda, hans og biskur her gjörvall, harla listur geirs í svall.

17. Pláts á láði vígs þar var, víðt, sem herinn þurfri. Eidan tjádir sjólar þar, settu bádir fylkingar.

18. Þættu stærri undur enn, ef svo verða mætti, að bæri harri hluta senn, hálsu stærri borgar menn.

19. Hérnæst var um herinn þeytt, hornid eitt að øðru. Eidan þar fék sveitin greidt, svíðris skar úr fylknum leide.

20. Styrjöld dimma hófst þar hord, hrottur mættu røndum. Þar svo grimur um víða jörd, vopna rímma aldrei gjörd.

21. Hverutvéggi hnágur her, hópum saman á grundu. Spjóts í hreggi hrottinn ber, hold og leggi sundur skér.

22. Vanda þó fleira fellur líð; fétt það
Ulfar líta; hvergi eyra hann nam við,
hestian teira vígs um mid.

23. Hvar mun salur heimans ráð, hafa
á stíkam mumi? rendi halur hesti um láð,
hardt, sem valur epir bráð.

24. Ymist lagdi eda hjó, eins með hönd;
um báðum; sára slagdi sviptið ró, sem að
bragdi margur dó.

25. Bædi lóma handurinn hans, hundi
blóð til oxla; orðstígr hljómar afreks manns,
allt um tómid veraldar ræns.

26. Grímur Prúdi, hvaðan hjör,hardt
af megni reiddi; hárs um brúdi fleins í fœr,
fákinn knúdi hetjan snær.

27. Eins og sandum ylgur snær, eyddi
fóngsins mönnum. Vals af laudum kóstrur var,
líf á raundum velli þar.

28. Gylting þar og hennar horn, hlaut
til baka gánga; í minni varir málma þern,
meðan hjarir heimur foru.

29. Heidinn gram í heljar bekk, Garaldur
ur margann fellði. Báða arma beint á tekk,
blóðid varma litad fékk.

30. Hertjan lætur hvasþann geir, hátt
í gylrja røndum. Maður ágjatur margur
beyr, minnstar bætur feingn þeir.

31. Gerbrand lítur helda fall, hann var
Ammons bróðir. Grand með rýta geymi
svall, gjörði flíta jó um hjall.

32. Hertogin móti røfnum reid, runni
snáka dýnu; hafði spjótið hjors ad meid.
Hinn þar flótið sundur sneid.

33. Garaldur bærdi hvasa skálm, hvergi
seinn til víga, síðan færði hans í hjálm,
hrottin færði bjartann málm.

34. Hjörin hendti brúna bý, og bútiinn
allann gégnum. Sitt líf endti svo með því,
sødli lendti hoggid í.

35. Eins þá funni frænda fall, Seris-
cannus líta, stóls ad runni reid um hjall, í
rænni grunni heiptin svall.

36. Einn ad lundi fjóli stór, funni
burstaung lagði. Hendina undir sífan fór;
forsum dundi benja fjör.

37. Eyddist feidur Haralds hrauf, hrott-
inn grímu sjóla: hvergi midur haufinu klauf;
í herdar nidur búfinn rauf.

38. Ammons hefir hlýra tvo, Harald-
ur svipta lífi; heidnum gefur hoggin svo, hel
sem krefur, margann vo.

39. Látnum merkann hrepki hal, hagna-
vodum spilla. Ulfars Sterka óðs
í sal, afreks verka géta skal.

40. Einatt hleppti ullur sjár, allann
herinn gégnum; morgum steypti hrepki hnár,
handrid gleipti benja tár.

41. Sjó í sundur hesta og meim, haun
ad endilaungu. Trandt á fundum sverda fenu,
svoddan undur litu meim.

42. Ad þeim frefur ótti fer, Alfiatisku
mognum: fylking hrefur fleina grér, sja tekur
Ammons her.

43. Valentínus sem þad fi, sverd úr
feidum leiddi, hesti sínum hertogium fá, hleppti
sínum völinn á.

44. Jarðar ilja urnis þund, Ulfar
Sterki mætti: hamíngu vilji og heljar
þund, held eg stíli þeirra fund.

45. Mannurinn harði rétt í stad, ryðsti
næktu sverdi; þjaldrar bardid stýfði það, stadi
varð þar lítill að.

46. Nætur meir hann Ulfar hjó,
egginn höfundid fléandi; búskinn geir að belti
sinn, brodda freyr af sári dó.

47. Gloetj sá lauda vopnum ver, Virgilís
us á hjalli, bróðnr dauða sinn þá sjer, sverds
til nauda hleypa fer.

48. Freyr réð stefna freyu gráts, framnt
að Ulfari Sterfa: hrid vill efna ull;
at báts, einnig hestna frænda láts.

49. Þomurinn reiddi vígs að njörd,
vandinn unda rauða. Laufinn sneyddi leifnis
jörd, lörð meiddi egginn hörd.

50. Gefnar tára geymir vann, gylða fleinur
þiggja: ódum bára benja rann, bjóð við sára
mælti hann.

51. Hasdu qvistur geirs um grund, gát
á lífi þínu. Mær þú bistur málms við fund,
manna fyrstur veittir und.

52. Hetjan merka hers að vord, hraust
ann bæsing reiddi, hans í sterka haufs um
gjörd, hjör nam leika brúna jörd.

53. Brandurinn sundrar búfinn, haus,
blacc og sódul í einu. Etáls úr undu straumi
úr gaus, stadd í grundu hjörinu fars.

54. Eðan mætur bndlings bör, britar
fólk um veldi. Margur lætur líf og sjör,
laungum grætur fellid spjör.

55. Hreyfði skaptur herranu öd, hverja
fólkíng gegnum; fram og aftur gauts með
glöð, geira raptur valköst hlöð.

56. Yfirgnæfir hreyfðin hans, heimfins
fémpur allar. Eofid hæfir mikla manns, marg
föld æfi veraldar ranns.

57. Megnaní seinn þau miklu högg, mörgr
um ótta fluttu: sveit nam renna fverds úr
dögg, sem var enn hans hreyfði regg.

58. Remund gétur líta lid, lángt er
femid á flötta, meingid hvetur að haldast við,
og herda betur vopna líd.

59. Eðan stýfur gjarda gladd, geyft um
herinn renndi, flokkur klífur fólk í spad, fólk
íng rífur merkjum að.

60. Málmis í róti merkis lét, maunnur
daudann falla: tólf af spjóti fleygdi fet, fleins
í móti undin grét.

61. Þetta kunni kóngur sjá, Clavelius
hiun mikli; sœðla hlunni hleypti sí, hjórs ad
runni, og sverdi brá.

62. Þjórdung tyggja hvaðsi hjör, hárs af
tjaldi þýfel. Sár nam þeggja þorua þör,
það mun hoggja laun óþör.

63. Alma þundur eggja nad, upp þar
heiti n reiddi: klauf í sundur kónginn það,
kjalas tuundur sœðli ad.

64. Ekils handur yfirmanns, elli leyfum
mæt i; vordur daudur liggur lands, lagar
vandur dreirinu hans.

65. Otta slugur nædda nids, uoefuru
slans þar gjördu: Þrjótum dugur dyrfdist frids,
dvinar hugur borgar lids.

66. Kongs ad merki fölluu fer, fölkid
undan snúa: þar í veikti eggja er, U l f a r
S t e r k i þetta her.

67. Þrotta speunir hestinn slær, heidun
floek í gégnum; bæði seau hann britjad fær,
blacka og meun á hendur tvær.

68. Mofid suundur spiking féek, framun ad
kóngslins merki: mækja þundur margur géek,
málms vid undur hels á beek.

69. Lagdi í gegnum merkið mann, mild;
íngs fundur spjóti; langt af megni, frægd sá
sann, fleygdi þegni dauðum hans.

70. Falla merki sitt þá sjer, þóli heid;
íngjanna; yró til verka annar sér, Ulfar
Sterka hitta fer.

71. Hans hid randa rognis bál, rinar
lag ad heiti, mærgum dauða fleinkti stál, í
fliptum nauda bitra stál.

72. Heidin ræfir sem nú sá, sinnar
dóttur bana, sára glafi sínum brá, sóka þar
æfir velli á.

73. Eggja repædi óðins tjald, af þvít
þridjúng Ellipti; hvergi fleindi hildar fald,
hjórin greindi spjóts á vald.

74. Gylfa borinn grams í hóst, gylðann
mæli færði; vísti hjórin bríngu og brjóst, beitsla
knórin sundur hjóst.

75. Dandur niður datt við líf, dæglung
þar með esfi; flakti kvíður, flúði líf, féllu
yður hárs á víf.

76. Þyre þar branda fundi á, fósti stórt
ad vinna; liggur anda eltur frá, Austur lauda
tóngur sá.

77. Trúli' og svo hverfi hamíngja manns,
heimis úr völtum stóli. Geldu erfi af átu hans,
og undi stærfi vargar lands.

78. Njog áuigráðar eekjur þrá, er áttur
um sárt að blada, Ásía tjáða og Afríca, eptir
báða kóngu þá.

79. Láttum einast löndin tvenn, lengi
kóngu sakna. Hitt skal greina, heldur menn,
hyggja reynda flotta enn.

80. Kemunds fraptur herjans hjón, hræðt
til varnar kradði; fram og aftur líft sem
ljón, lausa raptur þusti um frón.

81. Á lítilli stundu féck hann fellt, fimmi
tín vassa dreingi, menn í sundur midja stélt,
úr margri undu blóði helt.

82. Grímur sjer, hvar fleina freyr, sólt;
íð breitar hængnum; Mandaver með reiddanum
geir, að Kemund fer, og hittast þeir.

83. Mislungs fundur nedanverðr, níkurs
tjalddið sneyddi; víðris tundur búkinn bert,
beit í sundur rétt um þvert.

84. Kemund hné í hlutum tveim, hänga
thrs á brúðr: styrð vid hlé og sverda seim, úr
sögunni sté og þessum heim.

85. Kappi merkur einn sá er, eptir kóngs
af hlýrum, Gróar ferkur flýa fer, furðu
sterkur hugurinn þver.

86. Allt á flötta leggur lid, lífs sem
eptir hjardi; seigdar þrótt ad sældist bíð,
sætur ótta léptust við.

87. Ofan ad fjó og úta knor, öldin
heðna flúdi; segl upp drón, af silkí gjör,
sundur hjón streingi í vor.

88. Hárs ei veidir holdum af, herma
meir ad sinni; siglðu skeidir, svo sem gaf,
sinar leidir út á haf.

89. Hlýrar fóru í heidin tjöld, sem
hinir eptir flíldu, þar sem voru þegi tæld,
þau hin stóru oturs gjöld.

90. Gefnar drísta guótt við hlé, græddi
marga fleinu. Aldir svipta saman fé, sumir
sfipta hersänge.

91. Þrædur gjæddu glóðum straums,
gjörvalt landsins meingi; sára græddu á dýn-
um draums, danda flæddu holdi raums.

92. Eptir nauda orustu senn, ad sér rífid
töfu; kóngsins danda einnig ein, erfid rauda.
drekka menn.

93. Upp nam rísa drykjan dætt, dans
og gaman: rædur. Híðrætt þrifa Haralds mátt,
hans og lýsa frægdum þrátt.

94. Spurdu brædur, linna lands, lesni
hvert engi væri, sem á staði hugur hans?
hrafna fædir gaf til ans.

95. Sapa drótt sá yfir er, Agnar kóngur
heitir. Honum þróttur hreysti lét, hann á
dóttur eina sér.

96. Þad Magthildur heitir fjöd, hverju
fegra-vísi. Kóngur tryldur iðrs með glöd,
tofrum felldur breitar fjöd.

97. Einn á bróður ödling sér, Önnundur
Fríðr heitir; eingi lodins elda ver, unda glöd;
ir frægri bet.

98. Hefur sá lengi staðs við styr, stillis
væid ríki, þann og fengid herjans hys, hitt
ist engi stíkur styr.

99. Rýð fyrir brandi þessum þann, þegn
sem vllt í strídi: á unni og landi afreks mann,
ósigrandi reynist hann.

100. Líka toggi launson á, lýdir Tánund
nesna. Barla byggir vedra frá, vopna þygur
frægri enn sá.

101. Hvergi þéttu högginn því, hæsa garp:
inn funna; hleypur léttur loptid í, líft sem
spretti eldínag ný.

102. Það eg áður andar hlín, Agnar kóng
mér gipta; en hann smáði erindin mín; andsvör
tjáði varla sín.

103. Sleit þar fund um þorna gná, þordi
eg ei að berjast; segl upp undum svo við rá,
Sara grundu héldum frá.

104. Hef eg ei neina seima sól, síðan
gýenst á æfi; mey þá etna hrætur hjól, hugar:
ins leyaa gæðs um ból.

105. Ill við mækja Ulfar qvad;
Agnar flulum við finna, strax á lækja gödum
glad, gósfugt sækja víf í stad.

106. Þinn nam greina: heimsku ráð, held
eg eitt það mesta, sig að meina sítkilád, í
sótnum fleina gæta náð.

107. Þnundar hendur yðar líð, á angas
bragði fella. Hann er kændur að hreyfði síð;
honnum stendur engin við.

108. Kóngsöon mæli: kalla eg þig, kapp:
ann Þnund bára: hvar hann stæli þrotta
rig, hvergi sæli kápan mig.

109. Ei svo feigir allir vér, álagi vopni
mætum; þó hann egi afl að sér, eins og
segir hugarinn þér.

110. Gunnar fundar ása fríðs, ullar mont;
um safna; sveit til fundar sára' svíðs, sex
þúsundir höfðu líðs.

111. Skatnar gildu skip og fars, stjótt
til ferðar bjuggu. Hlýrar vildu í hríðir brands;
en Garaldur skyldi gæta lands.

112. Þóru bragar fyrðir þín, frammi til
flípa sinna. Vindi sagnar vöðinn sín. Við
það þagnar tíman mín.

113. Geldur sóma hvidur dærs, háttu
flíptum segri: seldur er ljóma fríður fjörs,
seldur góma flíður hjörs.

Stjötta Ríma.

Lítt þó blæði blindvíðs flæði bragarins
inni, sagan bæði og valeigs minni; byrjað
qvæði í stjötta sinni.

2. Afrar ljéða orða gréða eingann færa;
mæltu fréða traudum tæra, né túngu móða
gém frá bæra.

3. Minnid brestur; mærdar lestur mun
þefs gjalda. Oræða frestur kann, þef valda,
þarl er setstur bú að halda.

4. Þarf til merfur fjalars úr fverfum,
félgu anda, af monnum sterfum mærdir vanda,
og manndéms verfum þeirra handa.

5. Sidst mér lætur sónar bætur svolnis
greida; daga og nætur esnum eyða, adrar
þrætur, sigtyrs veida.

6. Það mér veldur, þefs að gældur, þátt-
urin fríði. Eg vil feldur edrum lyði, annara
heldur stálða bíði.

7. Skil-eg valla, stuli þó falla stáldum
sínnum, heimstu spjall úr munni mínum, mærd-
ar falla blanda sínum.

8. Mun samt standa mér ell handa, mærd-
ir spinna, Sava landa sveitir finna, sétnir
branda þeirra og hinna.

9. Brands af faungum boddar laungum
bragarins smidur; fer þef engant manni mid-
ur, máls í gaungum ljéða flidur.

10. Vænta látum vigra átu vörðin
góma; vér þess gátum, virðar þjóma, vundu á
bátum suðs til ljóma.

11. Þýsti sagur flóða dagur fríða stafna:
ellti óbogur bylgja þrasna, byrjar slagur úr
munni hafna.

12. Elda vinur varla linur í vöðunum
glumdi; þiljan dynur, rauugin rumbi, rá-
in stinnur, skipid þrumbi.

13. Móðir ránga gotar gánga, geyst úr
ædi, furðu lánga leid um grædi, linar ei
stránga þeirra mædi.

14. Saxland vidur stærdi stridur stérja
hjalla; trés þar niður faldar falla, flóðs sem
flidur heyrðist valla.

15. Skipin binda, bryggjur munda brjótar
seima; hjalls af liuda á landid sveima, lægis
hinda sumir geyma.

16. Ulfar greinir: orlog reyni er-
indin kynna; búist óseinnir bær quod liuna,
bræður einir fóngiun funna.

17. Bort skal bíða sólfid fríða, frón vid
lara, medan ríða álfar axa, erindin þýða
fóngi Saxa.

18. Féllu rædur, fórn brædur fram til
borgar. Sjóli skjædur Særa torgar, sat við
flædur staupa sorgar.

19. Rómin til hand var mágur manns,
svo metust hallir: saman í frans þar sátu
snjallir, stjóli lands og bodesmenn allir.

20. Þorinn var þönnum bodd í tönnum
bjór-ónaumur: skalf á tönnum skála-steanmur,
flémti grönnum streingja glaumur.

21. Nú skal minnast hlýra hinna, háttur
in rýri. Rógnin finna kappar dýrir, qvedju
inna lauda stýri.

22. Ödling bráði æru gáði ei sem bári:
spyr med háði, hvert þeir fari? eða hvaðan af
láði komnir væri?

23. Ytta eg kær úr ænar vör, hann
Ulfar tjáði, byrð med ljör, er blása náði,
í bónerðs fór að þesju láði.

24. Þóris nidur ofs bad yður erindin
kyuna: Sævaldur, vidur lautar linna, ljósrae
bidur dóttur þinnar.

25. Ansa þundi ödling mundi elda rínar:
fyrir skulu stundir fjerðins dvína, en fái eg
þeim hundi dóttur mína.

26. Ef gjörð ad þreyngja, erindin lengja
og árnálga, þúdur skal flengja sárt og sálga,
síðann heingja á versta gálga.

27. Áður hér, hann Ulfar tór, sit
er mín gáta, handurs ver mun lífð láta, og
landfins her í samia máta.

28. Hopp sit býður hönd, þitt snidur
höfud frá búki, jöfur, ef stridur stáls í hjúti,
styrjar stridur ad spilla búki.

29. Lífar tal þar hverigum hal hid heipt:
er stránga. Ur æðlings sal nam Ulfar
ganga, eptir hjal og ræðu lánga.

30. Dva fluga ullar buga áls til fitja:
finna huga seggja vitja, síst mun buga um
tyrret ad fitja.

31. Þad skal greina, þúngra meina þengill
kénndi; hildar reyna vill þvi vendi, virða skeina
er Garaldur sendi.

32. Heipt bjó undir, hann baud flundi
höpar grauna, strax á fundi tyrstings tanna,
tölf þúsundir borgar manna.

33. Þér skulud meida þræla leida, þengill
lagði, og þá deyða ódt. ad bragði. Eldinn
greida já tillagði.

34. Huldi pláta herinn fáta og hlackar
skúdi: gota láta, grimmd því knúdi, geysa
úr máta týrs á brúdi.

35. Heyrdu brak og horna skvak með harki
stótu: sverda flak, þar Saxar vöru, sér á
bak þeir undan fóru.

36. Ad ofi rita ótal lýða, Ulfar
tjáði, ei skal qvíða eggja gráði, eptir bíða þeim
á láði.

37. Vátum kanda æru anda erindin fanga;
víst mun snundan lýð til lánga, ad líta raud:
ann ættartánga.

38. Hinna bídu krædur níður á brecku:
jóðrum: hýðin skridu af slappa nøðrum, skatn:
ar ridu hver ad öðrum.

39. Herjans veldi aptur eidi öldin tигра:
á þar feldi vedri vígra, vals tók feldi jörð ad
fígra.

40. Mjög blóðþyrsta hlýrar hrista hand:
vörn gjúta: sundurrista dæra dúfa, digra qvísta
manna búfa.

41. Ad nam gánga örn þar svánga, er
undir myga, æstuð strángar öldur víga, um
endilánga hildar fíga.

42. Ótal feldi öld um veldi Ulfar
Sterki; hárs með eldi vígs í verki, væna
félki fróða ferki.

43. Tveuna þrjá kann sveitin sjá með
hénar steinum, lepti á, þar hrotta hreinum,
herrann brá að vígi einum.

44. Móg hana féldi vanga veldi vals af
serju; tin feldi í høggi hverju, hárs með eldi
reynir verju.

45. Gyfkið fundur færði sundur fylking
alla. Málma fundur, mátti falla, meiri
undur sýndi valla.

46. Evi sem björninn sánda börn hann
sundur drengi. Hversúlgjörv hjá hólða meingi,
hárs mun vörn í minni lengi.

47. Grímur Þrúði laungum lúði lauf;
ann breida, drótt til knúði dauðaus leida, tær
í þrúði menn nam meida.

48. Réimyan sling í hóp og hring þar heid;
tingjanna, vals hlóð bing á svíðis svanna, sig
um þring af búfum manna.

49. Alscalonis eins og ljón nam ítrum
farga; vígs um frón þar feldi marga, frægða
bjón í gannir varga.

50. Elentínus oru og flúmi átu tærdi;
blóðs úr rúmi sjór hann færði, fleins í húmi
margann færði.

51. Godwards hendur ríftu rendur á rýta
þingi: naunliga stendur, nær þó springi, netun
innlendur hans jafningi.

52. Geirúlfs léuna máttu menn þar
málma grýbi; hjó í senu og lagði lýði. Vífir
enn hans menta prýði.

53. Eski spardi Súni hian harði heidid
meingi: til heljar bardi hópum dreingi; hans
því varði sorprís lengi.

54. Eyvinds megni eingi gegu nam öld;
in standa: hjórs víð regn vann reðum
granda, røstur þegn til beggja handa.

55. Brúmi óð með berlíngs glóð, og bryn-
jur ríft: eingi stóð víð hrotta hrísti; heidur
þjóð því anda misti.

56. Víkíngs fraptur varla taptur vírdtíft
mönnum, fleins gat raptur sæðad hrønnum,
fram og aptur heidnum geönnum.

57. Algaríus utan fríu orustu háði:
sveit í stíu heljar hejádi, hann af ríu einn á
láði.

58. Valebrúnnus varga húnum veidi bætti:
vígs á túnum mergum mætti, manni ólún:
um hjers í þætti.

59. Mund Hertoga roud nam roga í
reiða lífi: gaura vegar granda lífi, gauts með
loga tþrs á vífi.

60. Villifer, sem úlsur er, í vlla hjördu.
Vitni ber hans hreyfði hördu, hræfðir á
valþýngs jördu.

61. Hetjan fróða í valnum vóð, til vígs
óstrandur. Væði flóði hjers um handur, hants
á flóðum dreirin raundur.

62. Randver þordi þunds á stordi þræt:
ur eiga: sverds í mordi sveit gjörir feiga, svo
sem herfði, runnur velga.

63. Vemunds stránga var framngánga.
vofur næsta: hans fyrir tánga hildar glasta,
hel nam fanga sveitin dæsta.

64. Sextán seinn þeir miklu meun í
megnu lífi, stódu enn á yggjar vífi. Eining
þreun eg bíð þeim hlífi!

65. Hjers á fundi fallnar mundu í feigdi
ar vanna, sjo þúsundir Þýðstra granna.
Þoktu grundir búkar mauna.

66. Brædra þjóð þar búin stóð í branda
hvidur. Lúdra hljóð og hretta klidur, heyrði
um flóð að sjónum nidur.

67. Þáנגað vóðu virðar fróðir vogs frá
innu, þar sem stóðu vígs að vinnu, vat þeir
hlóðu blinde á qvinnu.

68. Christin drótt með æði óðt til orustu
lagði. Hel féek skjótt af hlísa slagði, hetsólt
ljótt að flómmu bragði.

69. Ulfars besta handvörn hvesta
hlífdi anngru. Mennt og hesta hyrdir slaungu,
þjó þar flesta að endilaungu.

70. Barga sedur, heidnum hledur, hrist:
ir geltra. Aldrei fléour lands um leira, laufa
vedur annað meira.

71. Heidnir kanna heljar ranna hárs á
vífi. Eingi spanna komst úr lífi, lóngfins
manna burt með lífi.

72. Fátt að falla fram á hjalli hid
krifna meingi; manna fall og málma geingi,
mun þó valla bida leingi.

73. Vard sá endi af vífis hendi vígra
regna: tíu sendi þúsund þegna, þengill féndi
í orustu meгна.

74. Þeir flutu finna seggi foinna og
sóknir herða, li-smenn hinna lífa verða, lyktir
vinna á þrætum sverða.

75. Allt það hafði, er þess krafði, öld:
in trýlða: brunnem vasði búfa gylða, búast ei
tafði strax til hilda.

76. Þar óvísfa sveitin stífa í sóknum
hjerva, - gaslof, kúfa, axir, orfar, allár
hlífar úr fáli gíörvar.

77. Skandur emja, og sig gremja eins og
vargar, þuggjast fremja frægdir margar, fáka
lenja hinum til bjargar.

78. Þágangad stjädur her harðbrædur hest:
um steldi, sem þeir brædur vöru á veldi, og
vígs um flædur nártu feldi.

79. Gallid líta rjóðar ríta ræfis meingi;
fridin stíta, lítt beid leingi, listi flýta þesud:
um dreingi.

80. Ulfar tér, þá sveit hann stér, að
sóknun ganga: á velli hér flal víðum fanga,
vidtektir sú öldin stránga.

81. Þyestur manna, fleins þar tanna
framdið þma, vakti þranna þyrdir bréma, héd:
ins svanna í annan tíma.

82. Hans vann kaptur hreysti flaptur
af heidnum skrífa; fleins gjörir raptur fylf-
tug rjúfa, framur og aptur búfa kljúfa.

83. Hendur og fætur herrann mætur hjó
af þegnum; hérmed lætur hjör útdregnum,
hjarta rætur lagt í gégnum.

84. Margann skrögg hans miklu högg
af megni straungu, skeindu glögg, sem skipti
flaungu, og skýfdu snögg ad endilaungu.

85. Vör hjó málma harða hjálma og
heila þönnur; hjör gjörir jálma, hans þá
tönnur; hlífir fálmar ein sem önnur.

86. Tönnur fljótu förr mun hljóta
finnast endi, ein til róta alla féundi, eydda
þrjóta hans af hendi.

87. Vort medan setrid veraldar tetríd
varir hid sterka, heims um fletid hagleiks merka,
hans mun gétid snildar verka.

88. Blóds á eingi fall trúi eg feingi
félfid slípa; ótal dreingi öldin krísta, ein
féf leingi sundur ristna.

89. Þrædur fá svo heidna hrjá í hel-
jar naudir, þar til sáu af sárum raudir,
Saxar káu allir daudir.

90. Kjalaré bjálfa - frískinna álfa funni
funda, fimta hálf í þratu þundar, þúsund
sjálf til Krísti funda.

91. Hundrud þrjú á herjans frú beid hel-
id kalda, að aukti nú þess áður talda, öldin sú
til Guds nam halda.

92. Tólf með lífi týs á vífi tölduð
þegna, hundrud lífi koldu að gégna, löngs
að svífi orrustan meгна.

93. Hlyrar sár né hildar tár ei höfdu
fengid; gæðs um krár á matu meingi, mæð-
in gár, svo lá vid spreingi.

94. Hjón fór snaudur herinn dauður,
hárs að ronnun; lán um handur lands af
mönnum, lífin raudu í stórum hegnum.

95. Valurinn alla huldi hjalla heibíng-
janna: gaupnir valla gólus svanna, geymdu,
að kalla, búka manna.

96. Gétur sagan glögt í brag, að gjöra
þeigi, nidurlag þvi meira meigi, málma slag
á einum degi.

97. Munum dags að morgni strax og meingid svinna, kónginn Saxa sjálf-mi finna, með sára lax, nam Ulfarinna.

98. Mun Önnundur og Þámundur ekki heima. Rífs skal tundur kauda eyrna. Kann þau undur Saxa dreyrna.

99. Þjóft þess gjalda lundar sjalda leingur enn stefnum: á mitt vald ef Águar kémur, æfirjald hans báld nemur.

100. Unnar að strafi enda gaf þar illur funa, nú af hafi herskip bruna; hjálma skafi má þvi una.

101. Að landi vanda, og hafnir henda hlunna vagnar, látir lenda, komu brag: ar. Qvedin á enda tíman þagnar.

102. Fundings æða undum blæða ein: att leidið. Grundin qvæða blunda beidi: ið, bundin væða sundur greidið.

Þjounda Ríma.

U skal hella herjans skál, himins stólpa flæði. Þogn að fella þyfir mál, þeim sem elsta qvæði.

2. Lifid lánga eg að mér tóft, ei var
hjálfan betri. Seint vill ganga á sögunnar
bók. Seinn er lofid betri.

3. Ergist bagan, annað fer, efni að
qvæða ranni; enda er sagan erfð mér,
eddulansum manni.

4. Þó bæri eg ment og mærdarlag, mjúkt
til qvæða funda; ekki er bent að yrkja brag,
þeim annað þafa at stunda.

5. Lifa í Kyfri mjög er mælt, mun eg
á því stínga, haldan þafi flagnar hælt, skáld-
um Vefstýrdinga.

6. Við þafa lítt þeir vestra hér, væn-
um qvæðum lýsa. Það er nýtt ef féð þeim
fer, fallega qvæðin vísa.

7. Gefur hér léða hjals um rann, hallað
qvæða bramli, mjúkar síðan mærdir spann,
Magnús Jónsson gamli.

8. Mér því semur um sagnar rann, sög-
unnar slytja fræði; fyrst aldrei fémur aptur
þann, að yrkja nockurt qvæði.

9. Mun eg ei leingur mærdar spar, mann-
saung þenna bjéða. Sjöunda geingur frosta
far, fram úr nausti ljéða.

10. Syrt nam spjalla frægda strá,
firðar slagid endtu. Þvild var að falla orrustu
á. Star komnir lendum.

11. Arkér sá að gá til grunnis, greidd
við hafnar tanga; mátti sjá frá hestum hlunnis,
hermenn marga ganga.

12. Ullar voru orma skers, unda gyrdt;
ir flésum. Sveit þar fóru foringjar hers,
fyrir höpnum þessum.

13. Annar bjartur, ásjáligur, öflugur
geymir rýta. Þinn var svartur og harla digur,
hár sem tröll að líta.

14. Einga dvöl þar átti teit, öld við
þyrtingis ranna. Þar að tölum þin vaska sveit
vel sum þúsund manna.

15. Þángað vóðu fildar sals, sumu bjót;
ar þrifuir, þar sem stóðu á velli vals, vryd;
ar blóði drifnir.

16. Hers þinn feldi foringjun, féf svo
ræðu spunnid: hverjir í stríði hafa menn?
hverri svoddan unid?

17. Hvert hefir starfsað höldum grand,
hrabur til slíkra esna, vort forðjarsað sódur;
and? súð skal eg þess hefna.

18. Evar til hnegja hinir flétt, honum,
er skjalfins krafði, hér til segja satt og
rétt, svo sem orðid hafði.

19. Inn þitt heiti, Ulfar tét, eing-
ann leit og fegri; örva hreyti annann þér,
edur ríuglegri.

20. Önnud frída mig þú mátt, meid-
ir falla vigra, formaun lýða einnig átt,
annann Jámund digra.

21. Sjóla fundar Sapa lands, seggur-
inn er hinn gildi. Odins tundur ullur brands,
einatt ber að hildit.

22. Vör höfum eydt við odda þrá öllu
Gúna veldi, sjóla deydt og syni hans þrá,
sárs með randum eldi.

23. Stantum Gúna hyrbflur seim, hlóð-
um skeidit allar; síðan núna hældum heim,
hestum flérja vallar.

24. Vít um pletin veraldar sín, víst
hefir öldin svinnu, einatt gétid, Ulfar
þin, og afreks verka þinna.

25. Ljóns um veg, sem lara fór, lof-
þú ber yfir alla. Stadi er mjög og misfær
stót, menn ef slíkt falla.

26. Vinundur eptir orðin kunn, orð sá
laungum faddi, hornid setti sér á munni,
sveit til orrustu qvaddi.

27. Zúst að síma fálka féc, flein úr
flíðrum hrakti. Þ þridja tíma heidinn her.
Hogna dóttur valti.

28. Kristnir áttu afreks menn, einn að
mæta lífi. Líka máttu sumir senn, sínn
tapa lífi.

29. Skógs úr hvopti gryður grá, gusadi
blóði hreinu. Morg á lopti mátti sjá, málma
hogg í einu.

30. Önerfa hlífa flutti um fcón, fleina
bilurinn styrði; öroa drífa íra fjón, allann
himinninn byrgði.

31. Míln hálfa horna koll, hvella brestir
jófu: blínds nam sjálfa bedjan all, björgin
undir tófu.

32. Af líðemum flórum drjúgum dymum,
drandur þjóðin flísna: heidnir voru holdar
finn, hvern um einn þann krísna.

33. Drönu vatti, drautir vals, berir
língrs tjöldum soipti. Strax er hætti flug:
inn fals, fólkið sverdum lopti.

34. Hegg: orrustu háði þjóð, herðu fríð:
artás gjæðum: hlífar brustu, hrundi blót,
heitt, úr vörnum æðum.

35. Ulfar fyrstur framdi víg, fer:
íngi fristna manna: herrann lístur heljar stía,
heldua lætur fanna.

36. Ullur verju æddi dýr, allann herinn
í gégnum. Þ haggi hverju tjörgu týt, tía
feypti þegnum.

37. Ejaíf þad vottar sagan skir, sönn
í öllum greinum, á lopti hrottar þóktu þrír,
þegar hann vo með einum.

38. Þýðum hjá hans linna jörð, lánga
vakti rimmu, líft að sjá, sem hjón vid hjörð,
leikur af abli grimmu.

39. Fals þar heistir fylking rauf, fram
og aptur laungum; hjálma ristí, hausa klauf,
hlífði manni aungum.

40. Orat fæðum vísa vann, veg til
heljar ranna; lastar daudum heidnum hann,
hverjum ofan á annann.

41. Bals þar festu á velli hlód, vegg
um mælu hálsa. Sára rostu öldin óð, allt
í midja kálfa.

42. Hoggvin sundur sveitin lá, saman
við dregra fjörðu. Svoddan undur aldrei fá,
auga manns á jörðu.

43. Elifur lifuár bála blinds, þor í
landi augu, fyr mun risna ræfur vindis,
rétt að endilaungu.

44. Öundur stöggur sínar fjer, sveitir
tapa lífi; Fallin liggur hans af her, helsei
in sú í lífi.

45. Brantings vallar freyr um flóð,
fram að kristnum vendi. Odins hallar glæsta
glóð, garpurinn bar í hendi.

46. Þegar ryckir þessum hjer, þegn af
bistu lindi, var sem hrycki eldþing or, undan
hvössum vindi.

47. Kjenn nam þauga þor við stál,
þæði hoggva og leggja, tórs svo lauga bitra
bál, í blóði kristna seggja.

48. Eins og vargur álma þor, ótal
felldi manna. Kristin margur feigdar fór,
stjótt þar mátti fanna.

49. Stjótt nam falla miki manns, miðt
í helju opna. Lífi valla hefur hans, hífest
að stiptum vopna.

50. Hvar sem hnikar hildar fundi, hrotta
bar til fleinu, stjornur blifa þóttu fundi,
þrjár á lopti í einu.

51. Unda flód úr æðum manni, einatt
latur brynja. Hverki stóð fyrir höggum
hans, hjálmur, gjord né brynja.

52. Eins um veldi eg stn að sjá, á
var flugi beinu; jafnan feldi þrenna þrjá,
þegn í höggi einur.

53. Freyja harma hrædi þann, helst má
ræskann falla. Hans um arma rjóða rann,
randa blóðið alla.

54. Eldin kífs hin kristna deyr, hjörin
til himna ranna. Eptir lífs, en ekki meir,
eitt var hundrad manna.

55. Aldrei hætti Ómundur þar, ydju
járna síni. Ulfari mætti madur snar,
í midri fylkingunni.

56. Þegnir fyrri sára sör, síst þar
vildi þyggja; því varð fyrri hann til höggs,
heldur en arfi tyggja.

57. Öl þá gruni útlendingi, innid
höggju ljósa, að svegir muni sára stíngi,
sig fyrir vopni kjósa.

58. Fordast vildi þickinn þann, þegn af Önunds hendi; orku gylði afreks mann, undir höggid vendi.

59. Á angabragði ort í stad, ódt af mætti stríðum, sterka lagði arma að, Önunds báðum síðum.

60. Mætti þin snjalla mátti sveit, mun á beggja færi: Önundur falla á handreið hlaut, hann þó frægur væri.

61. Dró í bondin dýranu reif, dör hann vænti sínum; rómu vöndum rjóðum féf, Randver frænda sínum.

62. Freyr þar vidur eida áls, Önund bundin skyldi, og í hvidur óska báls, aptur skunda vildi.

63. Ótal vottum æfi þann, aðladi helid grimma. Hans vid komu vara vann, vígra jelid dymma.

64. Þið tók renna orku stjór, undan fenn þin blanda; fimur þvi tveuna í höggi hjó, hann þar menn til dauda.

65. Málmur raptur hel med hjör, heidnum grúa sendi; Hans þvi kraptur orku ör, aldrei lúá féndi.

66. Hann svo vigri hrossum brá, herð,
 er ótta seggja; Dámund digri sína sá,
 sveit á flóttu leggja.

67. Hættinn fallar heidna á, harðt sem
 undan féppa. Annad varla var að sjá, enn
 viltinu mundi hann fleppa.

68. Félk þarf valla, fölinu tær, flótt-
 ann snanda reyna; mitt skal snjalla vígra
 ver, vopn til dauða fleina.

69. Kóngsefni brádur að honum óð, og
 svo tær við kanda: grætur áður undin rjóð,
 anlinn, þér til dauða.

70. Jósurð til niðja Dámund hjó, járna
 þar með fléðu; unda gyðja ei tók þó, af
 honum þar í þéðu.

71. Hætjan svinn að svörtum glóp, sárs
 brá móður færi. Léttur hinn í loptið hljóp,
 líft sem ódur væri.

72. Hann að réttum hermanns síð, hátt
 frá sprángar láði; hvergi léttum hrejar nið;
 höggid stránga náði.

73. Gaur lét falla, hlíf sá hrauf, högg-
 inn flár á tryggja: skjoldinn allann egginn klauf,
 Ulfar sár nam þyggja.

74. Annad högg hjá æðlings nið, enn féð
gjætic láða: egginn tegg í öfla líð, af honum
fætur báða.

75. Innt er, hræðt um orrustu völl,
unda|geingi flæði; Þámund datt, en jörð
flæf öll, jafnt sem hjengi á þræði.

76. Þegar feingid þoli eg hel, þegn
nam digri glósa, þér hefir geingid þetta
vel; þú mátt sigri hrósa.

77. Þinnu gaf tjáður aptur aft, irpu
svarar fundi: þér var áður þetta sagt, það
svo fara mundi.

78. Lífs svo dró til lyfta fleid, ljótum
hyrði sverða: Ulfar hjó, og af honum sneid
alla byrði herða.

79. Hjors við svallid heidnum brá, hugs
tók midid æðra; enda fallid og í strá, allt
væð líðid bræðra.

80. Særa hræddu sinnu torg, sverða ór
ar hörðu: Þegar æddu að þeingils borg, þeir
sem tóra gjörðu.

81. Spjóts úr fári fáir af þeim, ferðir
lægðu brýnar. Allir sárir æðling heim, ófari
ir sögðu sínar.

82. Jámund keyði í helju hér, hlífar
fécinn raudur; böndum reirdur Önnundur er,
allur herinn daudur.

83. Gylfi ei stærri fréttir fék, fór um
daga kalda; hans svo nærri hjarta gekk,
harma:sagan talda.

84. Róngur í ríminu fallar menn, lífs til
hvera stín; sióli grimmur sáfnar enn, saman
her að nýu.

85. Jófur af æði eggjar þjóð, orrustu
snarpa stefna; síst laud stæði sveit við rjóð,
sinna garpa hefna.

86. Hest um grundir hilmir vann, harla
greiðt að keyra. Þrjár þúsundir hafði hann,
hundrad eitt þó meira.

87. Hefubar sædda heiptin kold, hótadi
öllum dauda. Sárnun klædda kópptist öld,
lífs á völlu rauda.

88. Þessu vanda fyrst skal frá, og sinna
barma móða. Sóln réð enda. Eggir stá,
sárs með harma rjóða.

89. Ennis spreingur undir gat, ódt með
höndum hafin. Ulfar geingur að, þar sat,
Önnundur böndum vafin.

90. Málti tuggi huldur hlíf: heipt vor
gjörvöll línt; Ömundur þuggi af oss líf,
er það mér í sinni.

91. Innti Grímur andsvor brád, af
qvad hljótaft vanda: hamars með innu, held
eg ráð, honum sem fljótaft granda.

92. Er það hneypa yfrid fljóf, oss, tór
þorinn stjálða; því skal leypa laufa vjót, og
láta hann fjöri halta.

93. Ei vil eg nein mig öldin kunn, ad
því fundin sneidi, ad eg svo fleyna frægaun
runn, fjörum bundinn deydí.

94. Sverda fyrr þar reyft af rjóð, ráð:
færingin tafði. Þeir vissu ei fyrr enn öldin
ód, um þá hrínginn vasði.

95. Hers ógrynni eðli þar, ógna gorp:
um mundi. Í fjórda sinni saman bar, seggja
snörpum fundi.

96. Wígra byrjar vedrid hvaft, vopna
gjörd hin dynma: sára þrjá aldar brast; ógna
hærd var rimma.

97. Af spalli brunna branda móts, bjarn:
ar jóðid stundi. Öfan um runna rínar grjóta,
rauda blóðid hrundi.

98. Leysti teitann Ómund óðr, æðling
Saxa bráði. Sendir fleysta sínu skjótt,
sverdi strax þar náði.

99. Strax fram óðu stóttar menn: stríðs
vötru hampur ríftnar. Certán stóðu uppi enn,
afreks lémpur kríftnar.

100. Bræðra greindi líð við léf, lönd:
ungð ranna gneysti. Leingi reyndi þeirra þref,
þeyngils manna hreysti.

101. Eannlega taptur sigurinn vann,
sveit inuleudsku finnaft; þeirra kraptur þeigi
kann, þjóð af mennftri vinnast.

102. Ulfar framar öllum flétt, afref
mesta sýndi. Hans hin tama höndin rétt,
til heljar flesta píndi.

103. Róngin hálfann felmta fet. Fólkid
gaman feldi. Þúsund hálfa þorna ver, þá
einsamann feldi.

104. Lángt í herinn áfram óð, einn
med hjörinn rauda. Þar var hver, sem stadd:
ur stóð, strax tilhjörin dauda.

105. Bæfa fargir firdar enn, feygðar gipt:
it vífi: hundrad margir heidnir menn, hniugu,
sviptir lífi.

106. Brædur þinir allir eins, ótal feldu manna. Öðlings spurir í örum fleius, eining heldu fanna.

107. Grimur fallar Ulfar á, vggð í glámmi stránga. Þúur valla endast má, þæt svo framm að gánga.

108. Fólks ógrynni fást við það, fáir holdar megna. Ös er minna í einum stad, óvtna fjölda gegna.

109. Erntir rífa endud líf. Eingi lífir dreingur. Gleina drífa er fjúki líf; flesta yfirgeingur.

110. Fhjuga skotin vídt um völl. Vill of mæðin sigra; vor er þrotin orkan öll; ónýt flæðin vigra.

111. Margt er lífs hins heidna hals, herði að um grundir. Veðtr lífs og léstir vals, leppast þýin andir.

112. Ulfar's fraktur aldrei þver, afrel dýr að vinna, gegnum aptur fylking fer, fram til hlýra sinna.

113. Væst af lúá megnid dvín: móðir um síðir gjörduft. Vokum sálá saman sín. Ego með þýði vörduft.

114. Raudum stórar fleimur enn; tēmp:
ur gylðar seldu; sextiu og fjóra mætir menn,
meiða hildar feldu.

115. Mjög var þegna mæðin gjör, mundu
lúna reida; ei svo meгна mátti hjör, mund:
in túna sueyða.

116. Önnundur skynjar mannlegt megn,
minnst þeim feingi granda, allan kynjar þetta
þegn, þeir hvað leingi standa.

117. Hans hinn sterka darra búf, þör
um stundir hildar, höfðu leikad bæði búf, bönd
og undir gildar.

118. Mjög á unnu opund fár, ylgja við:
ur spilli, unda runnu vandar ár, vanda nidur
um spilli.

119. Kífs til rjóða fristara hann, foldu
þegdar máli. Öfna góða síðan vann, sigtýrs
bregða báli.

120. Grímur Þrúði höggid hlaut, hræfu
gérðar víður; fjalars á brúdi fóngeson laut,
flosin í herðar nidur.

121. Gat að nýu, hann þá hjó, Súna
feldt hinn rífa. Allgaríum egginn smó, allt
að beltri lífa.

122. Öfi býður Brúna tjón, hjörn
haus ablar yður. Eggín smíður Alscalón, allt
að nasla uíður.

123. Ræð óþarfa Önnundur gram, að
Elentíno lypta. Hilnis arfa hjörin nam,
heila: úmi svipta.

124. Hertogi feldur hárs á qvon, heljar
jök við yðu. Hildar eldur fjllings son, sundur
tók í miðju.

125. Þyvíndur stríður undir beid; ernt
drekka dreira: hönd með síðu hrottin sneid.
Hann þurfti ekki mei.a.

126. Barla dosnar vígra tröll, að vinna
skada monnum: Geirúlfs, rofnar heila höll;
hvor gaf skadar í tönnum.

127. Þex sem flædi vígs um tün, vígra
dogg úr steinu; Víking bædi og Valebrún,
vo hann í hoggi einu.

128. Aþtur reiddi erminn vígs, Önnund-
ur blóði glástur; Godvard sneyddi eldur
ýggð. Ulfar í flód hann næstur.

129. Sá kann starfa stríðs með kólf, styr-
jar sveitna í lífi; hann gat arfa tryggja tólf,
tefid einn af lífi.

130. Yrpu flamm og álsög straung, áhríns
náðu stordum; nú kom frammi það spjalda:
spaug, spáði þeim áður ferdum.

131. Vinundur stöggur yggð á frú, ætli
an gjörði ljósa, að hann hyggur Ulfar nú,
óðr fyrir sverði ljósa.

132. Brjótur hams gat sörta fjed; síst
má hlíði þreyta. Arfi grams á Vinund réð,
orku vildi neyta.

133. Korf var glíma: kóngsins vin, kappid
framt við þetta; Yggð fyrir brúna tungum hlin,
Vinundur hlaut að þetta.

134. Af hemum fundur tyggja tók, týrs
þann frama ljóma. Gránar fundur: kémpan
flót, keyrði hann saman í dróma.

135. Agnar rann, og áfram brautst,
ortustu plögginn meida. Dvart hann að Ulfari
stautst, og ætladi haggid greida.

136. Randver þetta rjóður fjer, reyðist,
hendir flaungu; kóngin þretta kélju ver, klauf
að endilaungu.

137. Ödu tænnur unda bands, allt að
hepti haundur: lífs í hrønnum kóngur lands,
kraup þar eptir daundur.

138. Söktu barnmar sára tíð, Saxar
daudir falla; unda harmar hárs unt víð, hrundu
raudir alla.

139. He:jan góð og hínir þrír, hólða
sneiddu lífi. Heidin þjód til hallar suir,
hrjád eg meidd, úr tífi.

140. Eggja vinnu nundan þaut, öld, úr
stímu flúin. Hédins innu aldur þraut; enda
er tíman búin.

141. Tæmist straumur góma gríms,
gínars muna heidi; ræmist glaumar
róma heims, rínar fíma meidi.

Attunda Ríma.

Hardum sagnar hrundid skal nú verða,
rænu hallar hlidum frá, hryðslar qvæða opn-
ast þá.

2. Atta og nokkra eptir á vidris konnu,
dropa qvæsís danda bléðs; dulda í fylsum
þálla fjéðs.

3. Áttan og þá láta, meðan þeir til end-
ast, afur vofva mæðar minn, máls svo
spretti gróðurinn.

4. Þeir meiga iuma, er af mér vænta
quæða, að benjum quásis blæði seint; blóð-
töfu hef eg sjaldan reynt.

5. Einga þitt ædina sudri forðum, áss
þins byggna þesdi á. Gefur forlad farli
þá.

6. Því mun endast æflánga, þó blæði,
ássi þeim til danda dags, dreytinn randur,
saungum brags.

7. Er mín bæn, að yfir hans dreyra gylði,
æfir blefði éde í stad, en Óðinn sjálfur helgi
það.

8. Geld eg, að munu helgidómar. Þessir,
quæða lífga edlis end, einnig frjófga rænn
lond.

9. Því transti ætlar sögunnar vitja,
stray, með hætti stadla laga, styrilátur smid-
ur brags.

10. Þagnar breyfi, þenna mannsaung geymi.
Attunda fer austra Reid, að sögunni rétta
leid.

11. Þraut þar fyrri þundar staupa
dryckja: heidnir flúdu hildar saung, hætti um
lídir róman laung.

12. Ulfar Sterki, átti sig í
hrósa; mjög þó væri að sonnu sár, söma-
gjæddur hyrdir fjár.

13. Vóru þar undir arsa löngs á sítu,
Þrodda midur rann um rjóð, randur dreyrinn,
þar hann stóð.

14. Lítt þó sárir lýtar hans þá vóru;
höfdu mestann máði feing, mildings sonum
lá við spreing.

15. Af þeim höggnað hlífar vóru allar;
herjans rofid hallar tjöld, höfdu líta járnin
föld.

16. Jörd umhverfis öll af búfum manna,
byrgd þar var, en unda ár, ekki greynti dauð-
ur nár.

17. Hvað mun eiga hér um margt að
þelja: svoddan hafa undur ei, áður stéd
við hrotta þey.

18. Þeimur aldrei hverki sýr né síðar,
hefir að segja af öðrum eins, eptirleifum
sára teins.

19. Eptir þetta Ulfar Sterki gengi
ut, að þar bundinn Ömundur lá, afi teggja
mælti þá.

20. Stadi er, ef þaltú Önnundur, þínum, heila verða sriptur sal. Eá eg þér aldrei frægri hal.

21. Ulfar vidur Önnundur feidi segði: legg eg allt á yðar, páð, andlegd mína, líf og ráð.

22. Talar kóngsönu til við bræður sína: leysid farrann Önnund óðt; allar deylur falli skjótt.

23. Randver hjalar: hann þann skada gjörði, aldrei verður Önnundur laus, af hennum tek eg fyrri haus.

24. Ulfar tór: þad eodir samdum vorum, að svo dræpum ágætann, eg þó bundin hreyfsmann.

25. Eingn hættir eru bræður góldir, hann þó láti lífid hér. Lifar efi þetta mér.

26. Öfs má heldur aptur að lídi verða, geitra bór, sá garpa vann; gagnlaus, ef vér drepum hann.

27. Held eg fjálka hans fvi stólpum guldum, best að hafi heila fét, honum ansar Villifer.

28. Efi sómir, Önnundur laus að verði. Ulfar gegndi ulli brands, og skal ráða lífi hans.

29. Þeypti síðan losdúngs agfinn mildi, óðins hallar elda meid, af honum gjörvöll böndin sneyd.

30. Þinn stóð upp, og hneygdi sig með þrýði; tjaldi svipti locka lands, lífgjef þackar ulli brands.

31. Þúur skal veitast, Ulfar, hér í landi, kóngleg tign og vífis ráð, rentan öllum Sava láð.

32. Verid þér, herra, velkomnir til hallar, Önnundur tór: en eptir það allir geingu borginni að.

33. Önnundur stefnir öllu landsins meingi, senn að bragdi saman í frans, sættu allir bodum hans.

34. Allur lýður af því sagna náði, lífs hann kom úr hildi heim, hagur batna þótti þeim.

35. Þljóðs sér qvaddi hann, og mælti síðan: umskipti, sem urðu hér, öllum kunnug þeinskjann vér.

36. Höfundlaust má handur þetta falla:
kóngur vor er fallinn frá, sólkid niður deyðt
í frá.

37. Eg er fangi frelsi og lífi gjæddur,
af höfðingja Afrícar. Ei skal draga þíft
í hlé.

38. Wenn hans líka munu hvergi finna,
þessum hluta heimsins í; hof þó kanni, lönd
og bý.

39. Er mitt ráð, þér úngum herra
þjóðid, þjónkan alla; líf og láð, leggid hans
á dýra náð.

40. Allir tjörn hans óska ráðum fylgja,
meztuglt bæði menn og þó, meðan þeir ættu
föst á þvi.

41. Ad svo mæltu, Ulfar Sterki
verdur, eptir beidni almúgans, einvalds kóng,
urj Sava lands.

42. Allir tryggja eida tryggða sórn;
sveit tillogði líka svinn: luctu fái kóng;
urinn!

43. Þringill já'ar, þegna við að halda,
bæði lög og landsfólks rétt. Lyttar farmed
þingid sett.

44. Eptir þetta lifa r kóngur læt:
ur, stjótt tilbúa fólk og fleý, ferðalagi af
vidris mey.

45. Skulu þessir skjöldungs dóttur færa,
Mághildi til Haralds heim. Hun varð
glöð, og fór með þeim.

46. Seggja drón seglin upp við húnna:
fornjóts, spnit vakna við, vöðunum sýndu
besta lid.

47. Öggr stardi, eins og væri þessa,
þegar rjóða refsa guá, reftar leiðdu skip:
id á.

48. Unnar bróðir angum hýrum renndi,
þegar hann leit á lauka þoll, og langud gulli
seglin ell.

49. Gílf þvi hugar glæfið vinum báð:
um, stílt að beina brúdar fór; þ byr sem
hægur lands úr vör.

50. Leiðdu þessir lóna dýr um græði,
spakt, sem hendti mildings mey, og mundi
tjósa grýðdar þey.

51. Af ferðum þeirra fyrri aldrei greinir, enn Afrícam öldin leit, arnarfund og borgar reit.

52. Dragnar stefna beina leið til hafnar; fleinar kafa í fletid áls: fóru að sofa vinnir báls.

53. Þeringjarut ferðarinnar leiddu, siftings jód til Garðs heim. Hann varð gláður og sagnar þeim.

54. Dragning dreckur brúðkaup strax til svanna; kóngsins Saxa sendimenn, sæmdi gjöf um lífa enn.

55. Ekleifingar og skíra' qvedju sendi, øðling þeim, er vel til vaun. Virðar skyldu svo við hann.

56. Þeingils garpar þadan burtu hélðu, sömu leið um fjöla frón: firdist landid þegna sjón.

57. Vgláðar gjördu ágís dætur hrína, skipanna þá bordin breid, biltu þeim um farfa leið.

58. Sáraun létu lífa bord og streingir,
elds þá vinnur vorunum af, vöðunum
þúnganu anda gaf.

59. Hát var squaldur hlés í víðu
rauni, þegar unnar orma sfrid, öldu systur
ræddu vid.

60. Sefudust aldrei sagðar deilur fyrri,
heldur enn Saxa lýðir lád, litu, og gátu
höfnum náð.

61. Rappar sendir kóngian Ulfar
funda, heilsan báru Haralds þar, hans
og dýru steinklingar.

62. Kóngurinn situr fyrri að ríki sínu.
Margt svo líður árid eitt, ekki bar til frétta
neitt.

63. Önnundur frídi ödlings varði ríki,
vid útleudra-odda styr, eins og gjört hann
hafði fyrr.

64. Bar svo eingi vassur maður í tífi,
að ei yrði fjör og fang, fyrir láta vopnum
hans.

65. Hernað ráfu hlýrar kóngs um
græði, sudur og anstur sumurin öll, sóktu
tíðum randa göll.

66. Zeint er að strífa svoddan hreyfistí-
manna, afreks verk í sverda seim, sem
þeir frændu um allann heim.

67. Þessir dúlla, vopnin, perlur, steina,
dýra hringa, og dætra straf, dróu þeir ýms
um lindum af.

68. Atrahanda af dýrgripum bestu,
seggir hlóðu sunda glad, og sóltu á haustin
heim með þad.

69. Gram þeir færðu gersemarnar þess-
ar; sátu á vetrum hjá honum, í hærstu tigu
og vörðingum.

70. Gnut er, svo til einufluni bæti:
sjóla barnar sumarid eitt, síð að vana
feingu bleitt.

71. Haustid, vetur, vor, og sumarid
nærsta, undir góð, svo eingi mann, af
þeim nokkud segja kann;

72. Unnad lífa árid heilt og þridja,
eingi vissi öldin greid, um hvað vassa bræð-
ur leid.

73. Sýnjar þetta löng og landfins meingi.
Jafur heldur helst á því, haldi muni þeir
geimdir í.

74. Gramur vill nú gjöra ferð úr landi; Skipastól og flötna sveit, stjótt hann bjó í eptirleit.

75. Þrjátíu vöru þilju vargar taldir, klifjaddir af muga manns, margskyns líka vopna fang.

76. Hófub útskorin höfðu ymisa líti, grafnir víða, glöggt það sjer, gullt blínir svírarner.

77. Þrjóstiur ell af besta hagleik málnuð, einnig höggvin árid nett, og gynnsteinum víða sett.

78. Var þvílft sem vegurinn allur brinni, þegar löns um ljósa blif, leika náði aldan qvíf.

79. Hæðhöfðinginn hafði mörðu að gégna, Önnundur fríði hent með hag, hernum koma vel í lag.

80. Hann var keminn kóngs á dýra snekju, alblínn, með sólfid síðt, fjolnis hallar tjöldum skýðt.

81. Kóngurinn sjálfur síðarft géef til flípa. Hans víð komu kurtelílg, kappi sveit: in hneigdi sig.

82. Þegar hinna mikli mar leit Særa stýgi, var sem hefði sama síð, og sýnilega brosti við.

83. Þóntu byrjar valir hlunnis á læggi, ferðbúntir. En víst eg vil, víkja máli Garalds til.

84. Hann lét illa eina nótt í svefni. Sjóla valti súfi gná, síðan spyr að draumum þá.

85. Náðilega milding blés og sagði: Eg var staddur, innt skal þér, á einu fjalli, þókti mér.

86. Í rjóðri einu Randver náði eg líta, og þá báða hlýra hans, hjá þeim stóð þar fjöldi manns.

87. Sveigdu þessir saman eifur margar. Vestan af stóggji, vóð þeim að, varga flokkur eptir það.

88. Skopudum vóru þeir sképnum öllum stærri. Full þar toldust fyrir mér, fimtán hundrúð vargarner.

89. Að þeim bræðrum allir þessir sóktn; feldu lídið fyrst í strá, en festu flónum sjálfa þá.

90. Ut í skógginn aptur með þá
hlupu. Gulls mig vakti vefjan sveinu; var
ei leingri draumurinn.

91. Uggir mig, að æðlings barmar
muni, flögðum verstu haldnir hjá. Þygg
eg draumsins merking þá.

92. Strax að morgni stillir lét í hildi,
mars tilbúa margann gaman, og monnum
safna um Afrícam.

93. Hann quaddi vilja halda burt úr
landi; herrann Sára finna fyrst. Félid
var til reislu list.

94. Drottning svinna, dægling quodja
náði; bad hún stundi ríkid rétt, og reyndi
ist trygg í sinni stétt.

95. Fóru þeir síðan fram til skipa sinna.
Tuttugu voru vargar hlés, vidur flödu hafu
ar flets.

96. Eski brast þar allrahandu þryði,
sturdi, steina, málverk mætt. Mennt svo
hafa þar um rædt.

97. Draumluga ægtr naut þá byrtu sinn:
ar, hlés þá sólar gota glans, geislum brá á
móti hans.

98. Brennadi skrantlig bragna ferð á læggi,
eins og særligt sól um sjá, svifinu hrannar
flamt í frá.

99. Eldin hreppti öfka byrinn góðann;
unó þá vidur Saxa sand, seggja tóku höfn
og land.

100. Var þar fyrir vegligur Kóngsins
floti. Tyggjar báðir hittast hratt, hvert réð
öðrum fagna glatt.

101. Hilmir býður Garaldi veitflu þigg;
ja, heima grans í háum stad. Hinn kvaddist
ekki vilja það.

102. Sér kvad drauma segja hitt að
mundu, þeingils hlýrar þursa lid; því bad
tefja ekki við.

103. Sá kom dagur seggjum þókti gefa,
vóðir þandar vóru skjótt; vænsti rann á byr
inn skjótt.

104. Odins bedju ægis dætur gleipa.
Atján dægur áls um strind, öldin sigldi
besta vind.

105. Kára og ægi anda þraut um síðir.
Land þar sagurt lýðir sjá, lögðu góðar
hafnir á.

106. Streingjum kasta, strax út báta
settu. Þessi litlu flóða fil, sólfid báru
landfins til.

107. Herrann Saxa og Haraldur Fésja
vóru, bestu lífa búnair hlíf, bádir komnir týrs
á víf.

108. Önnundur 'frídi' átti skipa að
gjæta, líds helmingi hinum með, hann var
fyrir á þessla bed.

109. Þetta frón var fagnert mjög að
líta; gat þó eingi ganna þar, gjörla þeft
hvört landid var.

110. Tyggi lætur tjöld á landi reysa,
fögnum langud flædar il. Fóru menn svo
tjalda til.

111. Gljótt nam sofna sólfid allt í
tjöldum. Lýða stýrir lasta hreinn, leingi
nætur vakti einn.

112. Fannst honum, sem fylgdi vötu
þeirri, óhægindi á allann veg, ekki rétt við;
funnanleg.

113. Þóður landa varpar sér í flæði.
Wafnadi ekki þjóðin þeft. Þeingill svo á
burtu géð.

114. Evinmur hafði sinna geymir ríkja,
lausfann fest á hægri hlið, hina vinstri skjold;
í ein vid.

115. Orrustu flæði eingin bar hann fleiri.
Ein svo geingur um það skeið, út á skóglinn
sína leið.

116. Gím þar mátti yfrit sætann kenna;
húnáng þótti hringa staf, hverjum drjúpa
qvífti af.

117. Mórir þar liljur, laukar, grös með
blóma. Líka fögurum eikum á, eplin hingu
stór og smá.

118. Næytt þennann æðling fýsti kenna;
síðann tók hann eplid eitt, áhjálígt, og fétt
þess neytt.

119. Enn er hann hafði á því bergi að
falla, orkan varð í einu sljó; úr honum
gjörvalt megnid dró.

120. Þessu mikill þúngi svefna fylgdi;
hann svo mátti hjalls um stig, hvergi, að
segja, bæra sig.

121. Ein stóð fögur eik þar væn á
landi. Þeingill kom í þenna stad, þessu
trénu veif hann að.

122. Upp í toppinn effta flísra gjordi;
pella bæt með þrýði þreytt, Þáfugls hreid:
ur fann þar eitt.

123. Þjork umhverfis hjó hann qvistu
alla, egg með kempaun ágætlig; ofan í hreidrid
leggur sig.

124. Draumð í húsið dæda bróðir vendi.
Hann skal líka ljóða smíð, láta söguna
hætta við.

125. Gjæða bragur gagnar mér ei
leingur: qvæða hagur fagnar fer, fræða
slagur þagnar hér.

Míunda Ríma.

Blunds til leifa vakna verða, valir
grana mínir brátt, fjödrum hreyfa, flugid
herða, finna að vana sögunnar þátt.

2. Mig fann eldin ekki saka, eg þó
gjordi um vetur há, að stémta á qvöldin;
stémri vaka, stílt mér verði heldur þá.

3. Mennt við una, margir qvæði, mjúf
er spretta góms af þél; en mig grunar,
anstra flæði, eingunn þetta falli vel.

4. Mæltu fjáðum allir unna; ordgnótt
sljó hún líkar ver; fleiri að bráðum sljúga
finna, fuglar þó enn haufarner.

5. Eld þó gruni í öðrum löndum, olid
féfna meiga sætt; byggja þeir, muni hédan af
ströndum; þerjans renna vín ágjætt?

6. Mientum hallar heiminn fríngum,
byggju fléða frjófgum mjó, þentar varla Vest-
fyrðingum, vidris bjóða þorna sló.

7. Margir inna: illa spretta, aftrar ljóða
vestra þér. Mærdar vinna mun því létta,
mæltu gréða allann þver.

8. Mema þér, fjæru vana vinir, vildud
svala daggar þunda, voru særa frapta kyni,
og fjarnann ala í landi blunda.

9. Mun þá qvæða hugstot hljóta, hei-
lög fof í þeirri fast, líffins gjæða fylling
sljóta, fróðleiks gjof og anda frapt.

10. Réppsta snor í frapti drjúga, fominu
af feing þess helga dóms, sagnar or til fog-
unnar sljúga, og senda af streingjum fíðlu róms.

11. Eldin þagni, um því vanda, édi
sprunda segunnar flil; meingid sagni mann-
saungs enda. Mærd nífunda fémur nú til.

12. Mærdar glamur mitt þar lesti,
mælsku þret vid Höða bý: Særa gramur
svefuinn festi. Sæidar not hann féef af því.

13. Værdin nauma uáms í ládi, nam
svo skarda blundinn hrædt: vid þann draum
hann vakna uáði, væn til jarðar eifin datt.

14. Lángt nam skaptur hrístir hrjóta,
hallar branda vígs á gólf. Upp stóð aptur,
lífa ljóta, leit þar standa jörna tólf.

15. Hópurium stillir að hinn óði, eins
og stefudur kjæmi þar. Eróar illi, Ammons
bróðir, átur nefudur fyrir hennum var.

16. Þecktuft gramur og þúsæ uidur.
Þókti veidi ferðum á. Klækja tamur lóng;
inn vidur, laudinn leidi mælti þá:

17. Nú skal vekja fjandskap soina, fyrst
eg aptur hitt þig; hildi vekja. Þitt mun
þorna, þol og kraptur, uggir mig.

18. Fædurbrædur fræga mína, fjóra
máttu líta hér. Stefudar glædur sjá sína,
fyrir grátt að gjalda þér.

19. Arin ros vér beittum brandi, bræd,
ur trildir ymsa vid. Rappar sjó af Chaldæa
saudi, krapta gildir veita of líd.

20. Þessir eiga þér að sripta; þúng-
ann qvíða muntu fá, þrællun feiga fjört
svipta, og festa síðan gálgan á.

21. Man þitt þrotid mesta geingi,
og megnid stríða járna lífs. Hefur þú not-
id négu leingi, náða tíða þessa lífs.

22. Aþtur fjóli ansa náði: einginn
meina ég hrædist þig. Hvar þú rólar lífs
á láði, lífa einu gildir mig.

23. Ill mun þína á yður falla, eyðir
húin dögum velferðar. Kappa þína akta eg
alla, eins og rægu geiturnar.

24. Vilji glæða hendur hræðar, herrans
spara frapt og fjör; yður skal blæða einhver-
stadar, áður enn snaran grandar mér.

25. Meann þeir hyggja mig hér heingja,
meiga funda og grípa sax. Yður mun hryggja
hjalid leingra. Hjört til funda komid strax.

26. Nú er feigur fölinn leidi, sálu
fundur mælti þá, sinnu deigur safnar reidi;
sist það undur falla má.

27. Til stórræða fylkir fjóti fals úr
rammi leiddi gram. Hinir æða honum á móti.
Héðins svanní vakna nam.

23. Arm og fíðu einn þar misti, ólmur
ur fandi: blóðid rann; undin söldur. Fór
hinn fyrsti. Eljótur dauðinn sókti hann.

29. Hafðu þóla högginn straungu, hvidu
skarpa fóngur jóf. Annann sóla að endilaungu,
egginn snarpa í sundur tóf.

30. Þeintu; feingi í fyrsta lagi, fólkið
trýlda unnid hann; Kom þó eingi einu laggi,
á þann gilda hreyfðimann.

31. Þessa vidur þannig reyndi, þeingi
ill móður hédins frú. Herdid yður, Gróar
greindi, hann er óður ordinn nú.

32. Götta slísa vann á veldi, vífir
snjalli hárs með il; einn þá rísa fjóra feldi.
Fóru þeir allir skollans til.

33. Sáust grimmur sundur slíptir, sóknar
túna flóðid ver, einn og fimur þá sundu sviptir.
Eptir núna stóðu fer.

34. Hetjur sljóar hann sá digna; hildar
vinur mætti þóf: Þér mun, Gróar, þróttur
hnigna; þú ert linur sókunum í.

35. Meun, þeir fanga mig hér eiga,
mættu betur herða sig; nær þeir gánga munu
meiga, mjög svo letur Gróar þig.

36. Vítid misti kullinn illi, allt af bræði
hofudid stól; mælinn hrísti hauda á milli,
heljar æði fremja tól.

37. Fólinn tryldi fram sér hætti, sætur
gleiddi, haudeid óð. Herrann gildi honnum
mætti, hárs uppreiddi borgar glóð.

38. Aulans rauf með æði straungu, enn:
is hnjúlinn fóngsins þegn, einnig klauf að
endilaungu, allann búfinn nidur í gégn.

39. Jösurs huldi jörðin varma, járnid
anda hjóltum frá: æðar þuldu eggja harma,
undin kanda feldi þá.

40. Barga sabbdi soikarinn daundur; sókti
vilinn hrafna líð; Gróar qvabdi heiminn
snaundur. Hann er skilinn seguna víð.

41. Födurbróðir aulans eini, eptir hjardi
og þetta sá. Gaurinn óði, sæmda seini,
sóku:hardi hét Saliná.

42. Grams tillagði líbdu hrafid, lærid
hitti krasan klóf; hlífar flagdid hallar þakid,
herjans midt í sundur tól.

43. Járnid nakta sjóla særði, síft þeim
ægir hrotta stig. Hinn má vakta, brand er
bærði, í betra læggi sjálfann sig.

44. Herránn jók þá hiltar idju: þrotta
brá að málma gaut; sverðid tók hann sundur
í midju. Eára lá um völlinn flaut.

45. Efti heldur hinnir renna, heiptin
samt í gæðinu brann. Þondlings eldur lét þá
lémma, lucku flaut og afi bann.

46. Ellesu hnigu. Einn þá flúði, ára
jafni heidlan þús: þrottinn dögur hjórs í
flúði, hét að nafni Límæcus.

47. Barla nidur fálu frægti, fjolnis
bríka vefinn bar: rosinu qvitur, hendin hægri
hans og lífa af honum var.

48. Efti fjóli ólmann kauda, óttabundinn
ljóns um ver; lépptist fjóli kominn að þauda,
lóngs víð fundi forða sér.

49. Þfir hærdir helta móta, hlaupid fá
í bjarka sal; flúngur bædi og flettar þrjóta.
Komu þeir þá að einum dal.

50. Öfan lúdir fjallid fóru, fornar flóð;
tr lúju rannsó. Atta blúdir í honum vóru.
Uti stóð þar fjöldi manns.

51. Skatna þegar laudinn léndi, fallar
hann hátt, og mætti þá: luckan treg er laus
í hendi, leikur grátt það megid þér sjá.

52. Margur elli missir snandur. Mennt
svo kalla færi hér. Sné ad velli Gróar daud-
ur, hans og allir kapparner.

53. Einn eg héldt úr eggja hríðum, orku
ríðinn tís á mey. Mig sá eltic mæti lýð-
um, madur lúinn fleppi ei.

54. Rífs við láti kraptar dríma, quidi-
arins rof eg handar bann. Macon sæli sálu
mína. Sé honum lof, eg yður faun!

55. Fel eg yður hefudir hardar; heljar
fár mér sæfir ad. Daudur nidur datt til
jardar, bólgurinn sári eptir það.

56. Hornin náðu þegnar þeyta; þagnar
geyma bræðin skóf. Maumet báðu missan
veita, manni þeim er daudinn tók.

57. Gaurar fóru grams til fundar. Grafs
á bolum squaldríð ver. Heidnir vóru vopna
lundar, vel ad tólu hundrub sex.

58. Þessir neyddu þeingil kenda, þann
einsamla tírs í hret; einninn beiddu sigurinn
senda, sér hinn gamla Macomet.

59. Næfir móður ryðfir geiri, randir
qveda sárs við þorn. Ver honum hróður
hverjum meiri, heimur medan stendur forn.

60. Hofudid mistu menn af búti; margra
sárnar hoggju frá. Vfir listi eggja fjúfi.
Ella vóru járn á lopti þá.

61. Eld var bitinn óð við stríði. Efn-
um bágt til varnar er. Stómu: líinn væfir
síði, ræddi lágt fyrir munni sér.

62. Gud sá slapti fínda hólða og forð-
um styrkja Týrum vann, gæfi mér frapt við
heidna hólða, hér einvirkja þolgóðanna.

63. Meining bar þá meingid slífna,
mundi sigur í hendi beinna; margur var um
manninn kristna, máttar digur gaurinn einn.

64. Sagt er físa fals úr leinum, sljúga
þyrði gríms um tjald; örva drísa augna stein-
um, allann byrgdi súdra fald.

65. Glettu slapt og stotvepn flestu, slálm-
ir linna hjörð í tón, allt var, haft sem fangur
festu, og fjörinu vinna mátti tjón.

66. Róngur nidur qvistar meingi, kostum
hledur valð um torg; mælja vidur málms á
eingi, margur qvedur heila borg.

67. Eingin megnar óð við þrótti, eggja
heida standa hans. Udrum gégnu öllum
þótti, orkan fríða hreyfðimanns.

68. Gleins af baldri fólar galdir, flestir
skrifa mundu það; þóktust aldrei kandar qualds
te, komid hafa í verri stad.

69. Hárs med eldi síls á ferju, fólar
stödu margir eun. Opt þó feldi í hoggvi hverju,
hetjan góða tíu menn.

70. Hrundi sveit í heljar banni; huldu
lífin græna jörd. Eingi veit af einum manni,
undur sík um heiminu gjörd.

71. Málmis um gjálfur meingid bráða,
máld sanna þannig hét: Maumet sjálfur
má of ráða, munum annars falla vér.

72. Sigrumst vær, þvi seint mun
duga, sveit þó freisti vopna hans; eingi nær
ad yfirbuga, afl og hreyfði þessa manns.

73. Þjögur hundrud fallin liggja, farid
er mæta lucku hnos: öld mun sundrud blid:
heim byggja. Best það kjæta mætti of.

74. Öld ef rédi heidnra hólða, hríng
um gjöra meidi þann, skjöldum med og
mannasjólða, má til vera, nædist hann.

75. Verum of rétt hid besta ad duga,
bör svo mækja líri það. Eptir þetta af
einum huga, allir sækja löngi ad.

76. Framm og aftur úngur herra, orku
ramma gaura skar. Þóðlíngrs kraptur ei nam
þverra. Þú hans sama hreyftin var.

77. Þvar á dreingi hæggi einu, hreittir
branda loma vann, þad sá eingi kinnu um
steinu, þryótur randa læknarann.

78. Þreyktar hjalla eggjar óða, íllra
lauda minning þver. Grams um alla arma
flóðu, unda randu harmarnet.

79. Helds allstadar ædar hjálfar, undir
hlóðu ferjum lífs. Mátti vada í midja
kálfa, manna blóð á velli lífs.

80. Þausar flósna, hjálmar rifna, heidn;
ir þetta vals á jörð; þrynjur rosna um búka
þrifna; þerst hin gretta varga hjörð.

81. Þreyr nam mæðast gésnar gráta,
grönn að dempa heidinn þý. Seint-mun særð;
ast, sú er mín gáta, svodðan kempa heinuinn í.

82. Gjörðist vomum heimur hallur, hóþ;
ur seggja þáagad óð: Þaraldur kom og
þerinn allur, þjórs þar eggja fundur flóð.

83. Nennur dagur, roekrid þrýtur,
raddar salinn gledji hljéd; þundar sagur þani
hvítur, hreifdur gali ríinna ljéd.

84. Gjætinn séður Gudbrands arsi, gott
þrandi Þorláks nasu, frændi méður minnar
þarfi, mærdar standi bestum jafu.

85. Skáldid soldar satt um, seigi, sem altéd:
ar listir þar, hné til moldar, endrist eigi, út að
qveda ríimurnar.

86. Linginn slíkur finnst á fréni, syrr né
síðar skálda hét, máttu ríkur ræðutóni, réði
þryða ljéda qver.

87. Þó með sávaldri þeintja vildi, þundar
blanda térasléð, fann eg aldrei émagildi, eins
að vanda dýrri þjéd.

88. Stírd þó sýna ljéðin læri, lýsting þeg:
ar gífur skil, djarfúng mína félfdi særi, sagurs
vegur betra til.

89. Gledí daga þánfínn þiggr, þeigi-stírd:
ur meingi er, ulfars saga opin liggur, ept:
ir býður leingi mér.

90. Ljéd eg vildi samínn sýngja, síðla frædd:
ur máls við bord, þar við skildi byrdir þrýnga,
heidri gjæddur segunnar ord.

91. Lífin sundrud liggja stórn,
landfins grundu raudri á, fjögur hundrud
fallin vörn, fjólvers tundur sæfði þá.

92. Sverda baldur, sóknir heya, Særa
móðanu lítur gram, það Særaldur síðan
segja, sílling góðann vidur nam:

93. Þér hafid mæðu þolad stríða, þessa
nótt af vöndum her, létud glæðu góðers
súða, grimma drótt sem fallinn er.

94. Hefði áborist, hjers vid undur,
hilding, skrafa samast má, móði stórist mitt
í sundur, mundi hafa brjóstid þá.

95. Hvílist meðan brjótum branda,
bifurs hueðis eldurinn; sílling téður svarid
vandar; sagdist ecki úppgæfinn.

96. Særaldur fyrstur heidnum greiddi,
hoggin þúngu velli á, bræði listur bæsing
reiddi, blóðugir sprungu hauser þá.

97. Ulfar meiddi íta suanda, óma
reiddi bitra glóð, stótunum greiddi stjótann
dauda, stjótana freiddi. sporum blóð.

98. Hlífum klæddur heidni mædist, hers
inn brífur þundar slá; orkugjæddur aldrei sæd-
ist, æðling slíkur jörðu á.

99. Geit á dreingi þenja qvardi, blóð:
td randa litar geir, þar til einginn eptir
hjarði, illan danda feingu þeir.

100. Gleins í verki vífir góður, vopnið
bar og hafði stríðt, Ulfar Stærki ævið
móður, orðinu var, enn sardur lítt.

101. Toggjar kanna tjöldin náða, tóku
móðis hósa bed, gersmanna gnóttir þáðu,
greipar fújóinn lífa með.

102. Fundu svinnir broddabeitir, bönd er
efnu danda stig, Ulfar innir þann að heiti,
Gríngvord nefndi kámpan sig.

103. Síðilepar frægur fróni, fadir réði
minn um tíð, gjarn að heya sverda sóni,
inn, svofnirs bedju veitti líð.

104. Gróar þángað vöndur vandi, vekur
hildi laufinn ber; helju stránga höldum sendi,
þans og trildu kapparnir.

105. Öma glæður glansa stórar, gönduls
flóa randam á, látti og bræður fræga fjóra,
feldi Gróar alla þá.

106. Lídið fróma lífi fletti, lífa ræði borgirnar, mig í dróma síðan setti, særdur mændi til hjálpar.

107. Gróar qvifur vondri veru, vendils þadan fálum snýr, 16 vífur síðan eru, særling flata hjartad lýr.

108. Dragdu upp glóa, gleði fátuga, gilfi tjáir, ræddi með, ormu rínn Gróar endilángann, unda blái smjúga ríð.

109. Þrottans lémpur hvo: na sneiddi, hældum vanfi tilfellur, stjörur humpur mæltir meiddi; máli anfar Gríngværdur.

110. Þeim línghædum leipnis granda, lýfi ræðull elfunnar, sem að stjádum beittir branda, bentu að flödu helimmar.

111. Grétta vildi vopna tætt, viltur mædu þraungum stíg, hvar sá milði herra væri, hefði radu víður sig.

112. Ött og nafnid Ulfar tjáði, utan bíðar, Gríngværdur, mætti: jafnan gæta gáði, gilfi yðar allmargur.

113. Þér munnd hafa heljar vöðum, Gróar stríða sveipadann: þar án tafar bud, lúngs vöðum, bragnar hlýða, leistu hann.

114. Þar næst blidar þackir spjalla,
þeingil fríða kappinn nam, fylgdi síðan æfi alla,
ofners hlíða brjótur gram.

115. Övifru tjöldum ofan að öldu, ot:
urs gjöldum flýttu þá, - búinir stjöldum skipin
völdu, flueðar : qvöldum burtu frá.

116. Gefnar tára guóttin þýða, gaut:
um spánga stefnum þar, grífir ára fólkid
fríða, fluttu á ránga giltturnar.

117. Atkér vinda upp og draga, þell við
húna seglin hjört, stordar línna meya mag:
ar, mavelis tína struku hjört.

118. Þuna vinur flepin lætur, flana um
líðu heidarnar, vlgðar hrinnu ægirs dætur,
undir síðum greiða svar.

119. Sertán dagur golners glóða, gantar
þáðu vedur sín, kári þægur fylum flóða,
fylgdi bráður leidir sín.

120. Dags á qvöldi lýdir líta, landid
stóra, smæklar dröfn, hafs um veldi, ferð:
um flýta, flóða jórar inn að höfn.

121. Öfón vinda flíkur falla, flóðid jeta
ur atlérian, síða hindur hvílast allar, hlés
um setur þetta sinn.

122. Ulfar Sterki, Önnur
frídi, og Haraldur landid á, geingu merki
ir lífa lýdir, lagar svaldur fyrrið þá.

123. Freinar spenna herjans glóðir, hild
ar starrid þýðdi þjóð, þadan reuna þórs á
móðir, þá var bjart um njerfa jóð.

124. Allir síðan ferdum flíta, fjórnars
baki megar á, þar til víðann vellinn líta,
var alþatinn dauðum ná.

125. Sterkin dreira líkin láu, lestar
fanna raðann val. Eidar heyra söguna
fáum, svefnin bannar leingja tal.

126. Gladur, fríður, góður í æði,
gáðu qvædi að um tíð, maður þýður,
rjóður ræði, ráð þú fræði, það eg byð.

Þíunda Ríma.

Þístra gjöldin opt á qvöldin sækja,
munu róma margir hér, mínir óma fagl-
arner.

2. Litlum valda' lífars gjalda þér þú,
Eilífi blíðann fortar þeim, þona síðan snauð-
ir þeim.

3. Smidur ljéda lýstug bjéda quæði,
afreks monnum innu frá, efni þonnu hrófs
ad fá.

4. Ulfars Saga ár og daga byður,
sigtryrs veidi þessur síu, síðan deyði Þí-
dallín.

5. Sans jafnangi hér á þingi fláða,
aldrei flæðist elgs um haf, eda sæðist héd-
an af.

6. Rýs eg yðju, quæða smidju reyna,
enn þó vanda aukist full, eyri blanda vanda
gull.

7. Allir fraptar, allar fraptar mindir,
allir stíðji ad því hér, allir bídji fyrir
mér.

8. Insta partar, æðar, hjarta: bléðid;
endurnærifst sínu, sál, síðan hrærist vit og
mál.

9. Allt sem hræðir eda mæðir hjarta,
bræðni niðar eins og ís, uppheims víður
ljóma lýs.

10. Þ því trausti eblir raustin quæðis
sögu hrófad efni á, ennís ljósa geislum
brá.

11. Stál niúnda stórti þundar áð-
ur, losðar fanna lánngann val, lá þar manna
baude ótal.

12. Ulfar sjer á þaggjar bera sprundi,
flóta hircir kosta snjall, flæðum birgdi locka
fjall.

13. Angurs græðir af honum flæði
listir, greindi þar með góða trú, gésdu svar
ef lifir þú.

14. Spurdi þjádur spjóta ráður unda,
hvort sér réði heilsa þar, herrann tæði svo
sem var.

15. Síðan gláður sára maður hneigði,
æðling blíða innu vann, yðar víða frægðin
rann.

16. Ulfar bíður álma víður þessi,
nasnid segi sitt og ætt, síðan hnegir mál
ágjætt.

17. Næste fría réð Indía fróni, efi
latur odds víð þrá, Urchístratus nefnd:
ist fá.

18. Drottning hans af dýrum frauði
ætta, járna starfi jafnan skín, jez hans arfi
Benjamín.

19. Systir nefni Svaborg efni ræðu,
día ljóma vafin var, vænz og sóma qvemu:
bygðar.

20. Lét eg víða lægirs fríða jóra,
eðils troða eingjarnar, yggjar vöðva dynur
flar.

21. Hét Þjóðbrandur hreckjum vand:
ur fjóli, þilju ljóni þeysti á, þestu fróni
stýrte sá.

22. Systir mína sér það sína gípta;
örða hvatur ödling þót, Archístratus neit:
ar frí.

23. Illúðlegur ardmúttregur fjóli, brand:
ur siglir burtu nú, býtnar yglir ránar
frú.

24. Tvo ár líðu, tóttar yðu glansa,
óteljandi mæla menn, með Þjóðbrandi
tömu seinn.

25. Födur minn deyddi, flestum eyddi
mönnum, brendi lífa borg; en frú, burtu
ríka hafði mik.

26. Ald þvé bínu ægirs ránu sálum,
stórða eg heim úr hernadi, horkun seim, og
skada þje.

27. Hvatti margur mig ófargur hefnda,
þegna friu þánga um veg, þúsund níu
hafða eg.

28. Egirs datur daga og nætur rundu,
þaut í bandi þúngur blær, þar til landi
náðum vær.

29. Njósn af hafði, nóga krafdi reka,
til lífsdráttu telja ser, tvennar átta, þús-
under.

30. Hér á völlum haldar föllum mættu,
drafnar gérð við darra þrá, drifu sverða
skéldi á.

31. Falla náði fólk á láði hrönnu,
særðir geiri mínir menn, miklu fleiri huiðu
senn.

32. Atti brædur æðling skjædur þessi,
fylti hvar af feiti övu, Sjölmundur og Geið-
ilbjörn.

33. Herinn deiddu, hrugners meiddu
foldir, vilða' eg þegnum vöndu blöð, völvu,
gégnum fylking óð.

34. Mættid bar sá málma flar Sjölmundur,
mér nam æða móti sá, mættir
þjæða reidur brá.

35. Undan' brást eg einninn sást, í foldu,
lausinn sók ad höndum hans; halmum dækt:
va kom í flans.

36. Hálfinn frepti, hoggit eptir lítur,
ur, tókum eyddi tíma set, tírs eg reiddi
mána þvi.

37. Allar gérðar og hans herðar meður,
blóð útsprungur, bregdur þjóð, blár nagl:
hríngur gegnum óð.

38. Sæðann hlýra sveigir Tra lítur,
félfsu vandur ad mér óð, óma brandur reiddi-
glóð.

39. Róðull gnoða veindum vöðva mætti,
brjóstid færði bláleitne, blóð útsærði tírs
íngur.

40. Upp úr taungum eptir faungum
hrotta, lét eg gjósa löndungs bál; lægi hrofa
væð ei tál.

41. Bugner springur, brynju hríngur rofna-
ar, bláfinn gegnum oddur óð, æða flagnur
dreyði blóð.

42. Geidilbjörn, sem hrestir ærn á
tafni, þetta sjer og bíður brátt, bláann her:
inn ebla mátt.

43. Oma firti elid firdti lífi, fjölda
manna feldum þá, fölkid spannar vopnin
blá.

44. Þar til allir þegnar fallnit véru,
mínit, daudit dýrs vid bil, dreira raundir
jarðar til.

45. Blóðs í öldu bátn ad skjöldu sjeudu
ur, einum mér hvad ofseum jóf, ólmast hers
inn, gvalda tók.

46. Þeinkta eg mundi þórs á sprundi
veita, bágt ad verjast illri öld, yggjar mer-
jast sala tjeid.

47. Bilda eg fanga frægd eða strángann
dauda, fram svo hleipti firdum mót, fíðvings
greipti mundum flót.

48. Seidilbjarnar, hvad til varnar
skedi, blái lausinn beittur þar, bugner klauf
og mjadmirnar.

49. Beltist bandur vomur á handur
þessi; hræðslan sorgar herinn fló, helm til
borgar fýðu þó.

50. Þeg var þreittur, þveiginn sveitt-
ur blóði; lausa vidur lúinn þvi, lagdist nið-
ur valinn í.

51. Gét eg hinar grímann óvinir mun,
að mér vega og auka þín, árla þegar jólin
stín.

52. Ulfar tjáði, eg með ráði gjafu,
stak án bítar svo til sjá, systir yðar frídri
ná.

53. Gísla niður gladdist viður þetta,
spurði ferðum Ulfars að, orku stérbum
greindi það.

54. Sagdist dýrra sinna hlýra leita;
eda funnid víga ver, vopns af runnum segja
mér.

55. Svára gáði sótnar þjáði rekur:
berserk veit eg þorns við þrá, Þórir heitir
stálhend sá.

56. Af Blálandi eins og fjandi grímnur,
Járenin bíta hvergi hann, hildar slita
vöðir kann.

57. Róangi sínum qualda þínum reka,
orku rífa óvin sá, yður líka færdi þrjá.

58. Um þá fleitra eigi heyrna náði, utan
sýr hvað iuna nam, Ulfar spyr að Blá-
lands gram.

59. Ansar huan um eidir linna torgar.
Salmon sá gaur heitir, galdra þjón og
slægur er.

60. Tólf á brædur tuggji þjædur þessi:
Geráilanus hreifyr dör, hreysti vannur sæfir
fjör.

61. Litur þýum Þóressius aunar;
flæddar þuss með fjölkungi, Flóðinnus er sá
þridji.

62. Sveirn og Grólfur sára tólfum
þjóta, þeirra veru þessa man, Þilbanerus
Flórican.

63. Arir bera Ingifer, Neptalus,
orku vandi Estaron, Alexander, Megas-
ton.

64. Eingin vigra álfur sigrar þessa;
gjætir hnossa gjörði tjá, girnir ofi að hitta
þá.

65. Ginda eg þannu sem fræga vann í
lífi, brædur mína búna seim, brandinn
sýna fjöldi þeim.

66. Ego frá lífi sardur blífi dandur;
þánka bisti budlúng snjall, blómgað hristi
lofs fjall.

67. Fram til fleida fillir leida særdann,
svo umbundu sárin þar, sér hjá undu læfn
alar.

68. Ulfar frægstur orfunægstur síð
an, hjálmum undir hartíð ver, hers þúsundu
ir fallar sér.

69. Upp á handur, áls frá rauðu jór
um, þrautir stenima þorna hlins, það var
snemma morgunsins.

70. Varginn ljóra virðar stóra sáu, úr
hans munni herlið harðt, hreins á unni
ríður margt.

71. Vildu fanna valinn þann er tjáð
um, Ulfar stílla þelti þá, þjóðin mikla
herinn sá.

72. Hjartad stækar, hræðslan fækar
sporum, líðs um frétta foringjann, fillir
þetta greina vann:

73. Yður vinna egginn stinna hlítur,
safir nefni sverda dín, síðan hefni Ben-
jamíns.

74. Versið yður, vopns á holdur þetta;
landsmenn beida lífn oss veit, lát ei meida
vopnin heit.

75. Vér það fréttum, vettum rétt hið
sauna, á unni og landi æðling héc, ófgrandi
sénd þér.

76. Ulfar ræði, eptir gæði voru,
sókn ef þvinga síður má, Svaborg híngr
að færid þá.

77. Þessu játa, það tilláta réðu, fofus
ers hlíða sagra bíl, fluttu síðan mildings
til.

78. Var til flelda bráins heida lindi,
svipta fé úr sagðri þín, setti í kné á bróði
ur sín.

79. Gladur þackar golners' stacka lunds
ur, líf og blíða selesi feúr, fleina heida
ráni úr.

80. Gílsa býður gramson fíður sigla,
austur þá til Indíen, um hið bláa hnífu
sen.

81. Róngur þiggur? kosti þiggur lífa,
hærsáng síðan hafid var, hrings á flíða þil
jurnar.

82. Streingi kelsa, fleingur reisa bragn:
æt, vóðir lemur blístur blær, bótinn fémur
núðum nær.

83. Egirð meyar álfur tegja laungum,
vargur flía veitti dáb, við India hætti
láb.

84. Eig þar hvíla súdarfilar stóru,
tjæti feingu qvittir sorg, kappar getngu heim
að borg.

85. Ulfar frægstur, Önnundur nægst:
ur lista, Garaldur á herjans mey, Gríng-
værdur ír Síðiley.

86. Þyggja lífír, þegnar rífir veitflu,
tjörinn, stérdur kaldri þín, löngur verður
Benjamín.

87. Þessir allir orkusnjallir kappar,
vóru þar um veturinn, vegsemdar með
fagnadinn.

88. Náðurs líða neyðar tíða stundir,
gledur meingi glötun els, gánginn letngir
fagra hvæls.

89. Xíman þagnar, gríman gagnar
náðum, íman fagnar tæmir trú, tíma
fagnar ræmist nú.

Ellesta Ríma.

Rafna aptur valir hárs, vigners fræptur
ur horna társ, best sem hagnar bidja má,
bordin sagnar dreifist á.

2. Ulfars saga saknar þessa, sem að
laga funni vers, forðum betur öðrum, enn,
auglýst gétur málsmildenn.

3. Gana fjósa byggnir sér, henni brósa
flestallir, ljód óvöndud lífa síst, leirum blend-
ud það er víst.

4. Sjæveri stendur segurd hér, fyrir hend-
ur tel eg mér, það ónyta blautt blyð, blanda
hvíta silfr vid.

5. Seinzi quæða orin ein, ordin ræða
fólki brein, yndi gefast mundi mér, mætti
sefast þánfarnir.

6. Sitji, hlídi fólkið frí, fræða smíði
beyri úr, indi ljáist alblómgræð, Ulfars
dáið frægðum að.

7. Þériss blyra þreysta vid, þykir ríra
manns edlid, illsku stinna odds vid röt, efi
vinna járnin hót.

8. Sinnast gjarnir fleiri enn sá, sals-
ararnir jorden á, eptir síðum hneggast hans.
hafna gríðum sinna ranno,

9. Um þá ræðum ekki vér, eptir qvæðum þeintja ber, aptur laga éðar vers, Ulfars saga væntir þess.

10. Sjelners minni fellur þar, formálinn til rémmnar, stefnum valla stéður laung; stáðin falla meya saung.

11. Þar nam bresta þundar vín, þókti besta qvæði mín, vann að líða veturinn, vorid blíða lífgar menn.

12. Utan þyckju óðlingar, yfir dryckju sátu þar, elskan styður alla þá, indí og fríður qvæðast á.

13. Elfan rósa rend á horn, regners ljósa gladdi þorn, Ulfar besta í þeim sal, og híd mesta kappi val.

14. Dísir mentu ræstirar, raudar spentu stálinnar, Benjamín og beagnar hans, báru vín að góma stans.

15. Í því madur iangéð þar, ekki gláður, tilhyndar, sörla rofinn serkutinn, stýndist flofinn stjaldurinn.

16. Keinic gérda randur stóð, rana úr
sverta sporum blóð: hjartad æfir heljar þín,
heilsar raðir Benjamin.

17. All ríðindi eg vil tjá, áls um
steindi kom hér sá, Þórir stálhend þektur
er, þundar bál að hlífum ber.

18. Eins og sjaundi eggjar hann, ósig'
randi deifa kann, allra rírir elda hlés, át-
ján stýrir filum trés.

19. Líds ógríuni hefir hér, hörku flunnir
berserker, sólanó eru fleins í frá, sörum
vér að hitta þá.

20. Hamdís grandid hreldi þjóð, hjálms
í landid gramur óð, eins og mest að máttum
það, monnum versta sóltum að.

21. Gunnar stundar líðid lét, lofi mund-
ar, hvers eg gét, falla á breiddann freigdar
veg, sór svo leidar særdur eg.

22. Hljótid því að hafa ráð, hilmir
mý: og frelsa láð, hreigdist gramur hans við
tal, heillasamur greina skal.

23. Ulfar Sterki heyrir hér,
hreigdar merki grams og sjer, mælti ódeigur
svo um sinn, sjá vér meigum víkinginn.

24. Hafi þinn sett hels við styr, hlýra
tefid mína fyr, bráðann hlýtur bana að fá,
bndling nýtur reiddist þá.

25. Gilfi kallar gumna val, gécfr úr
hallar breidum sal, qvabdi gram og gullhlads
bil, gánga nam að seltum hil.

26. Þaðan siglir þjóðin teit, þó sig
vgli, brjósta feit, ægirs dröfnin eigi smá,
inn að höfu sem Þórir lá.

27. Þetta lítur Þórir nú, þeigi hvítur
ur hlés á frú, krefur lid í kjalars hregg,
késur frid, og þrífur egg.

28. Fót rúnhafsa gripu greidt, gaurar
töfdu eigi neitt, grenja þó með glettunum,
glumdi í sjóar klettunum.

29. Ögir drinur undir þar, einninn stynur
ur hver seglmar, gaurar kéndu galdranna,
geisfudu rendur stjaldanna.

30. Leggur skeidum Ulfar að, illstu
greidum hreckja nad, lúðrar klíngja leingi þar,
lífa sýngja tyrfsingar.

31. Alla vega eigi móð, ógnarlega blá:
manns þjóð, grádugt reiddi golvers ljós,
garpa deyddi á fálum sjós.

32. Kappinn besti féndur var, fóngur mesti veraldar, Ulfar Sterki svoddan sjer, sverda verki tannur er.

33. Eggjar sínar sveitir dyr, sjálfur rímr ar glausa týr, orku stór sem afrek vaim, upp á Þóris-Steidir rann.

34. Fylgdi þundur þorna knár, þá Einundur sverds við sár, dreirgann spennu dragvendi, bólgar renna í saltann hil.

35. Þofdar qvelja limfku þjóð, laungum beljar æða flód, svíptust stálmenn fimmir þar, sjúngu á hjálmum gilvíngrar.

36. Rand dróimunda litast vann, lozur unda foféum rann, eins og Þetta elfu flód, ofan fletta belji flód.

37. Ogna reidir æddu þar, eyddu Steid, ir budlúngar, eins og ljónin lambin smá, léfu um frónid við að sjá.

38. Egvir festu á þeim hjör, ita lestu krapr og sjör, hræddir urdu heidíngjar, héldu furdu gégna þar.

39. Yðar heidur aldrei þver, orku greidu kapparær, megnis féndur með kaptinn, meðan stendur veröldin.

40. Gríngværdur með Garaldi, hard-
seingur að lífsfemi, eru stórir áls um leið,
upp á Póris runnu fléid.

41. Undan hrofur þjóðin þrátt. Pórir
doður grenjar hátt, hrugners: láðid gaurinn
grár, gnaga náði reidi blár.

42. Eljoma þrífur fladsemdar, fjöldinn
rífur Gnundar, sámda stóri sardist þó,
samt til Póris aptur hjó.

43. Eklért meiddi ormpvarinn, affinn
reiddi Jotuninn, undan brá sér Gnundur,
egginn þá í tréd smígur.

44. Séðu hoggur kappinn svar, fann
fyrir glöggur vopni þar, Póris blacka hana:
inn hjó, hirtir stacka lítt aseró.

45. Drífi flalla hryjuver, hlaut að falla
lausinn ber, úr dalneidum Gnundar, ofaná
breidu fljúrnar.

46. Ulfar merkur svoddan sá, sverdi
sterkur gilvi brá, herdar Póris hoggva.
vann, hvergi björinn meidast fann.

47. Þeingils aptur fjöldinn flar, fláinn:
eré fraptur vondfunnar, hálsinn krepti hard-
eblðann, hoggi eptir líta vann.

48. Í haug Þóris Ulfar hjó,
allteins fór að vana þó, sem blágrýti gnýsti
við, gaff nú lítid hvíldar mid.

49. Róni seigir þákninn þrátt, Þórir
meigi bíta fátt, þussinn leidi aptur ein,
unda reidir hjólbrandenn.

50. Ulfar sprángar undir högg, í
haug fang með hreyftri rögg, uns að mættir
eiki: slá, æðling fæti bregdur þá.

51. Hugdi brjóta hriggstun gaurð, hirt:
ir flóta um rendur staurð, björgólfs midur
bilast vann, budlúng vidur sagdi hann.

52. Albrei lífa yðar veit, orku ríðann
heims um reit; fadimbregd tíðum féð eg átt,
fleina hríðum vauur þrátt.

53. Þrægdin gáti safna hjóð, þigra náði
jafnan þjóð, ekkert vinna mátti mitt, megnid
stinna nema þitt.

54. Ef þú Sterki Ulfar mér,
þrú í verki lífð hér; gésa vildir ánaud úr,
eg þér þýldi reynast trúr.

55. Ulfar tjáði ei sær þú, aullun
þjáði lífð nú, utan segir sannleik mér, svo
eg meigi fræðast hét.

56. Þéttir bárust flýttir þú, ferir árum
um fremur nú, bndhings syni Bláland á,
banga hluni frægstu þjá.

57. Þeiri þegna herandu ljóst, hvar um
fregna gygnir brjóst, það skal heyrast Þórir
tér, þó að meira villend þér.

58. Bar hlun mesti Villefer, vogð á
hesti hét Randver, Vemund þritja votta
má, vegsend stidja náði þá.

59. Mædum hittast Valland vid, von:
um stittast hlutu grid, af mér fleidir unnu
töls, unda reidir stóku töls.

60. Allir þeirra hlutu hel, hiddar geira
týs vid jel, leingi vordust þesair þrír, þelgi
sporda vopnu dýr.

61. Vemundur sem veitti slag, vífirs
bur um midjann dag, bundinn varð, en barm,
ar hans, byrja hardanu vopna dans.

62. Mörsta ódir urdu þá, eigi þjóð:
in standast má, aðsókn vidur hitti horg,
hundrud nidur drápu mörð.

63. Mæfirs fundum reiddi af ver, Rand:
ver bundum þar eptir, Villifer med vaflanu
þrótt, vardist mér að midri nótt.

64. Um hann flóum allir hring, af ei
dróum mætti fríng, sél af máði fleina týr,
fjolners klæði sitna rír.

65. Þóð eg beiddi þanga ver, binda,
hann deiddi þrjátýger, frægri meður fálka
strönd, fyr enn tédur komst í bond.

66. Rappa færda qualdi tjón, fóngr
færda eg Galímon, engva að þilja eiga
stod, ekki vilja blóta god.

67. Dag hvörn fjórda ártin oss, inn til
borða fóngrs í holl, leiddir drecka lystugt
vín, lífst um reka sagan mín.

68. Ulfar tjáði, Þórir þú, þeinf
upp ráð, svo dugi nú, börnum mínum burtu
ná, bóls úr þínum fóngrí frá.

69. Þar til eingin eru ráð, ansar þeing;
il liddan hryð, utan þér með fólk og fé,
fílgid mér að Blálandi.

70. Þesast kunna leyndum með; lausa
runnar fó um fjed; betra held eg budlúng tét,
Blálands veldi eyðum vét.

71. Gaurnum innir, gamladar, greiða
fann eg bafurnar, burða ramur blinds á mey,
Blálands gramur vinnist ei.

72. Eg skal veita yður trygd, aldrei breita minni dygd, ráð tilleggja listatamt, leifina eggja fordæst samt.

73. Ulfar tæði, móti mér, og mínu gæði svoddan er, þó að skordum þetta dreg, þínum ordum trúi eg.

74. Í hönd Þóris Ulfar tók, upp þann stóra reiðti hrók, síðan undu segl við rá, sáranu stundu mestrin þá.

75. Orga tefur ummar dröfn, ægirs vekur strauma sœfn, hósta þordi hræsvelgur, hverju þordi áleitur.

76. Þylti vóðir fjörnjóts þur, fellur bœði þá sérhver; gnod án tafar geiða vann, gjæfan svaf um tíma þannu.

77. Fram að höfnum fleyin bar, fyrir skofnum Bláland var, grænum feldi fágub nær, fleina svelgdi ránar mæ. .

78. Þórir kallar Ulfar á, Önnund spjallar viður þá, ráðin fanga vitsku vil, vér stulum gánga hallar til.

79. Haraldur á skipum skal, stíkadur,
með reka val, þóknast ráðid þeim stabsast,
því næst báðir herklæðast.

80. Vastir kenna veg borgar, vendi
spenna holundar, þáktabístur, þrellid tross,
Þórir fyrstur gæð í höll.

81. Heilsað ordum gílsa gat, gramur
bordum vfir sat, hinnir vanda vstir einn,
eslir launda, runnar fleins.

82. Þeingill tekur Þórir blitt, þar
næst vekur málid nýtt, stétta vill um ferðir
háns, sólunn illi gésur and.

83. Þar skal síðar seigja frá, sverda
hríðar tólsta frá, málid slepptu miðjafut fer,
mæð ellesta lofin er.

84. Dagsins mæða hverfur hér,
hagsins gjæða stérfur er, smuna ei leing-
ur alar il, unnar geingur sala til.

Tólsta Ríma.

Upp skal ljúka éma: bygðar el: fjallara,
fígis frejja, stípur sværa, sóus að bordi
með þeim fara.

2. Bragar dúka báli brannar breiði
nidur, blytnirs stólpa seinginn fridur, fjoln-
irs férin bæti vidur.

3. Mledan æðstu asreks verfin ulfars
tjáum, hvettn sótkur, keyra sáum, þans á-
gjætar varnir sjáum.

4. Sagan reynist sannserdug í sínum ord-
um, málun standa mælt í fjordum, meistarar
sem fjæðu firdum.

5. Þeiti eg fjolners sálka mánun flugi
vokrum, sá man lenda opt á okrum, eall
sefur þann í rokrum.

6. Þó til líta fjédum snúi lastid grænna,
offóknirnar óvinanna, engar fjulu værdir
þanna.

7. Þondin munu þresta fundur burt af
ormum, þinir færast vopnum vörum, verða
firtir gésnar þorum.

8. Eins og slái imirs jarlinu ægirs tindi,
þeirra sóknir verða að vindi, vésur mig svo
fridur og indí.

9. Sá sem þrasta sínum gaf í sóknun
nanda, þresait færda, þuggar snanda, þjálpí
mér í lífi og danda.

10. Nfir mér svo óvinirnir ei sig gledji,
edur grædgi sína sedji, fidur þeiptar vopnum
bledji.

(7*).

11. Læt eg endad mannsaungr mál-
id miuni hagna, þannig tímu þyktist fagna,
Þórir tefur svor að magna.

12. Ulfar Sterki æðstur kóngi
í afhaldi, ljósu undir leifturs tjaldi, leifur
nú á yðar valdi.

13. Vid Indien víst þerman vitur
bardist, þéttist þrynja, þjöldur mándist,
þamman tíma unnin vardist.

14. Rúgð nú þann krifna hund, svo
kvalir nidi: mælti kóngur, morguns bídi,
meiddur þráll og þeinging lídi.

15. Eidan lípar 60 reyri féggi bondum,
runnar seims í raunum vöndum, ríftu nótt:
um fára vöndum.

16. Þóssbræðurnir vörðust vel, og veittu
morgum, aldur: tila, kanda korgum, qvaldir
gíftu þeir hjá horgum.

17. Hljómur varð í bekkja: bekkja blátra
málma, vildu fyrir tveimur tálma, töfu að
hlífum vopna fálma.

18. Innan hallar hvor sem kunnir hrott-
um óttu, að þeim báðum ótal sökru, engi
um manni vægja þótta.

19. Veljar dreikjan, brögnum tekur blóð
í kálfa, átta hundruð illstu þjálfu, út af
deyddu fjalars þjálfu.

20. Aldrei þrýtur þræla dróttur sem þeingur
il heyrir, heljar bönd þótt hólða veyri, í
hollinu þustu æ því fleiri.

21. Grenja tekur Galímon með geistu
liudi, braust út fram, þó blótskap mundi,
blés úr næsum ógna vindi.

22. Þraut úr Ulfar's hægri mundu
hjórinna raundi, 40 fremdar sjaudir, fílkir
síðan veitru naudir.

23. Þórir hljóp á þeingil frægann þar
að auði, svistann mæddi sára lauki, svifur
inn í vopna brauti.

24. Önnundur sá atburð þennann æflir-
stöða, sinn fóstbróður vígs í vöð, vanur
fjórki leipturs gnöda.

25. Kessu bláa kóngur blés úr kappans
hendi, sviftur giltum sára vendi, sóknir ó-
víaanna féndi.

26. Fimurá hlupu Önnund á, sent æðling
beiddi, hnefsum meður hólða meiodi, hvorra
fræptum dauðinn eyðti.

27. Þ þrjár reisir þustu að honum þræla
lídir, barmi réður fylkirs friði, féll af mæði
þá um síðir.

28. Reirdu höndum ræsirs maka rómu
líinu, Ulfar vardið brynju búinn, burt
var manna líðsemd flúin.

29. Attaríu íta hnesum eðling bardi,
járn þótt heila húsin mardi, hel þeim óf
að sínum gardi.

30. Auðstaklega Ulfar Þóris að-
gáng mætti, spenti þrigg á vöndum vætti,
vísnað hann með svoddan hætti.

31. Glets andumbla flest innibli fóru úr
lægi, tvíblínds qvinnu tekur mægi, titra, svo
að flestum ægir.

32. Hæl:króf lagði á þúsenn Þórir
þeingill frægur, aptur á bak datt aulin
flægur, að svo þusti kauba sægur.

33. Sóftu að kóngi þrælar þeir í þraut;
um vöndum, ótal deiddi hraustum höndum,
hann var síðan reirdur höndum.

34. Þeim fóstbræðrum þjáð var, eg
þannig fastað, mjög af slíku mörðum háðað,
múrhús í híd jarðar fastað.

35. Ulfar kóngur þekti þar sem þreingir þína, bóls í haldi bræður sína, burt frá sæld og ljósi rínar.

36. Þérir eftir þetta tét við þeingil talda, Ulfar í mun ekkert halda, aðgjæta má veinir fjalda.

37. Þeingill stípar þángað fjórum þá varðveita, barma nefnir tvo vel telta, tífíngs kunnu eggjum beita.

38. Braudinu Ulfars Blaukandins us bar í hendi; annar Gerbon illsku kændi, Önnunda héldt á síðra vendi.

39. Þegurðar í fánaga húsið fóru snanda, væðubistir bófar nauda, bandingjnum árna dauda.

40. Sögðu á morgun seggir skyldu særdir hánga, lífa hæggin létu gánga, lagar blod um runni spánga.

41. Mætti Ulfar mætti bændin midur létta, umbun skyldi illra verka, yður gjalda höndin sterka.

42. Þæsir þraustur ríckja nam á reinda streingi, bófar sögðu betur geingi, bænd að kóngi meira þreyngi.

43. Þjótur losna sann mæringur frægðar
féndi, boudin sterku burt af hendi, brustu nú
sem þráðar endi.

44. Brandi kipti Blaukandíni burt úr
mundu, hálsinn lauda hjó í sundur, Gerben
eins á þeirri stundu.

45. Þinir tveir af hjörnum Ulfars
hreptu flada: böndum svípti brædur glada,
brutu upp húsid, komust þadan.

46. Geingu á fleidit, Harald hittu,
honum greina, allt af sögðu efni meina, ansar
balður mistilteina:

47. Þéðan vil eg halda í burtu; honum
aptur, gængdi Ulfar, galdra straptur, Galí-
mons er ekki taptur.

48. Övið gífast lundum leidi linna stræta,
qvæð eg betra fyrðum sata, fóngs ásóknun
síðan mata.

49. Þó lét hilmir Harald ráða, haf-
jós baudi; atféð dragast upp úr sandi, öllum
héldu frá Blálandi.

50. Þylti seglin sagurbúinn suna hlýrir,
blóðug hadda bifar stýri, blakar súðir upsa
mýri.

51. Blálands eya hafnir hittu: hvað mun ossa; byrinn mistu haldar holla, hiti gjörðist, logir og molla.

52. Heilann mánuð héldu fóstum heannar hjónunnar, aldrei fylja sást á hjónum, sefur dröfu með ægirs hjónum.

53. Eptir þetta árla morguns ítar heyrta, á kom vedur öllu meira, allt úr lagi tók að feitra.

54. Öggr rifur, fleidir skulfu, flíptust sundur, landfestirnar, æfast undur, eldurinn sem flígi tundur.

55. Flotann feirði fram í hafid, flestallt brotnar, stöckur reidjun, stjórinn þrotnar, stöðu í háfla brynju gotnar.

56. Höfund: flépnur heimfins mæddar hríftust vidur, allur þókti farinn fridur, segnar vildu deya nídur.

57. Eftu um síðir land fyrir stöfnum, losdar sjáðir, Blálands jörðu þektu þjáðir, þrotnar vöru flestar náðir.

58. Blærinn hardi borða dýrin bar að landi, ók þeim dröfnin gá brjóðandi, upp að nokkrum malarfandi.

59. Herjans náðu fangi fljóðs og fjölnirs
frúða, líla vopnum líðid þrúða, létu eptir
hindur súða.

60. Elipar Ulfar stætta valid skryð-
ist gérðum, uppá hærir flýttu ferdum, sagu-
blánu gýrdtir sverðum.

61. Öflhandi ógna herinn að sjer ríða,
Galímon sem gírnir stríða, gautar litu
fosnirs hlýða.

62. Honum fylgdu hlýrar 12, sem
heiptin krafði, þeirra lýður þeigi tafði,
Þórir jotna með sér hafði.

63. Herinu nálgast herra þá sem hraft-
ir vóru, af sjóvolki ógna stóru, undan þess-
um hvergi fóru.

64. Ulfar gjörði bestann bíðja, bud-
lúng hæða, og hans líð um aðstod gjæða,
í hreggvidri sára flæða.

65. Vettar-tánga út úr fleidum allir
draga, bláu flæðum hildar haga, høgna drífu
sig tillaga.

66. Ulfar Sterki, Önnundur fríði,
og Garaldur, Villifer með vífir taldur,
Vemundur í fleina galdur.

67. Randver þridji hilmirs hlýti,
Gríngværd nefni, sagðann fyr í sonna efni,
fyrhver fæni að rómu stefni.

68. Atján þúsund herrar höfdu hreisti-
manna, genjur móti geistum spanna, gæðlar
stormi óvinanna.

69. Galímon sá grimmi kóngur geirs
að drátta, hafði meður hjörsum þrátt, hund-
rad þúsund, sexti og átta.

70. Heyrði túdra hvellan gnúnn, hverfur
gaman, flíkíngarnar fígu saman, sá þar marg-
ann rómu tamann.

71. Galímóns, það greinir sögu glósan
stýra, 12 þúsundum hver einn hlýra, hafði
undir vopnum stýra.

72. Tyggi lífa 12 þúsundir taldar hafði,
Þórir eins til þrimu krasði, þæla sína
járnum vasði.

73. Þjótán teljast flíkíngarnar, fáum
stilla, fyrri að eli bolverks bilja, blifa foldir
hrugners ilja.

74. Galímon með geist orðum gjörði
eggja, járnum klædda sollinn seggja, Saxa
herinn gegnum leggja.

75. Sökti mædi sjóhrakt líðid síllings
fristna, að þeim vegur öldin slifna, ótal
deiddi sundurrisfna.

76. Gercúlíanus hilmirs frændi hér næst
sækir, fram í herinn meður mækir, margir
runnu dreyta lækir.

77. Slóricanus fylgdi honum fullur
bræði, með svo miklu ógna æði; eingin trúir
eg við þeim stæði.

78. Eins og vargar eyða lídum, ótal
særdu, brynjur ristur, blóð útfærdu, branda
holdi slíðra lærdu.

79. Ulfar gjörði Önnund víð í orrustu
spjalla, herinn tekur hrönnun falla, helid
sækir nálægt alla.

80. Blálendingar bifurs eldum bregða
raudum, varnir þrjóta víga snaudum, velta
á foldu monnum dandum.

81. Fjör:ráðs dýfir fella ofs á feigdar
stræti, nema fjöríð gjöfan gjæti, Galímon
í heljar sæti.

82. Önnundur nam eðlings máli aptur
svara, yður skal eg aldrei spara, ágjættí fylgt
míns brinþvara.

83. Medan síðhórti mærin hrotta mín
afstránga, upp fann reida ættar:tánga, og
ædar líffins hitann fanga.

84. Eidan brugdu sínum gyltu sára
vondum, frægir flufu hraustum höndum,
hjálmana af svardar:löndum.

85. Brendu þandar bálin heilu breida
stildi, undir þeirra eggjar vildi, eingin vog;
ast gaurinn trildi.

86. Þjelnirð drauga flagði beittu frægra
mundir, teildar meir enn tvær þúsundir,
tróðu heljar becki undir.

87. Var þvífíft sem ljón við hjördu
leika næði, unda gleipti foldin flæði, frónid
stalf sem léki á þræði.

88. Tíu drap í høggi hverju hilmir
Saxa, Önnundar nam einninn vara, ord í
ridi benja laxa.

89. Þrít í mundum þóftu á lopti þeirra
þjómar; slítra kappi löstýr ljómar, leingi
veröld þetta rómar.

90. Þrjálar talid býleigs öli brestur
qvædi, bátist veitist bestu gjædi, brotni
slitni flestoll mædi.

Prettánda Ríma.

Rváfers forna opnaft und, atríða
hvata valir, hjalars horna féna fund, qvæda
nornar speyja mund.

2. Mílmundi meyar mér, mærdar brænda
frapta, ljóða vandi, lifui sér, líflás andi
vermist hér.

3. Hjartad dauði, hugurinn, hresei versu
qvæda, blóminn glausti mærdar minn, málm
anfi sarsaldin.

4. Suunu segri gjæfan géd, grædi mædi
hjarta, indislegrí á biggi léd, yggjar hegri
hvar við stéd.

5. Allir fraptar allstadar, að sig ladi
styrkja, himins ftaptar hræringar, heims ó-
taptar vernnar.

6. Elva sandur ægir hjá, ytra hvítar
bæríft, ís hjálbrandur og hvört strá, upp-
heims vandur funi fá.

7. Þerfa grímu nasna nú, neyddu sneidda
qvæði, fjótráðs ínu fylgdin trú, flóvings grímu
stírki sú.

8. Fróns á jadrí feingist bót, fundinn
stunda vildi, hvífsaldadri hnífars snót, hjarta
gladri qvæda mót.

9. Einn ef njóta tígi fann, andans randu
féra, þal eg brjóta rognirs rann, ræðan
þjóta helblindann.

10. Hornir væla í dauðans dal, djúpann
frjúpa nidur, niðhoggs þræla nóg étal, nú
ei fæla brjóstid þal.

11. Skáldum blæði qvásirs þær, qvæða
æðin hjarta, mín sár bræði sefast þær, sögu
fræði stríðid þær.

12. Ulfari Sterka fór eg frá,
fyrir í styrjar klæðum, hirs þar verka átti þrá,
egginn lerka hríngjur má.

13. Blinde úr taungum vopna vann,
veldis eldur gjósa, hjá aðstraungum hilmir
brann, hjarta gaungum faldist hann.

14. Önnund fríða allt eins við, ímu
ríman skildi, téðjan stríða ljæðdi fríd, kunnir
sníða mannfólkid.

15. Andar: snáuda víga vönd, valregns
alinn bulda, græn fól rauba gretti þönd,
geiðladi anda þjalðar tænd.

16. Hver sem megnar hvarfir fleins,
hjörnum hjörna meður, létu flegna lunda
teins, lausa útdregna reindu eins.

17. Gjæðsfu andur Galimon, gáði
bráður líta, herinn snandur hrepti tjón,
hníga randu æða lón.

18. Sínu lindi fjöli brá, sagdur bragda
neitti, fúlum vindi vörum frá, vatt, með
fíndi dymmir þá.

19. Rhorfandi eingin fjer, vaggjar floggra
bedja, sár titrandi svigna fer, sardur andi
frapta lét.

20. Þeir fóstbræður fíldu fjótt, fjæð:
ast mædir vedur, bifurs glædur báru ódt,
benja flædur vóftu drótt.

21. Ulfar frættinn þvínagast þar,
þjóðin stóð í hópum, að honum sætir ótal
var, æðling mættinn reiddi snar.

22. Sá þó eigi hilmir hjör, hreldur,
feldur blindu, bœls á deigi bresta hjör, buð:
lúng segir bygda er:

23. Gud sá Týrum gram stírkfi,
gjæða hæða sigur, blóðs á mýrum mér
veiti, mót óritum herflokti.

24. Heyrði talid. hilmirs á, hlýrnirs
dýri jofur, myrkur falid mátti sjá, meingi
qualid fellur þá.

25. Hjó og lagði hilmir snar, háa
Blálandinga, flömmu bragði blæddu þar,
brynju flagði æðarnar.

26. Hjálma klífur hreisti ör, hirtir
vyrður dróttar, fylking rífur bauga bór,
blóð útdrífur, litast hjör.

27. Her sinn gledur hilmir þar, heidna
deyða þordi, valkost hledur, brandinn bær,
blóðfins vedur elfurnar.

28. Klauf í herdar merkiðmann, mætur
gjætir landa, hracku gérðar hníga vann,
helju:verdar sótti rann.

29. Hærdi stríði vaurir var, vörður
hirtir bauga, sundrar lýði svartar þar, sitling,
prýði veraldar.

30. Loffstýr féndur lifir þinn, ljós og
hrofsd þjóða, mönnum sendur marglesinn,
medan stendur heimurinn.

31. Þetta lítur gramur grár, Galímon
alinn reiddi, hverfu nýtur hilmirs blár, hjör:
inn býtur dreyra sár.

32. Midhægg lifur niðlung sá, náði
bráður grenja, illskurður ólmast þá, eingin
líkur finnaft má.

33. Óð að Sára gildum gram, gjörði
jörðin skjálfa, með alvarinu heiptar ham,
hjalta laxinn reida nam.

34. Þrjújung, tryggja skjaldar skar,
skilyngs bilja þundar, glóðin vggjar gjörði
þar, Guðs til hyggja strar U l f a r.

35. Það ei deisdi illsku or, óma ljóm:
ann dýra, síðan hreisdi sægdum hjör, sá þeim
leisdi heljar fer.

36. Þardann klifur hjálminn snar,
hjartad partad sneiddi, beygju rísur budlúngs
þar, þen úr drífur æða mar.

37. Sára þrin síklings lát, sagði að
bragði reekum, rísti hjörinn beisla bát, blóðug
störin vopnir át.

38. Kristna glaðði tífid þá, fjæst og
svæst óvedur, veröld quaddi vífir sá, varga
saddi foldu á.

39. U l f a r sjer að Önunds hend,
óma ljóma beitti, hjálma skér og hverja rænd,
hróður ber um víga strænd.

40. Honum móti hrotta bar, halurinn
Alexander, odds í róti Önnundar, illra
nóti bardann flar.

41. Frægðar verða fríd lémpan, fleina
reinit heidna, lífi sverða frapta fann, klauf í
herdar nidur þann.

42. Estaron, sem eiddi trú, æði skjæð;
um brandi, hlýra vonar hefna nú, høgna
qvonar vakti frú.

43. Gríngværd styðja honum mót, heidi
ur greidur náði, sára gýðjan sóknar fljót,
fundur midjan saeiddi þrjót.

44. Þilbanerus þetta leit, þarma
barma hefnir, Gríngværd flérim hlífa-beit,
hrottinn fer að língna reit.

45. Randver þetta rjóður fler, reidist
eyðir hríngju, hveðir þetta hjálma ver,
hjarnar flettinn affaeider.

46. Lát Flóðínus frænda sá, frammi í
frammar herinn, tífing sínum bistur brá,
bífurs dínun lamdi á.

47. Lidid meiddi lausa týr, leingi spreng,
it hjálma, fólkid deiddi, flakti vír, flestallt
fneiddi málmur nýr.

48. Heims 'um aldur hjósið ber, hreisti
treppir sinni, knár. Garaldur Þessja ijer, flóta
baldurs adsófuur.

49. Fram í herinn sókti fá, sendir kænd:
ur mækja, elti férid ólunum feá, unda hverinn
beljar þá.

50. Blóði klædda heisslan hord, hrund,
mergundar óma, þakti mædda búfum bœrd,
brakadi þrædda járnú. ungjœrd.

51. Aldrei hætti hraustur þó, helju velja
meingi, fyrr en mætti flóðinó, fyls er vætti
dregra sjó.

52. Hver gaf ødrum hogg ótöld, hristust
bistir vidur; randa iððrum ríftu skjold: rífta
á jœðrum hlackar tjöld.

53. Hlísar kofla hverigne, hélt í sveltu
fridar, brýnju hasla Garaldur, hjó að nabla
vidfrægue.

54. Helju stránga hrýju ver, hlaut um
brantir víga, garnir hánga, sadning sér, sóftu
þángað vargarner.

55. Sár og móður síðan var, sunnu
unnar gjætic, Grólfur bróður bana þar,
bræði ódur um fregnar.

56. Gleipti strax að Garaldi, heiptar
sveiprum blóði, benja laxinn berandi, bræði
varinn í lifi.

57. Vat ósfridum gegnt óspar, gram til
frama reiddi, hönd með síðu hlorinn skar,
hans í fríðu sóknum þar.

58. Grólfur snerdur hníga vann, hrundi
úr undum dreifi, sveigdi handur sveita þann,
síðan dandur liggja vann.

59. Garalds meiga þessir því, þeckja
reklar síðan, fésju ódeiga, qvolum í, fjori
feiga valé um bý.

60. Undum freiddi æða mar, eyrinn
dreitra gleipti, ræfres eyddi reðum þar, ridill
sueiddi finns leyfar.

61. Einn af hlyrum Ingifer, eyturs
hneitir medur, grandar býrum gílsa her,
gönduls mýrum óð epter.

62. Doglings fundur svoddan sá, sæmd:
um dæmdur kristinn, þeim Vemundur mætti
þá, málma fundur byrjast á.

63. Bóttu dreira vopnin nýjó, vífna
blífna fíldir, aðsókn geira endrist, þó, aptur
meira gramsón hjó.

64. Þopna yðjan lucku lér, lundi munde
ar sveilla, þenja gyðjan blóðug er, bítadi
miðjan Ingifer.

65. Mætti staddur Megaton, naudit
ðauda lítur, hlýra, ógladdur hárs á qvon,
heiptum saddur, þess er von.

66. Sveigði glæstann gjarða mar, grams-
son ramann asli, sóknar dæstan sara þar, síðu
læstan fylkingar.

67. Ségunum fríðan gilva nid, geirinn
feira náði, látinn síðann fagnar frid, fann
óblíðann fríðid líð.

68. Galla baldur þanga sjer, bræðin
mæðir sorga, fljótt Garaldur framrennir,
sifu aldur þapa ver.

69. Seima lundur sigur féð, særdan
særði helja, hjalars tundur lífs við beð,
klauf í sundur heidinn reð.

70. Slóricanus fram á flóð, ferðir herð-
ir dreita, óma svanur magnar móð, mikid
vanur þundar glóð.

71. Hugðist borga Garaldi, hlýra órýr-
ann dauða; ótal-torgar aðsókti, eyðir sorgar
ljótt meingi.

72. Hundrud átta hirtir fleins, hlífa
ífinn sólnu, þennan máttu undir eins, og
við þrátta fleigir teins.

73. Hrotta rísti Garalda qvid, heidinn
eyðir mæfja, frapta misti, fýrtur frid, féll,
og gísti búfa við.

74. Lá évígur líinn var, lettrid gétur
seirna, benja gígur bældist þar, blóð útsígur
holunt ar.

75. Einn fóstbróður falla leit, framur
gramur Særa, bífist rjóður bál hans veit,
ber þeim heóður heims um reit.

76. Þángað stefnir strax er var, stóri
Þóresfius, annan nefnir brynju þar, branda
stefnir hlýða þar.

77. Seveúllannus hjallt á, hringjur stínga
þordi, Slérícanus þridji þá, þóktist vart
ur rómu sá.

78. Þessir barmar hófðu hér, Garald
hærist víður, gésnar harma vardist ver, vætti
arna blóðid sjer.

79. Marar sunnu meðan geir, inætur
gjætir hafði, lítt áunnu þegnar þeir, þar nú
kunna orka meir.

80. Ulfa r þegnum øllum þar, af,
sem rafur leiri; fór í gégnum fylkingar, fleiri
þegnum blæddi þar.

81. Elding lifur austri frá; undan flund;
at stormi, orkuritur einó og sá, eingin slíkur
finnast má.

82. Hlifa grandid hetjan vjód, hjálmum
jálma lætur, ósigrandi allri þjóð; út um
landid flæddi blód.

83. Flórlécanum hitri hann, hjör til;
fjörinn bærdi, og af honum heila' rann,
höfðingjanum losa vann.

84. Sá sem mikla kíð kaus, fraup að
staupi dreira, bleifur stíflar burtu háus, bol;
urinn spríflar sinnulaus.

85. Von er meiri vöða þeim, vinum
hinum klækja, fróns á leiri sviptir seim, svo
munu fleiri qvedja heim.

86. Sveit, Blálenda skjómlun skar.
Ekrifud lifa náir, fylkir's kända frægdin þar,
framt til enda veraldar.

87. Gólkid hrófi þeingill þér, þægum
frægum Drottni, þinar kjófi sæmdir sér, svo
sem ljófid heimarnar.

88. Sár: naudugur siffling frá, Sára
færar eg vendi, ljóða dugur mínna má, minn
ist hugur fleira á.

89. Sjáða blóma fríðum ver, sagur
hagur dæmist, gjæða sóma hlíðum hér,
hæða ljóma bíðum vér.

Sjörtánda Ríma.

Száldin ádur fanna foldar fræðir
þuldu, ástir þáðu sörva svolbar, sorgir
buldu.

2. Sélfluárúnga seingu lífa fríða hili,
hver ein tíunga holda ríka þrósin gyllir.

3. Veit eg lífa á vorum dögum, vitir
sanna, orku lífa út af sögun, afreks manna.

4. Blönduðu báðum sónar sjéinn, sigeyrs
nýtir, fleiri að bráðum sljúga þó, enn sálkar
hvítir.

5. Þjættir lindi frúsa hverinn fjalars
gjalda, því mér indi þetta lér, í þrautum
aldar.

6. East óvina laungum uðir lýgi munna.
Þekki eg hina, þakka þryði, þá mér unna.

7. Veiddi attar Bogi af sögu braginn smíða; til svo hætta, tólf eg bogu tal úrþýða.

8. Má eg játa, mærdir versa minstu gilda, eptirláta ordum þessa, er mín slyða.

9. Vidars breyti vísku lakri vínid féra, gjáfan vekti óðar afri ávort bera.

10. Svo ad dæist segdu grædi, sæmd elst-
andi, iudis sái segurst gjædi sólf hlyðandi.

11. Mannsaunga orði frá sig sliur sálu
gola, tale ad bordi sagan situr svo mál þola.

12. Þraut óvandad þánka sterkum
þjóð frá kinni, Ulfars blandad afreks verk-
um yggjar minni.

13. Dúdlúng síkann borid fríðann, bók-
ad funum, órku ríkann aldreí síðan, óðins
qvinnu.

14. Flóvicanum feldann mæti frétti
fríða, Zercúllianus, hjørnum sætir hilmir
fríða.

15. Þorði líta þeingill mannum, þvotist
rændia, lausann bíta lét, á hann, en losnar
hændin.

16. Annad drífur högg á hnúfinn heila
stafla, egginn flífur allann búkinn ofan að
nabla.

17. Heljar æði hrakti gaman, hnígur
hárin, reigdist bæði sundur og saman svartur
úr nárin.

18. Þar við staddur Þóresíus þessa
gáði, goldeum saddur, gæði fríu geisa náði.

19. Ertjar sólginu stála bangum stípta
nandir, hristist bólginn, brenna úr augum
blóðsár randir.

20. Ulfars höggur undasæri ullar
karfa, hrottinn smöggur hljóp á lærid hilmirs
djarfa.

21. Grindar flæddi geirinn meiddi gram
hiun fróma, dreitinn blæddi, dögling reiddi
dýrann stjóna.

22. Hjörtun stormi hédins innu, hræddist
fjandi, væð að ormi, óma qvinnu í smjúg,
andi.

23. Mikill ótti mörgum þordi mönnum
halda, bláændóttum spríklar spordi spillir
aldar.

24. Galbra rífi gaurfús fraptur ajöfn
andur, manns í lífi ætíft aptur upp á
handur.

25. Hvetur líðid hans bendingar hjör-
inu stöfu, bléðs um midid, Blálendingar
belja töku.

26. Hópar hjernir heljar torga heipti m
syldir, berserkirnir bláir orga, bitu stildi.

27. Heitum freisnir hrottum flegnir hneudu
í dreira, ærbúst slisnir, andrum gégnir áfökn
þeirra.

28. Dögling Sára drótt sá líða dand-
ann hronnum, gjædi ara hliður hrid, að heidn-
um monnum.

29. Ekammri stundu fleigir fleina flok-
inu eiddi, þjo þúsundir, þar til einn þeing-
ill deiddi.

30. Sára kólfi svofnirs ferju sendir
matur, jafnan 12 í hæggi hverju hniga
latur.

31. Hreisti ríkur hjerfa gjóln hvergi
mædist, eingin slíkur undir sólu æðling
fædist.

32. Snár Snundur kífs að vana tjóti
frama, hó í fundur heidíngjana hópum saman;

33. Tíu mundum hoggi hverju, heidna
sneidi, ellefu stundum ullur verju útas deiddi.

34. Hver sem megnar hveðrúngs eida
hiedir besta, lausa útdregna létu sneida lýðs
inn vesta;

35. Einnu hvera gjatir góði gaura
meiddi, Villifer um víga flóðir vopnir
reiddi.

36. Rappinn máti hasdi í hverju hoggi
ulu, stundum gjatir stála verju sleipti tíu.

37. Einnig á skjöldum sverdid gjæða
sviptum ráði, blámanns öldum, blóðid æða
belja náði.

38. Fram í Þóris flíking reudi, fús
til happa, óttast fór hinn illsku féndi afreks
kappa.

39. Bráðheit doggin blóðsins farfa bíl
ur um flíði, fordast hoggin flíkis arfa fól
inn vildi.

40. Skætast ernir ásóln nýja esldi að von
um, bersekiennir fóru að flýja fyrir honum.

41. Þórir lítur þræla marga þannig falla, góðs óniskur góð til bjargar gjörði áfalla.

42. Fram beljandi fólinn geistist, flecki hinna, eins og flandi ólmur treistist illt að vinna.

43. Dúfa framdi brynjur ristnar, bar sá hópur, hjó og lambi herinu frístna heidsinn glópur.

44. Petta sít hinna sæmda stóri, sunnis bráði, Villifer að vondum Þórir vada náði.

45. Hjó hinn þekki hjörum tjáði hreifti alla, braudurinn eigi bíta náði Blámanns skalla.

46. Sugners ítju gauriun dætur glotti að þrotum, fundur í midju hverðib stætur, saung í brotum.

47. Zellur þar að foldar skarni frá tífis æði, líkast var sem lausum farni lífsaung qvæði.

48. Gaurinn flundar góins jarða gjætt meida, brá sér undan hæggi harða hetjan reida.

49. Stóranri eigdi stein mæringur styr-
jar lesta, þeissari fleigdi fyrir bröngu sólan
vesta.

50. Sterkur runnur fosners fytja fék
þann hræra, síðla tünnu. sagðan þvita 6
ad bera.

51. Þringspallinnar brátt tunganga bóf-
ans náðu, alla fyrnar orku stránga ad þv-
gáðu.

52. Þrotin. krapti þórs á sprundi þordi
ei flacka, þræls úr kjapti dreitinn dundi, datt
á hnacka.

53. Greip. upp flóta gildur reinit, galbra
fóla, hugði brjóta á hordum steini, hrigginn
dóla.

54. Hér jar stú hreckjum sáddur hvergi
nítur, Þóresins þar næstaddur þetta lítur.

55. Kom ad baki vðlings arsa, æfir
þretta, gaminn lafi gram: óþarsa gjordi
uppretta.

56. Og í stréðu fleina fjúfi sólinn reidi,
höfundid snúdur hans af búfi, herrann deidi.

57. Leit Ömundur lífs að grætur lausa
þelli, hrigdist þundur þorns ágjatur, þettad
elli.

58. Bræðin rekur brjóstid níta, blés
harmandi, leða stéfur hándrid hvíta, hátt
stinjandi.

59. Upp að midti í dreira dímum dreing;
it óðu, þar næst þitti Þóresium þrauta
móður.

60. Ver ósvífur tór útdregnum dreka
jardar, Ömunds rífur ofan í gégnum allann
bærda.

61. Þerjans flíka hornid nísti heljar
broddur, þappans lífa qvidinn rísti lírglams
oddur.

62. Þeiga hlínur víga mæddi vafdist
trega, ístran hrinnur, undin blæddi ákaslega.

63. Ejer Ömundur sóla feigann, sórbít
reiddi, og í sundur dygda þeigann bólginn
sufiddi.

64. Eblir dáða unda gríðar eptir von:
um, gjöra náði harða hryd að heitíng:
junum.

65. Viðum safnar bráins ferju baldur
tendi, ellefu jafnan hoggi hverju helju
sendi.

66. Qvedur herinn hljóði sújalla, heidn:
it sjáid, Villifer eg víssi falla, vita fáid.

67. Hjörinn blístrar, haufar rofna,
herjans sonum, filking tvístrar, flestir dofna
fyrir honum.

68. Sala síkur sigthés happi, sundrar
glæstur, orku ríkur afreks kappi Ulfari
nastur.

69. Stór á láði þrefi þrotinn (þof
var midur) Þórir náði rafna úr roti,
réttist víður.

70. Evarid greiddi svartur gýgjar þou
óþíða, herinni beiddi hvergi flýa, heldur
stríða.

71. Qvæð öfströa övyrðingu yfirfalla,
hjálma þor á hrotta þingum hræði alla.

72. Það er gaman þórs á sprundi
þunnu mæfum, flokkum saman að Þnundi
allir sæfum.

73. Hjálmmum undir heljar fleinum
hoggva þóftu, fimn þúsundir allt í einu
ad honum sóftu.

74. Dœira gildi værgum vístir víða
jófu, ad honum skildi bófar bístir bera
töfu.

75. Þúfr hringinn hettþadur hlaupa náði,
blár heidínginn hœr ógladur hræðslu þáði.

76. Þjóða fellir þúngt bláfsandi þrauta
rjódur, stóð á velli vopn berandi víga
módur.

77. Þórir bltur þúngann skjoldinn, þetta
tjáði: frægri lítur eingann öldin upp á
láði.

78. Láttum bríma bilgju verinn beita
mættir; annan tíma ólmur herinn ad honum
sættir.

79. Þúð hann teina valla gildeti vondum
mönnum, yggur teina sóltid fylti seigðar
fönnum.

80. Þórir víður þá Önnundur þannig
mætti: svifa smíður svartur hundur, sóknar
stætti.

81. Mitt skal fjörð fúrðu stórum, sólinn
laupa, syrr. enu gjörir fleins í órum frægd af
raupa.

82. Þráll ófáttur. Þrymur sári þektur
vida, betur máttur duglaus dári duga að
stríða.

83. Hryn kúndar heiptin rífa huggja
þjáði, við Önundar eggjan slífa ólmast
náði.

84. Vad Neptasum, bístur svara benja
fundi, með sér halur mætti fara mót Önundi.

85. Váðir sækja kríslun kappu, klóta
vendi, baldur mækja hæggin happe. heidnum
sendi.

86. Gauriam menssa geitinn stóri gjörði
svada, en blálandsta egginn Þórir engan
stada.

87. Þreitast hlítur gölins grundar geim
se stríða, Randver lítur raun Önundar
reckjins fríða.

88. Þórirs gérði haufinn hægga herts
ann slíngur, brotnar sverðid, eru það sfgar,
og við slíngur.

89. Þérir unda þeinkir, færi þá upp;
reida, ægir sundrar á kom lærinn egginn
breida.

90. Allur smigur unda nadur ofan með
beini, féll óvigur ekki gláður edda veitir.

91. Blæðir feidum undin ægir, þýst
falnum, mæðist tíðum blundinn lægir, blífa
í valnum.

92. Feingur óma þeckist þunni,
þreidi gjædi, leingur hljóma ekki unn;
ir, eyðist qvædi.

Fimmtánda Ríma.

Feingur yggjar fimtándi, fólki boðinn
verða skal, má að hyggja hlyðandi, hver
sem elskar ljóða-tal.

2. Vinum bestu vil eg hér, vanda qvædi
skémtunar, þeim er flestu mæddum mér, mibla
tali huggunar.

3. Gjartad mæðist heimi í, heldur qvæð-
ir sóknunum, brjóstid hræðist belid þvól, báúð
heiptar vofnunum.

4. Gjæsan frapta gæfi mér, gledin brjóst-
id ylli ný, séknir taptar sigri hér, sem að
neida þugar bý.

5. Líka veiti ljóðum skil, líffins anda
fraptar já, indis breiti öllu til, ángri þvi
sem flada má.

6. Teirninn lestur sékna sé, sem að reida
övinir, allir bestu, innsigli, óskir mínar
fraptarnir.

7. Eg skal stunda Ísa jerd, afur
plægja ljóðanna, þegar unda bríðin þerd,
þætta nair ossékna.

8. Þegar stríði þrýtur manns, þrécást blíði
fríður nýr, eptir bríðir geisla glans, gésur
þýði roðull dýr.

9. Sá mig flodar herra hér, hvers-
tyns odlist sögnudinn, framur eun bodar mál-
ir mér, mærdar tala þetta sinn.

10. Saukur éma flýgur frá, floknum qvæda
rauna tals, söguþléma flodar frá, flémtir
þeodum sinnudals.

11. Randver sárann varð eg við,
valnum skilja raubum í, unda báran niðlungs-
nið, neiddi að rauna fléri þvi.

12. Hilmir Sára hlýra sun, hníga
leit í valinn þar, brjósti vara bóls fauning,
bólgnar hjartad hetjunnar.

13. Þeingill hleipur Þórir á, þundar
fleigdi raudri glóð, höndum greip í höfu
þrá, holdid rífaar, dreikdi blóð.

14. Odum trildíft aulin þar, allann
stein í tanna garð, flær að mildings brjósti
þar, budlúng eigi hræddur vard.

15. Móti tekur trölki hann, tókust
hardar svíptingar, brúsa stékur bláleitann,
björgin foldu yptingar.

16. Þeingill spenuir. þuslaus heigg,
Þórir fjandann álallar, sér mót kenna álma
igg, uppá standa fæturnar.

17. Gildur hamast grílu þur, grenjar
foldu umkeirist, nauda gamall niðhoggur,
nú við honum dauðheyrast.

18. Stíllir fer að steini þá, strákiun
med í fangi óð, Vilúifer sem ádur á, illann
fleigdi glæpa sjóð.

19. Dapranur mæta dauðann sá, bólgur
beiddi kóng um fæv, lofadi að berta allt sem
á, orðid hefði þyrir sér.

20. Sagdist aldrei sína trú, síðan spara
jörðu á: bófan's squaldri niðlung nú, náði
svara: Það er frá.

21. Vid ei leingur Þórir þess, þinna
svífa gældur að, helju dreingur háfa sess,
hlýtur, það er verðskuldad.

22. Bófann lagði bjargid á, braut í
sundur hríggjörlið; svo er lagdið sögunni frá,
samt er uppi mannordid.

23. Ulfar vefur illri deid, eptir
þetta Elámanns þjóð, fránann stékur setils
seid, freiddi úr lausa sporum blóð.

24. Fólkid kristna fallid var, flest í
dreira bylgjunum, sundur ristnar brynjur bar,
blóðid veittist ylgjunum.

25. Þnund skal um ordræðan, yggjar
sprundid frægur trád, við Neptalum hafði
hann, hrotta fundinn uppbyrjad.

26. Eudiláugann allann klauf, ekki sváng,
aun bófa þar, brynju spánga bláðid rauf,
blóðugar hánaga garníenar.

27. Overda fundi sáræddur, síðan
valla berjast kanur, yggð á sprundi Þnundur,
yfir leiti gána vann.

28. Hærdum steini hvaldist á, þruggur
mædi réna skal, Ulfars greini aptur
frá, ofur sófnun ljóða tak.

29. Lid hans fallid lítur allt, lausann
svéittur reiddi þar, blóðs um fjallid qualakaldr,
fónginn þreittu heidíngjar.

30. Önnund deiddann hygdi hann, hring-
inn flóu óvinir, um þann neyddu afreks mann,
einum verjast mærgum ber.

31. Hjálmur mardist klofna kaus, kosta
röndin brynjan með, hilmir bardist hlífarklaus,
hjalta vöndur síngja réð.

32. Velja öldur sára fier, síkling deiddi
fjelda manns, þar að skjoldu þeingil þver,
þjóð í koldum vigra dans.

33. Nú skal minnast Önnund á, orrust-
unnar heyrði gny, mátti finna mædin þá,
mínkadi nokkud brjósti í.

34. Wildi gjeta öðling að, um sig ves-
ur hlífarnar, hljóp á fætur strax í þad,
stemdi svo til vígvallar.

35. Lidid fallid lítur allt, losdúng nærri
handtefinn, blóðs á hjalli-belid faldt, brjóst
Önnundar slígur inn.

36. Manudýgd vörðta hreisti hug,
herraús blöndud vigra jels, eins og birta
akvöldeng, ofurhita sagra hvele.

37. Elstur sædist aldrei einn, undir
sólu kappinn snar, eða klædist, utan hreinn,
Ulfar frægsti veraldar.

38. Ulfar létur Örnundur, illa staddi
ann rómu í, hreisti nítur hugadur, honum
duga vildi þvi.

39. Kéfn reiddi kappinn or, kauni
rofna skjeldborgin. heidna meiddi flúdi fjör,
flestum dofnar aðsóknin.

40. Dúldan flóta heljandi, bláða lét
úr frjúpunum, kauda ljóta qveljandi, feirdi
að heljar djúpunum.

41. Gaddi hrafnar, sigur fann, sá sem
látiun meintur var, ellefir jafnan höggð hann,
heljn sendi feiga þar.

42. Ulfar Sterki Örnud sá,
óðum britja heidid lid, kóngur merki fjættist
þá, kappann mælti þetta við:

43. Gjesu dagur mætti mér, nítunum
vigri særdum af, herrann sagur þegar þér,
þrotunum sigri lífid gaf.

44. Hefði ekki höndin þín, hjálpad
vanda rómu frá, mundi hleekja heljar þín,
hafa grandad lífi þá.

45. Rappinn gildi fóngi tét, kom í
hraunid sinnu fast, að eg skylbi ætíð þér, í
mannraunum vel gefast.

46. Vest að gáði fyggaðan hýr, hjors
þá fjöttra sneibdi bláð: þeingill tjáði þorna
týr, þú hefir mína auðsýnt það.

47. Vöfi seirn að bidja góðs, brandi
ótrúrum veldur tjós, eptir Sveirn á afri
blóðs, einn af hlýrum Galimons.

48. Lidid eggjar strax í stad, styrjar
hrada fundunum, tveimur leggja traustum að,
tirfings blada lundunum.

49. Blálandingar harda hrid, holdum
géta tveimur að, vidir hringa létu lid, lausa
fléca dreitugt bláð.

50. Menstir fraptar máttu þar, mestann
valla standast her, hreisti. fraptar: hetjenuar.
hrundu lid á feigðar flér.

51. Púfund heila báðir brátt, blóðs
á torgum eptir það, vargar seila holdid
hrátt, heljar borgum sendu að.

52. Þringill þraustur þá til Sveins,
þessum ordum tala vann: frægðarlaust er all-
um einn, þú ad brúka lífs fjöldann.

53. Níðing má eg nefna þig, neyðir
þannig' okkur hér, egginn blá þótt ífi mig,
einvíg kandi býð eg þér.

54. Aftur dugir Önnundur, Ulfars
máli gefa svar: ofurhugi alröskur, ertu frægsti
veraldar.

55. Aldrei fyrnist fræðin þín, fylgir
meðla hugþrúði, einvíg grynist eifur þín,
orku járnin þverrandi.

56. Heiðinn mæddur ekkert er, eða
sæður gaurinn blár, járnnum klæddur brandi
inn bet, blæði næður spreit flár.

57. Láti fara milding mig, mér ótrú-
um hvarju nið, heldur spara þreittan þig,
þori eg flíkan reyna við.

58. Konfé gríður klóta sín, laudann
príði dreika lá, áður eum líður áfin mín,
þú síður matir þá.

59. Einvíg bodid, Ulfar tét, er
mín halda lundin trú: en aðstæðir þínar þér,
þóttum gjalda vil eg nú.

60. Talar gildi vopna ver, vidur milding, halda þú, fögurum flíði fyrir þér, fylkirs vildi hoggjón hlíð.

61. Ulfar fallar Svein til sín, sagði: duglaus hundur þú, hingat lalla hels að þín, hirti eg ekki bíða nú.

62. Ordin vidur eggjunar, atríðs vara trummi nam, fram sér vidur fóltn þar, fyrir Sára hitti gram.

63. Reidði harða hjörinn sveif, hantanna í vopna flíð, Ulfar's harða allann reis, Önnundur brá honum víð.

64. Fögg óllna á lærid datt, læst að beini, sneida ríð, kúskétina hálsa hratt, holdið utanfótar með.

65. Með jarkanum minsta rá, mátti buetu falla seinn, löginu grana lifði þá, lásti sig í blóð:vekkinn.

66. Undin florna þoddvitan's, eigi að sinni stemmist þar, edalborna blóðið hans, blæddi um finnur fjörginnar.

67. Þá ógleggur beigði bein, þísa stóri litur svo, gilvi höggur sundur Svein, sagdur fór í hluti tvo.

68. Heiðingjanna hræðslan tók, heldur þvinga vals um bít, sán flana svartan hróf, sinn höfðingja bandann í.

69. Allmorg hundrud eggjum fleins, oðda bramli viðstillinn, þar lá sundrud þeing, ill eins, Þórir gamli hriggbrottinn.

70. Eyrijar varnt þóttu þeim, þrotnar hjalli unda lóns, flýtar sarnir, sviptir seim, síklings allir Galimons.

71. Heidna vidur sagði svo, síðan frægr, ur Gunnundur: kjósid þúar kosi tvo, kallast þægrur næsta hver.

72. Þúur verjib oddum nú, æfi trega koftar það, eða sverjib okkur trú, andmjúk, lega hét í stad.

73. Sveit til lángrar seidinnu fá, fóru gánga þeim á hend, attartánga fleigdu frá, sálka dráugar, hjartist ond.

74. Eyða sóru, þófnast það, þrýtur vandi kiffins nú, eprir vóru í þeim stad, alls lifandi hundrud þrjú.

75. Undvargana minnir mig, málada ljótu blóði þar, átu að vana ofant sig, upp að flótum síðearnar.

76. Þagra hveli fridar sá, fyrir rosa
stirjar hlé, létti upp jelið lausa þá, lepti
esar dampinn sté.

77. Á veigi stuttum vagn fram ber,
um varid ríka Blámanns torg, þar á fluttur
Ulfar er, Ömundur lífa heim að berg.

78. Víga mæddu vörðir sá, vöðum
flæddir hvíllunnar, hertar græddu hermist
frá, héldust gjæddir fríði þar.

79. létu fanna víðann val, var með
lífi Garaldur, Randver annar (tjáir tal)
týrs á vífi blóðugur.

80. Ríman liggur skilda stjótt, stír-
ir nauda efni það, tímann þiggur hvílda
hljótt, hlíri dauda stefnir að.

Sextánda Ríma.

Stáskinn óma flýgur minn, fram af
græða tjaldi, mæddar blóma sækir sinn,
sviptur gjæða haldi.

2. Mæltu tíðum þjósti því, þræta
spannar streingi, hér á Mýrum áfótn í óvín-
anna leingi.

3. Gjelpar auda gáfur meir, gleðilegri
byggja, eg mun standa þegar þeir, þrotir
sigri liggja.

4. Gjæðþu audi grimmleikin, gjarn ó-
linann segra, Grettirs dandi mædir minn,
mímirs vinar þegra.

5. Eldar, vindur, ægir, fold, indid nra
þrái, allar kindur yfir mæld, á þad líta
nái.

6. Nái dvína naudir þar, nægd þeim-
leitar grida, nær mun slína mána mör,
mikid þeita fridar?

7. Vinum færa vil eg hér, vínid þurð-
ar þorna, þá sem fjæra man eg mér, man-
dygd stunda forna.

8. Valdurs minnis bifar þá, bragar
sýni þenna, margur innir okrum frá, óma
vínid renna.

9. Máfur blíða málsmildin, midla nægd-
um spakra, langt er síðan Mýra menn, mæð-
ar plægdu afra.

10. Eigtyrs blanda síðast fér, firtán
ríman sylli, eptir vanda yður hér, einatt
tíma spilli.

11. Gestið dyra sarsældin, frúr og fátta
vidur, læt eg ríra mannsaung minn, með þad
falla nidur.

12. Erfi baldurs endir fífs, inti
branda sagir, þar Haraldur hitið lifs,
hérmed Randver frægi.

13. Þaungub láu fallin líf, feigdar
krausa tjóni, aldrei sár undur slíf, angun
manns á fróni.

14. Í þeim randa adrir val, eingie
héldu lífi, fluttu ad auda sældar sal, seggi
úr feldu tífi.

15. Drínka náðu sárin senn, sverda
mæddir, órum, læfning þádu lista menn,
leingi græddir vóru.

16. Þótti harða þraut sárin, þýðar
vara bætur, þína jarða mætur menn, mild:
íng Sapa lætur.

17. Erfi stefnad eptir þad, ángurs grand:
ar faungiinn; vín ódofnad veitt í stad, velt ad
andar gaungum.

18. Stefndi síðan þeingill þing, þjóðin
heitir sanna, stýlði hlýða öll æðling, innlend
sveitin mauna.

19. Þeirra sœrum þægilig, þóknar
hlíða stéður, Ulfar tjótu yfir sig, Önnur
fríða meður.

20. Sterkur Særa gramur gaf, góð
ners víf Önnur, tignir vara audi af,
ungum sínu þundi.

21. Tjótur orða megnir margt, milding
þeinkti þollum, þersánga fjórða þryddan part,
plátu þeinkti þollum.

22. Þorna lundar þackir tjá, þrekkum
sæðir þylja, þauðst Önnur þudlung þá,
þurt um græði þylja.

23. Týrð gunulega tyggi enn, þraustar
þjóri þylgdir, þar þertoga settu þenn, þeima
þervar mildir.

24. Baldi marga þekking sér, þeids að
þíni stóru, þudavargar þjótiger, þídan þúrir
vóru.

25. Móins dína máladir, mindum þarna bestu, gleiptu húna gotarnir, gétsemarnar flestu.

26. Egir's gladda indisleg, áfönd þekja þrúdir, blóðug hadda heigdi sig, budlúng géf á líðir.

27. Þolti vindur vöðvar, vögs um drefa mýri, geingu hindur geirhaddar, gjöfan léf við stýri.

28. Þeingi þröfnun lómduft á, lígru banda þestur, uns fyrir stöfunum ýtar hjá, Indía landid besta.

29. Þodir stránga vefjast í, vofna fleinar eiga, þar af gánga þiljum séi, þrífur teinur at veiga.

30. Þudlúng heyrði Benjamin, borg að sterkan gánga, gledin reirði, gleimdi þín, gjætir merkan spánga.

31. Sapa gram í sætid þæðst, setti með Þnundi, hina nam svo herrum næst, þessa á tédum fundi.

32. Þeissan þrautleg herrum hjá, þuggju hósið gledur, sögdu þrautir sínar þá, þguv þrófi meður.

33. Allir tjáðu undir sól, lifa e
frægstann vera, fappar náðu hinir hólr,
heidurs nægsta bera.

34. Gamur krístinur gífur lús, glæstu
þar á láði, beiddi systur Benjamíns; budi
lúng soara náði:

35. Vilji hin dýra dregla nipt, dögling
ljósa láða, skal hin hýra gífast gipt, gelm;
ir ljósra báða.

36. Játar blíta jofri nú, jötuns, orða
lindi, gládur síðan festi frú, fágad skordast
indi.

37. Enógt ánægju gleðunnar, gjörði
fagrann stýdja, var það daginn veislunnar,
vottar sagan, þridja.

38. Þá var búid brúðkaups til, bodid
ótal lyði, fagnar grúnu horna hl, hreifdu
njóta þrýði.

39. Ekfört grætti þagjar mér, sallar
neidur dvína, sveddan fjætti, sáust tvær,
sólir í heidit skína.

40. Földar flaptu fegard með, fagnadi
bættinn lara, allir fráptar glöddu géd, gjattu
ad mæring Sava.

41. Fjórtau daga veislau var, vörðing
leingi tesur, síðan lagar sunnu þar, sifling
meingi géfur.

42. Stundir lida þófrast það, þund:
um grasfúngs dúna, andi gridar budlung bad,
búa drasnar húna.

43. Freyu tárur fágadir, flóða hestar
vöru, hundu á bárum hnár reistir, hældu
festar störu.

44. Váru glansid Benjamín, bar um
leidir fylgja, gjatir lands og gullhlads lin,
gjörði á fleidir fylgja.

45. Kjærleik meður qvaddi þar, fóng
og systur sína, skipin vedur burtu bar, bylgs:
jue listir sýna.

46. Hægt til síða hnigu þar, hugdu
ad dhru qvendi, hlés gédpríða hugur nær,
hvarma týrnum rendi.

47. Vinda þitir gladdi gram, gotna
víga stidur, allir litu Afrícam, atfér
siga nidur:

48. Hlas frá torgum Ómundur, Ulfar,
Randver lífa, heim að borg, og Garaldur
héldu um landid rífa.

49. Heilld fylgdi harla seild, hverjum
flóta baldri, gaffi Matthildi gæðid blíðe,
geingur mótt Garaldi.

50. Herrann sagnar sörva sól, Svann-
borg lífa meður, veiflu magnar, mótt
bót, meingid rífa gledur.

51. Ulfar valdi ímirs tón, og gaf
það til lífa, sjálfst Garaldi: Sapa frón,
settist að Afríca.

52. Þaccar fylgdir frægdar manns,
fram á fnara veigi, síðan síldir, skipa frans,
stórti Garald eigi.

53. Sigldi norður Sæplands til, þveima-
gnodir húna, jötun þordi biftum bíl, blaka
vöðir mína.

54. Setst að ríki þýsku þar, þegna
eigna beidslu, segra lífi sagnadar, sótti
þeigin veiflu.

55. Þóling fríðann átti son, eifdur
gjaldi raubú, eignadist síðan atríðs qvon,
að Garaldi daudum.

56. Sá hét Bláus sóma or, seigi
födurð jafna, brá stálgráum beitta hjör,
baldur röðuls hafna.

57. Ulfar gramur Afrícae, itum mund:
inn veitir, átti framur orf þeigi, Arctemund
ad heiti.

58. Þeittist ablid, var bráðgjör, víðs
burinn merki, odda tabli æsti hjör, auk:
nesindur hinn Sterki.

59. Ulfar, Randver, Önnundur,
eptir þetta tjáir, sátu á landi, svo fellur,
síðan fréttast náir.

60. Afrícae ríki Ammons dauðs, Artas:
peryes tekur, ræfir slíki ráðum auðs, roða
serki flélur.

61. Ammons frændi seigist sá, sverði
tamur rauda, Ulfars rændi eigum þá,
eptir gram hinn dauða.

62. Vestur hafi Afrícae, og hans hlýr:
ar bádir, súða mari settu á hlé, svoit ó:
ríra þáði.

63. Blífa flidir, bordin ný, brakabi
dröfnin lénda, fram ad hildi Afríam í,
inn á höfnum leuda.

64. Herjudu víða handrið á, hínir lægðir,
tr, runnu, borgir fríðar þjóna þá, þeim er
frægðir unnu.

65. Mannsins aldur valla vinst, víðs
skrifa hreysti, getrs við hjaldur mun þó minst,
medan lífa treisti.

66. Ofhandi ógna her, Artaxerxes
hasði, mót sig þandi vigra ver, við ei
Sterkur tafði.

67. Sínum ýtti seggja frans, sólnar
hjalbri digur, óttinn stýtti fótum hans, fétt
þó aldrei sigur.

68. Önundur sem ablið bar, Afríca
stýra borgum, edlíngur þar eptir var, áls
hjá mýra torgum.

69. Ulfar qveðja Önund má, aptur
frægir halda, fofners bedju þundar þá, þvert
um æginn kalda.

70. Þyrjar hestum Bláland í, bægdi
Randvers hyggja, væsir sest að ríki því,
reði ei grandid stýggja.

71. Ulfar mönnum Afríca, ellimódur
stýrði, fylður sonnum fagnadi, finst hans
hróður stýrði.

72. Gímtú átti fleina þing, féel þó
jafnan sigur, mikid mátti sá þíling, jaddi
hrasna vígur.

73. Kóngar Persa Ulfar á, aldrei
herja þorðu, edur þessa alla þrjá, öðlings
verja stordur.

74. Hver nam öðrum fylgja fús, fréttist
grand rannanna, sára nœðrum heila háls,
hjuggu fjandmannanna.

75. Öðling góður árin þjóst, 80 ríkti,
ellimóður andaðist, ángur að nýju mýkti.

76. Rétt-trúadur góðann Gud, gofgadi
hordir byggða, látinn gláður fær sögnud,
fremstann dýrðar byggða.

77. Öðling dáiinn Afríca, alla vega sorg:
ar, Afríca Blálands eins lífa, epliú trega
borgar.

78. Arctemund sem ástir jóf, etdi
læðurs rauda, veggjar sprundid að sér tóf,
eptir fœðurs dauda.

79. Honum líktist sára sjó, sverdi faus
hinn gildi, Önnundur þýktist, eirnin dó,
arsalaus viðfildi.

80. Edli sennu elskadur, ætling dygda
fríði, hann varð mönnum harmdauður,
heim síns bygdar þryði.

81. Innan stundar Arctemund, Ön-
unds páði löndin, geingu undan þorna þund,
þar sem gljáði rændin.

82. U l f a r s saga og Önundar,
endast, sannar letur, efni laga-óðs fund-
ar, ekki þann eg betur.

83. Vinir færi ljód í lag, lista ord-
um sínu; hinir læri að láta brag, ligg-
ja í skordum sínum.

84. Skáldin bæti bragi hér, best
ordríku leingi, eptirskæti mætti mér, mest
að slíku geingi.

85. Alblómhvada afra, tún, yfir
steidad leiti, sorgin, skadast sjáfar dún,
sýnir greidast heiti.

86. Múnkar safnid orða óðs, ekki
snjallir dylji, fædur nafn af badi blóðs,
bið eg allir skilji.

87. Sínt ódulid frædalag, fjærri
greinum skiru, eg hefi þulid U l f a r þ
brag, á sáðreinum dýru.

88. Gerjans síður hvílist minn, hróðr:
ar-Fyni flestu, sadmi yður farfældin, frænd:
ur og vinir bestu!

89. Fræðum qvæda hæda hér, hagn:
ar þagna stjánkar, vædu æda mæda mér,
magnaft fagna þánkar.

